

Tác Giả và Tác Phẩm

Thùy Linh

Tiểu sử

Tên thật: Lê N. Uyên Linh. Sinh tháng 11.1970 tại Đà Nẵng. Hiện cư trú ở Chicago, IL.

Tác phẩm

Cô gái bán phở - Dấu yêu ơi!

Mục Lục

Vài hàng về tác giả - 2

Cô gái bán phở – 2

Dấu yêu ơi! - 5

Gió mưa gửi lại - 13

Phụ đính:

Bóng câu qua cửa sổ – Cánh gió đầu mùa
Mặt trời bé con của tôi - Cổ tích cho đàn ông
Lại thấy mình đang yêu - Nhỏ và Anh
Trở về - Trời mưa bong bóng – Chuyện của Thu

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Vài hàng về tác giả

Năm 1990 bắt đầu vào Đại học tôi đã có tập tàng viết truyện ngắn. Có lẽ tôi đã không được sự khuyến khích của bạn bè và gia đình. Ngoài ra, tôi cũng đã có nhiều vấn đề riêng tư cá nhân, cho nên thời gian ấy tôi không có rảnh để tập trung tâm trí ngồi viết truyện.

Vào năm 2000, tôi bắt đầu viết những truyện ngắn ở trong trang web www.vietfun.com. Ngay từ ban đầu tôi không có ý niệm sẽ trở thành một cây bút nhỏ trong forum Tâm Sự Tình Yêu. Đạo ấy tôi cũng rất ham vui, cho nên thường dùng những sự trêu tượng của mình để viết lên những câu chuyện vui, và hòa theo các bạn cho quên đi thời gian nhọc nhằn của công việc hằng ngày.

Có lẽ đó cũng là niềm vui và niềm khích lệ lớn của các bạn dành cho tôi. Nhờ sự cổ vũ và đóng góp ý kiến trực tiếp cũng như gián tiếp của các bạn, tôi đã học hỏi và rút tĩa rất nhiều kinh nghiệm. Rồi dần dà tôi cảm thấy viết truyện rất gần gũi và đó là niềm vui nhất của tôi mỗi khi rảnh rỗi.

Thời gian đầu tôi viết truyện theo sự trêu tượng của riêng mình, nhưng thời gian sau này tôi đã được nhiều bạn gần xa gửi gắm cho tôi qua những cuộc đời riêng tư của họ, và rồi tôi đã viết lên thành những câu chuyện tình thực tế hơn, và lẽ đương nhiên cũng đã có những kinh nghiệm sống của riêng tôi để làm cho tình tiết của câu chuyện trở nên phong phú hơn.

Tôi hy vọng rằng các bạn đọc sẽ có những đóng góp ý kiến của mình, để giúp cho tôi tiếp tục cải thiện không ngừng với ngòi bút nhỏ bé của mình. Thân chúc các bạn an vui và tiếp tục khuyến khích tinh thần cho tôi.

Thân ái,

Thùy Linh (nick Hai Lì)

Cô gái bán phở

Đó không phải là một cô gái béo tròn và thực dụng. Cô tên là Hương, 19 tuổi, mảnh mai và mơ mộng. Cô là con gái lão hàng phở ở phố tôi.

Quán phở Thới ngon nổi tiếng phố Giảng Võ và hầu như không ai sành phở mà không biết quán đó. Lão Thới chỉ khoảng hơn năm mươi tuổi. Còn trẻ chán. Thế mà đã bị gọi là "Lão" từ lâu rồi. Một người với cái bụng tròn như nồi nước phở, bộ mặt đỏ phừng phừng như thịt bò tươi và giọng nói lúc nào cũng như quát, không ai ngờ lại là bố của "hoa khôi phố" Kiều Hương.

Tôi vẫn thường gọi đùa cô là "nàng Tây Thi bán phở". Đây là do tôi nhớ đến "nàng Tây Thi đậu phụ" trong truyện "Cổ Hương" của Lỗ Tấn, nghe chua chát quá, nhưng mà thật như dao chém thớt. Và chính tôi cũng không nghĩ rằng, sẽ có lúc mình đưa Hương từ đời thực vào truyện ngắn. Bởi vì... bởi vì... tôi cũng thầm yêu Hương...

Tôi ở sát nhà Hương, hai cái nhà 3 tầng sát nhau, phòng Hương và phòng tôi cùng ở trên tầng 3. Nhà tôi mới chuyển đến đây khoảng nửa năm, nhà Hương thì ở đây từ rất lâu rồi.

Tôi thường đem cái "cơ sở luật" bé tí của mình để so sánh, để hỏi chính tôi. Sao Hương không học Đại học? Sao Hương cứ ở nhà bưng phở, lấy bánh phở ngày này qua ngày khác? Sao Hương... lại là con gái của lão Thới? Hương không giống lão về tất cả...? Sao... nhưng rồi cái "cơ sở luật" của chàng sinh viên 19 tuổi đang học năm thứ nhất trường luật - là tôi - không tìm được

câu trả lời chính xác, và tôi quyết định phải tìm hiểu!

...Hương là con gái út của lão Thới, vợ lão cũng ở nhà bán phở. Lão muốn vậy chứ cả mẹ con Hương đều không muốn ở nhà để từ sáng đến trưa, từ chiều đến đêm không thoát nổi bát đĩa và hàng trăm công việc của một hàng phở đông khách.

Tôi cũng bận nhiều việc lắm, nào là đi học, nào là viết báo, cũng chẳng mấy khi đi chơi với chúng bạn. "Thì mình có hơn gì Hương", tôi vẫn nghĩ, "cũng suốt ngày công việc, thậm chí trong mơ cũng thấy mình đang chạy hồn hèn nữa".

Lũ bạn tôi vẫn tấm tắc: "Nhất mày! Này né nhà mặt phố, bố làm "cổm", xe "người tình trăm năm" (xe Angel 80 ấy mà), trai một... Ôi em "xin chết"! Tôi ngấm lại mình. Ở chúng nó nói đúng. Bố tôi là giám đốc Trung tâm đào tạo của Đài truyền hình Việt Nam. Mẹ là giảng viên đại học. Và tôi, đổ vào trường Luật dạng "thám hoa", chứ có phải kém cỏi gì đâu. Giờ lại còn làm trưởng lớp một lớp nổi nhất trường cũng oách nhưng chưa thấy "chết" ai cả, tôi chẳng chú ý lắm đến các cô gái điệu dàng và hời hợt nhan nhản quanh mình, những người với hàng mớ suy nghĩ thực dụng luôn để dành "bay hơi" như nước phở.

...Hương học hết cấp III rồi ở nhà bán phở với bố mẹ Lão Thới có 3 đứa con gái, hai chị đi lấy chồng cả, còn có mình Hương. Hương hiền lành và cam chịu quá, tôi vẫn thầm trách. Nếu tôi là Hương, không bao giờ tôi chịu làm bồi bàn đến thế. Tôi nghe nói, lão Thới ít học nên không thích "con hơn cha", thế mới lạ. "Cho chúng mày học hết cấp 3 là tốt lắm rồi. Thời xưa, các cụ đâu có cho con gái đi học nhiều, biết chữ lắm để viết thư cho giai à. Hai chị mày đi lấy chồng xong rồi, còn mày thì khoan khoan. Để tao xem thằng nào khỏe mạnh, chăm chỉ đã..." Lão Thới bảo Hương. Tôi chẳng phải loại chăm chỉ, đi suốt ngày, có mẹ làm hết. Còn khỏe kiểu "vai u thịt bắp" tôi không có. Tôi cao mét bảy, nặng 58 kg, cũng hơi gầy. Nhưng "trí thức" thì phải thế, tôi tự an ủi, có phải thợ xẻ đâu mà...

Tôi thường vào ăn phở ở nhà Hương, chọn cái bàn trong góc, tôi thích quan sát mọi người, và ngồi đó để tiện ngắm nhìn Hương. Hương mặc toàn đồ bộ, người cao, trắng và môi rất đỏ. Và giọng nói, ôi, giọng nói Hương trong trẻo và ngọt ngào làm sao, nó làm người nghe muốn nghe mãi.

Hương dậy sớm, đi lấy bánh phở, còn thịt thì người ta mang qua nhà. Rồi về lau chùi bàn ghế, bưng phở, rồi lại bưng bát đĩa đi rửa, rồi lại lau chùi... cứ thế ngày qua ngày. Một cuộc sống quá đơn điệu. Thì cũng khác gì cuộc đời mẹ Hương và của hai chị gái Hương lúc còn ở nhà. Tôi kinh ngạc trước sự chịu đựng của họ.

Mẹ Hương ít khi xuất hiện. Bà thường làm việc ở gian trong, nấu nướng dọn dẹp trong đó, chỉ khi quán quá đông khách bà mới xuất hiện. Lão Thới không muốn thuê thêm người làm, lão bảo: "Hay gì cái bọn "ô sin" ấy, nó cuỗm của mình lúc nào không biết!" Thế là cuộc sống đơn điệu ấy hút người Hương, như chồng bát cao hơn cô khi cô cúi xuống rửa chúng...

Chiều chiều, Hương ngồi lặng lẽ ngắm nhìn dòng người lại qua, đôi mắt lúc nào cũng mở to như chờ đợi, như mong muốn. Có những đêm khuya, tôi thấy đèn phòng Hương vẫn sáng, Hương viết gì đó say sưa lắm.

Rồi tôi biết Hương đã yêu. Không phải yêu tôi mà là một người khác. Anh ta hơn gì tôi chứ? Đẹp trai hơn tôi một chút, chẳng lẽ Hương thích hình thức? Anh ta mặc chải chuốt hơn tôi, đi xe Dream II, nhưng vẻ hào nhoáng không che nổi con người bên trong. Nhìn kiểu đi đứng, ăn uống là biết.

- Mày đứng đần ra đấy à ? Khách vào kia kia!

Tiếng cẩu bản của lão Thới cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi giật mình. Anh ta đến. Hương trở nên vui vẻ, hoạt bát hẳn lên. Cô bưng bát phở nghi ngút khói đến cho anh ta dù tôi đến trước. Và cô nói gì đó rất dịu dàng. Một lát sau, Hương bưng phở đến cho tôi. Đặt bát xuống. Hương nói nhanh "Của anh này!" rồi quay sang phía anh chàng kia đến nỗi tay suýt gạt đổ bát phở.

Ngày lại ngày như thế. Tôi yêu Hương và tôi muốn thời gian "chín" hơn, khi ấy tôi mới thổ lộ. Hương yêu anh ta, còn anh ta thì có đáp lại đâu. Hay anh ta không biết ? Chiều thứ bảy tuần trước mấy thằng bạn thân ở lớp đến rủ tôi đi chơi. Bọn nó bảo ở quán sân ga đường Lê Duẩn (quán sinh viên) tối nay vui lắm, có nhiều "hội" trường khác đến hát nhạc sống. Tôi hỏi bọn nó vì

dịp gì mà "xôm trò" vậy, mấy tên cười khì khì: thích thì quậy, thế thôi.
Tôi định không đi, nhưng chúng nó rủ "quyết liệt" quá thế là tặc lưỡi. Đi qua nhà Hương, tôi dừng lại nhìn Hương. Hương đang chống tay ngồi bên bàn sát cửa. Chúng tôi nhìn nhau, Hương thoáng bối rối rồi quay vào. Tôi hút ánh mắt theo... thằng Long đập vai, bảo: "Đi, mày! Mê rồi chứ gì, "đón" đi!" Mấy đứa kia đồng tình: "Đón!" rồi cười ré lên và cả lũ phóng đi.
Hương quá mơ mộng và đã ảo tưởng về anh ta. Có lẽ, cô nghĩ đây là chàng hoàng tử của mình. Tôi cũng rất thích truyện cổ tích và hay đọc lắm, nhưng hồi nhỏ thôi. Bây giờ thì không, tôi biết rằng nếu người ta quá tin, huyền hoặc điều gì mà không thể thành hiện thực thì có thể sẽ bị nạt vì thất vọng và hụt hẫng. Tôi đã nhìn thấy Hương say sưa đọc "Truyện cổ tích An-dec-xen" trong lúc ngồi rỗi. Câu chuyện nghìn lẻ một đêm chẳng bao giờ kết thúc cả, tôi tin thế, sẽ lẻ đến vô cùng...
Sáng hôm qua, tôi đến quán phở Thới. Và anh ta cũng đến. Chúng tôi luôn gặp mặt nhau. Anh ta nhìn tôi khiêu khích với đôi mắt lừ lừ cố hữu. Và tôi nhìn về Hương...
Hương bưng bát phở nóng đến một bàn trống góc phòng, tôi ở góc bên này quan sát. Nhưng Hương không chú ý tới tôi. Cô tháo chiếc nhẫn vàng tây bên tay trái thả vào bát phở. Mặt cô đỏ hồng, ánh mắt long lanh như hồi hộp, vui sướng mang phở đến bàn kê - đối lập - của tôi. Lúc ấy quán chưa đông tôi cố gắng nghe xem Hương nói gì.
- Mời anh. Anh ăn đi.
Câu nói của Hương là thế, Hương đã nói với anh ta bao nhiêu lần? Tôi bực và giận, giận mình, giận Hương và giận cả những gì chưa đến. Tôi định đứng dậy đi về thì Hương mang bát phở nóng đến bàn tôi.
- Anh ăn đi!
Cũng lại "Anh ăn đi!", tròi ời, nhưng mà Hương nói nhanh như "khoán" vậy. Tôi ăn chậm rãi nhìn Hương đang đứng phía cửa trong, và nhìn anh ta. Đến miếng cuối cùng, tôi thấy anh ta dùng thìa múc thật nhanh và đưa lên miệng. Tôi đoán anh ta đã ngậm chiếc nhẫn. Hương thì vui sướng. Anh ta đưa tiền rất nhanh cho bố Hương rồi nhảy lên xe máy rồ ga.
Tôi biết Hương đang tư huyền hoặc về anh chàng kia và thực hiện câu chuyện cổ tích của mình. Giống như công chúa nào đó bỏ nhẫn vào bánh để bày tỏ tình yêu...
Và sáng nay, tôi quyết định đi ăn phở dù tôi rất ngán phở. Vì chỉ muốn đến quán phở để nhìn Hương mà tôi ăn phở liền hàng tháng nay. Tôi ngồi chờ đợi anh ta, chờ đợi cái kết của câu chuyện cổ tích. Hương đi ra đi vào, vẻ mong ngóng. Và anh ta đến.
Anh ta đi thẳng tới bàn thịt của lão Thới:
- Bán cho tôi bát phở bò!
- Anh cứ ra bàn, em nó mang ngay ra cho anh...
- Không cần đâu, ông cứ làm luôn đi!
Rồi anh ta đứng bên bàn, nhìn chăm chăm vào tay lão Thới, những ngón tay béo múp đeo đầy nhẫn vàng. Lão Thới đưa bát phở cho anh ta, anh ta thoáng thất vọng. Anh ta dùng thìa, ăn rất nhanh như cố tìm kiếm chiếc nhẫn thứ hai vậy. Còn Hương đứng bên cửa buồng, nhìn anh ta chờ đợi. Cô chờ anh mang chiếc nhẫn tới và hỏi "Có phải đây là nhẫn của em. Tôi yêu em." như chàng hoàng tử trong truyện cổ từng đọc.
Anh ta đã ăn xong, vẻ mặt thất vọng thật sự. Đến bên bàn lão Thới, anh ta đưa nhanh tờ 5000 đồng.
"Tôi gửi" rồi quay ra.
- Ở kia, anh lấy lại tiền thừa đã chứ!
Không quay lại, anh ta đi nhanh ra cửa, đi như chạy. Anh lái xe "Giấc Mơ" lao vụt đi. Hương buồn, mắt rơm rớm. Khói nồi nước phở bốc hơi nghi ngút, khói xe máy của anh chàng kia vẫn còn chưa tan. Hương nhìn xuống bàn tay của mình, hai bàn tay đan vào nhau, bóp mạnh lại. Có khách vào, lại tiếng lão Thới:
- Hương, bưng phở cho khách!
Hương giật mình, bắt giắc cô nhìn tôi. Còn tôi thì nghĩ: Anh ta sẽ không bao giờ trở lại nữa. Thoáng nghe một tiếng thở dài.

Dấu yêu ơi!

*Bóng đêm dài không lấp niềm thương nhớ
Sâu vẫn sâu, yêu mãi mãi khôn nguôi
Dấu yêu ơi! Ta trao đã một lần
Vẫn nhớ mãi, muôn đời vẫn nhớ mãi*

Tôi lại có dịp đến thăm anh. Tôi lái xe đến công ty của anh và ngừng lại phía trước rồi gọi điện thoại cho anh. Tiếng máy điện thoại đã reng ba lần mà vẫn không thấy anh cầm máy trả lời, tôi đành cúp máy và định ngồi chờ anh thêm mười phút nữa sẽ gọi lại.

Tôi nổ máy xe và định lái xe vào chỗ trống đậu. Khi tôi nhìn ngang sang bên phía tay phải để nhìn xe qua lại trước khi quẹo qua, thì bỗng thấy bóng hình ai đã đứng ngang bên đó. Tôi giật mình tay ôm lấy tim, rồi nhận ra được anh đang đứng nhìn tôi.

Tôi bồi hồi nhìn anh và quay kiếng cửa sổ xuống bảo:

- Hùng, anh làm em hết hồn à.

Anh mở cửa bước vào xe và lo lắng bảo:

- Anh không biết là sẽ làm cho em giật mình.

Tôi liền hỏi:

- Anh đã xin phép nghỉ để dành chiều nay cho em chưa?

Anh mỉm cười nói:

- Chưa! Vì anh không biết bao giờ em mới chịu xuất hiện trước mặt anh.

- Bây giờ anh tin chưa?

Hai chúng tôi cùng đồng cười. Khác hẳn với suy diễn của tôi lúc ban đầu, tôi sẽ mừng rỡ ôm anh vào lòng và hôn lên má anh. Có lẽ tôi vẫn còn ngỡ ngàng giữa nơi công cộng. Có lẽ vì tôi đang ngồi trong xe. Tôi thúc dục anh:

- Anh vào xin phép đi, rồi mình đi.

Anh hỏi đùa:

- Đi đâu em?

Tôi lờm mắt trả lời:

- Đi hiếp anh đó!

Anh cười ha hả thoải mái và bảo:

- Em đậu xe qua bên kia đi. Tí anh ra liền.

Thế rồi anh bước ra xe và đi vào công ty. Mình tôi ngồi lại trong xe ngẩn ngơ với bao nhiêu ngạc nhiên. Tôi không ngờ chúng tôi gặp nhau trong những giây phút ban đầu thật nhẹ nhàng như thế. Tôi phì cười một mình cho cái tính quá trừu tượng của tôi.

Lát sau anh bước ra với nụ cười kèm trên môi khi tôi nhìn thấy anh. Anh nói ngay:

- Giờ này hai đứa mình đi ăn uống trước nhé.

Tôi lại được dịp cười mỉm chỉ một mình. Tự hỏi trong lòng tôi còn đòi hỏi về anh nhiều hơn thế nữa. Tôi biết anh cũng nôn nóng muốn được ôm tôi vào lòng, nhưng sao anh có vẻ tự nhiên điềm tĩnh một cách dễ ghét như thế. Cả nụ hôn chào đón tôi, anh cũng không có.

Anh bảo tôi chạy xe qua chiếc xe của anh:

- Em qua xe anh, rồi anh đưa em đi ăn.

Tôi nhìn anh ngơ ngác nói:

- Em đậu xe nơi này, lát nữa phải mắc công về lại đây lấy xe lắm.

Anh phì cười:

- Giờ em qua đây thì em phải đi theo anh.

Tôi chẳng hiểu ý anh muốn nói gì. Anh muốn như thế cũng được. Tôi yêu anh và sẽ chịu anh tất cả. Tôi đậu xe lại rồi bước ra xe. Khi tôi bước qua xe anh, thì anh đang mở cửa đứng chờ. Tôi chuẩn bị bước vào xe anh, thì anh kéo tôi ôm siết vào lòng và thì thào nói:

- Anh nhớ em nhiều lắm. Anh nhớ em, Linh ơi!

Tôi rơi vào trạng thái chơi vui. Anh thật là đáng ghét và đáng... yêu làm sao ấy. Tôi cười, bối rối và vờ không nghe hỏi anh:

- Anh mới nói cái gì vậy?

Đôi mày anh nhíu lại một cách dễ ghét. Anh cố tình nói lớn:

- Anh yêu Linh! Hùng yêu Linh!

Tôi nghẹn ngào trong hạnh phúc. Tôi chỉ có thể nói được:

- Em cũng nhớ anh lắm.

Hai chúng tôi ôm nhau thật lâu. Anh kéo tôi dựa vào thành xe và ngắm nhìn tôi. Tôi hơi e thẹn vì dấu sao tôi vẫn không quen cái lối nhìn thẳng của anh. Đôi mắt anh như đang cười tình với tôi. Đôi môi anh như đang cười ngọt ngào với tôi. Bàn tay anh như đang siết chặt tôi không muốn rời xa.

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi đợi chờ của tôi. Tôi nhìn anh với đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Tôi thương anh và thương anh thật nhiều. Cả không gian như đang chìm vào im lặng. Chúng tôi hôn nhau đắm đuối.

Một lát tôi níu tay anh ra và ngượng ngùng bảo:

- Anh kỳ quá à.

Anh cười và trêu tôi:

- Bây giờ môi em đang đỏ, má em đang hồng, mắt em đang long lanh. Em còn kêu kỳ nữa à.

Tôi la "ái da", rồi cúi mặt xuống nói:

- Sao dạo này anh nói chuyện bạo quá vậy?

- Tại vì em đó!

Tôi lườm anh và hỏi:

- Em làm gì anh đâu?

- Em làm cho anh đang bị chết ngộp và phải cần thở oxy của em.

Tôi vờ hỏi lãng:

- Bây giờ đi đâu anh?

- Anh đưa em đi ăn, sau đó anh đưa em đi mượn phòng.

Tôi cười lớn:

- Trời đất ơi! Anh làm gì mà gấp vậy?

Giờ này anh nhận hiểu ý của tôi, anh cười khanh khách:

- Em chỉ có mỗi cái đầu óc hư.

Tôi giả vờ ngu ngơ:

- Em làm gì mà hự Anh nghĩ đến đâu rồi?

Anh lại cười và kéo bàn tay tôi nắm, rồi đưa lên môi anh hôn nhẹ. Anh bảo:

- Tại em dễ thương nên anh hự Được chưa?

- Chịu là cái chắc!

Tôi tinh nghịch mỉm cười. Sau cùng hai chúng tôi leo lên xe và anh đưa tôi đi ăn. Bước vào quán ăn của Mẹ, anh hỏi tôi:

- Em thích ăn món gì?

Tôi nũng nịu cần nhần:

- Anh làm người yêu của em mà sao hông biết em thích ăn món gì hết à?

Anh quí quái bảo:

- Tí nữa anh sẽ tìm hiểu em thích ăn món gì?

Tôi ngơ ngác hỏi:

- Sao phải chờ tí nữa?

- Tại anh phải nghĩ ra cách để biết em muốn ăn món gì.

Tôi "xi" anh một tiếng. Chúng tôi đều gọi món tạc Ớn món nào cũng là thức ăn, hình như trong ánh mắt của tôi và bụng của tôi không biết đói. Có anh bên cạnh tôi thấy no lắm rồi. Phải là tôi đang điên chăng?

Anh kéo tôi ra khỏi suy tư:

- Lãng mạn vừa vừa thôi nhỏ ạ! Ở bên cạnh anh, mà còn mơ gì nữa?

- Ai thêm mơ!

Chúng tôi đứng chờ đợi thức ăn. Tôi đề nghị:

- Hay mình đem về hotel ăn đi nha anh. Em muốn...

Anh nheo mắt cười, giả vờ hỏi:

- Em muốn gì nào?

Tôi chỉ tay lên trán anh:

- Anh tham lam lắm. Cho anh ham đi mà. Em thích hai đứa mình ở không gian riêng rẽ thôi.

Anh cười và ngất nhẹ lên mũi tôi:

- Anh cũng muốn giống như em thôi. Anh chưa có suy nghĩ bậy bạ đâu. Mà em nè, mình yêu nhau có suy nghĩ về nhau và có nghĩ “ấy ấy” thì cũng đâu có gì là bậy bạ.

Tôi cười nheo nhẹ trên tay anh:

- Anh lại nói bậy nữa rồi.

Anh la “đau” rồi cười vu vơ. Chúng tôi lấy đồ ăn đem về hotel. Anh tìm hotel mượn cho tôi. Sau thời gian loay quay, cuối cùng chúng tôi đã có mặt ở trong phòng riêng của mình. Anh đặt vali của tôi xuống đất và ôm eo tôi dìu bước ra cửa sổ nhìn ra đường.

Tôi đi theo anh và dựa đầu vào lòng anh. Anh nhìn tôi và tôi nhìn anh. Ngoài đường ánh nắng chan hòa ngợp nắng, dường như đang cùng chia sẻ niềm vui với hai chúng tôi.

Hai chúng tôi nhìn nhau và trong lòng tôi xôn xao đợi chờ. Cái ao ước này tôi đã chờ đợi rất lâu rồi. Tôi chỉ muốn được ở bên anh và được ở trong vòng bàn tay của anh. Chỉ có phải như thế thôi mà tôi tưởng chừng hạnh phúc lắm!

Nước mắt tôi đang ứa ra khóe mắt. Anh xúc động và vỗ về:

- Nín đi em. Chúng ta đang có bên cạnh nhau mà. Em đừng khóc nữa nhé. Anh yêu em, nhỏ ơi! Hùng yêu Linh, em có tin không?

Tôi ôm vút chặt vào người anh và gạt đầu thay cho lời nói. Những giọt nước mắt đang thắm lặng trôi xuống má, môi của tôi. Nỗi nhớ và niềm thương đang xáo trộn trong lòng tôi. Trái tim tôi thổn thức. Tôi thương anh. Tôi nhớ anh. Tôi yêu anh. Tôi làm sao có thể nói cho anh biết và hiểu hết được. Tôi mong ước được mãi đứng ôm anh như thế này.

Còn riêng anh bồi hồi và xúc động. Anh cũng như tôi thương yêu và nhung nhớ từng bao ngày tháng âm thầm lặng lẽ trôi qua Bao nhiêu niềm ước ao mong được thực hiện, nhưng chúng tôi yêu nhau trong nghịch cảnh trái ngang. Chỉ biết được yêu và mãi yêu nhau mà thôi.

Sau cùng tôi kéo tay anh đi về lại phía giường. Anh ngồi xuống giường và tôi đẩy mạnh anh nằm ngã người ra. Anh cười và chọc quê tôi:

- Em bắt đầu hư rồi đó.

Tôi vờ không hiểu:

- Em làm gì đâu nè?

- Thì ai mới đẩy anh ngã xuống.

Tôi trề môi chọc quê anh:

- Xí, anh “dỏm” và hồng đứng vững rồi đổ thừa.

Anh quí quái bảo:

- À, thì ra chỉ có anh hư thôi nhỉ. Buồn ghê.

Anh cũng “ma lạnh” không kém. Anh nắm tay tay tôi thật chắc và kéo mạnh làm tôi ngã chổng lên người anh. Tôi cười khúch khích. Anh cũng cười theo. Hạnh phúc như thế ấy mà sao tôi và anh vẫn mãi kiếm tìm. Mỗi con người đã được an bài mỗi định mệnh.

Tôi bất giác thờ dài. Cho dù có mong muốn cũng chỉ có thể đứng lại một nơi nào đó. Những lần hẹn họ như thế, cả anh và tôi đều gạt bỏ tất cả những hiện tại của cuộc đời. Chỉ cần biết chúng tôi đang có ở bên cạnh nhau. Chỉ cần biết như thế và hiểu như vậy.

Tôi ngã người nằm xuống giường và hát tay anh ra. Tôi thờ dài thật mạnh. Anh ngạc nhiên nằm nghiêng lại ôm lấy vai tôi lay:

- Anh lại làm gì cho em giận đây?

Tôi lắc đầu và im lặng. Anh hỏi tiếp:

- Nín đi em! Chúng ta không có bao nhiêu thời gian với nhau. Sao em không dành cho nhau thật

nhều niềm hạnh phúc...

Anh nói chưa hết lời, thì tôi đã đành nói:

- Và rồi khi xa nhau sẽ sống mãi trong thương nhớ chạp chờn huh?

Anh cũng hiểu được như vậy, nhưng anh cố làm tỉnh để vỗ về tôi:

- Thôi em. Đừng có khóc. Em khóc thì ông trời sẽ hãnh diện cười ngạo chúng ta đó.

Tôi bực cười vì cái lối ví dụ ngang tàng của anh. Anh xoay mặt tôi lại đối diện với anh:

- Anh ghét những dòng nước mắt này lắm. Nhỏ đừng khóc nữa nhé.

Tôi cố gượng cười hỏi:

- Vậy chứ anh thích cái gì nhỉ?

- Anh thích em cười. Em cười trông có nét của người đàn bà.

Lòng tôi lâng lâng niềm vui sướng khôn tả. Tôi biết anh đã nói thật, vì khi yêu ai chả muốn nói lời đẹp cho người yêu. Tôi che miệng cười:

- Anh xảo quá đi! Em nào nhìn anh cũng đẹp hết á.

- Em lại lải nhải gì nữa đây?

- Em thích vậy đó.

Anh yêu tôi với cái tính bướng bỉnh mà anh thường gọi là “bướng bò”. Tôi không hiểu tại sao tôi ưa cái bướng với anh. Những gì anh cho phải thì tôi lại cho trái. Tôi thích được làm khổ anh và để anh phải dụi giọng chịu chuộng tôi. Phải chăng khi yêu tôi muốn được nhõng nhẽo như một cô bé nhỏ bên anh. Đó có phải là tình yêu chẳng?

Tôi lại im lặng. Vâng, chính tôi cũng ao ước được giữ mãi nụ cười trên môi. Nhưng những khi không có anh, tôi như con thuyền trôi lạc hướng. Tôi muốn được cười như tôi vẫn luôn cười bên anh.

Anh không muốn tôi buồn nên hỏi chuyện khác:

- Nè em, đi ăn đi chứ. Anh đói lắm rồi.

Tôi gạt đầu, rồi anh kéo tôi đứng dậy. Tôi nói:

- Em đi vào rửa mặt. Mặt em chắc như lọ lem lắm hả?

Anh đi theo tôi, đùa giỡn:

- Em có biết cô bé lọ lem xinh đẹp lắm không? Chính vì những sự gian nan và đau khổ của ngày ấy, cô ta mới tìm được một chàng hoàng tử đó.

Tôi hỏi ngược lại anh:

- Vậy em khổ vì yêu anh như thế này, mai sau em có được hạnh phúc như cô bé lọ lem không?

Anh nghẹn cứng lời không thể trả lời được. Anh nhìn tôi với đôi mắt buồn vơi vơi. Anh biết anh không có đủ khả năng để đem lại hạnh phúc cho tôi. Anh biết tôi đã luôn chờ đợi ở nơi anh một sự thay đổi nào đó. Anh kéo tôi đi và nháy mắt nói trống lảng:

- Thôi vào rửa mặt đi rồi ngồi ăn với anh. Đói lắm rồi. Không chừng anh đói quá anh làm “sảng” à nhen.

Tôi đẩy anh ra, lên tiếng “hứ” anh rồi đi vào phòng tắm rửa mặt. Tôi là vậy đó. Cười khóc bất chợt. Anh đã thường ví trái tim tôi như cái hàn thử biểu. Anh luôn luôn cố gắng để đọc hiểu được những độ cao thấp ở trong nơi trái tim tôi, nhưng anh vẫn mãi không thể hiểu được.

Hai chúng tôi ngồi ăn trên chiếc bàn được kê ở một góc phòng. Chúng tôi nói chuyện về công việc làm và những chuyện đời sống hằng ngày. Tôi say sưa kể cho anh nghe những chuyện còn con của tôi. Thịnh thoảng anh cũng kể cho tôi nghe những chuyện cười để hai chúng tôi có những nụ cười thoải mái.

Bất thần anh chồm người qua hôn lên má tôi. Tôi e thẹn và mỉm cười. Anh nắm tay tôi và nhìn đắm đuối. Tôi im lặng cúi đầu nhìn xuống dưới nền thảm. Trong lòng tôi xúc động mạnh, những hình ảnh như thế này tôi sẽ gom góp vào trong tâm khảm và giữ lại sẽ không bao giờ quên.

Trong trái tim tôi đau nhói lên vì những biến đổi đột ngột của hôn ghen. Ghen với ai và tại sao ghen, tôi cũng không hiểu được. Tôi ghen với mọi vật đang hiện hữu quanh tôi chẳng?

Anh quì xuống bên tôi và nhìn lên đôi mắt nâu của tôi như đang chực muốn khóc. Tôi nhìn anh và chờ đợi. Anh nhìn thẳng vào tôi và tỏ tình:

- Đừng buồn nữa em ạ. Giữa cuộc đời ô trọc này mà em và anh đã có thể tìm gặp nhau. Em phải

thấy mình được may mắn hơn những ai kia vẫn còn đang mò mò tìm hạnh phúc. Em hãy nên quý những thời khắc mà chúng ta có ở bên nhau. Em phải tin rằng anh và em đã hiện hữu ở trong đời. Anh yêu em và trao trọn trái tim cho em rồi. Anh không hề gian dối em mà. Mỗi lần nhìn thấy em khóc anh luôn luôn mang nặng những tư tưởng dằn vặt, vì anh đã lôi kéo em vào cuộc tình tội lỗi. Anh yêu em, Linh có hiểu không?

Tôi nhìn anh ràn rụa những nước mắt. Tôi thương khóc cho một cuộc tình quá bẽ bàng. Tôi biết tôi đang có anh và sẽ mãi mãi có tôi ở trong tim anh, như anh đã từng bảo với tôi rằng tôi có một vị trí quan trọng ở trong lòng anh hơn những người đàn bà khác. Thế nhưng tôi vẫn không khỏi thổn thức tiếng yêu được nấc lên trong cõi lòng mình.

Anh kéo tôi xuống vừa đủ cho tôi tựa đầu lên vai anh. Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi và hôn nhẹ lên nơi ấy. Anh từ từ hôn xuống cổ tôi và anh kéo tôi ra. Anh vội vàng hôn lên trán, lên mắt, lên má và rồi đến hôn lên môi tôi. Nước mắt mặn mặn của tôi đã chan hòa cùng với nụ hôn điên đảo và say sưa.

Tay anh run run với những xúc động đang dâng tràn trong lòng anh. Anh gượng người ôm bồng tôi lên không trung và đưa tôi đến bên chiếc giường. Tôi ôm cổ anh và cựa đầu mình với anh trong một niềm âu yếm. Anh đặt nhẹ tôi xuống nệm giường và vuốt những sợi tóc đã thấm ướt những nước mắt của tôi đang lòa xòa trước mặt.

Anh kính cẩn nhẹ nhàng hôn lên cổ tôi và bàn tay anh cũng đang từ từ lần lượt mở những hạt nút áo của tôi. Tôi lặng im và nhắm mắt lại. Cả thân người tôi đang mềm nhũn theo những ngón tay anh di trên người tôi. Cuộc ân ái lâu ngày đã làm tăng thêm sự thèm khát của mùi hơi và da thịt. Tôi ôm bờ vai anh và chúng tôi lặn ngụp trong hạnh phúc đang gõ cửa tìm đến.

Anh kéo gối kê lên cao và nhìn tôi. Tôi e ấp thẹn thùng sau cuộc ân ái mê mẩn và dẫu ái. Tôi kéo tấm drag trắng che ngang lên ngực. Còn anh chỉ che hờ để lộ bộ ngực trần của đàn ông. Tôi bâng quơ mỉm cười một mình và đưa tay sờ quanh trên vùng ngực của anh.

Anh tò mò hỏi:

- Em làm gì mà cười thâm một mình đó?

Tôi tủm tỉm cười mím khi sợ anh đọc được ý nghĩ trong đầu của tôi:

- Không có gì mà.

Anh chăm chú nhìn tôi. Tôi xoay người nằm úp xuống và ngẩng đầu lên hỏi anh:

- Anh nè, sao em thấy đàn ông lạ lắm.

- Em thấy lạ điều gì?

Tôi chớp mắt rồi từ tốn nói:

- Khi yêu nhau thì đàn ông thích ôm và hôn người tình lắm, nhưng khi là vợ chồng thì họ chỉ biết đòi hỏi việc kia thôi à.

Anh cười nhẹ nhưng tôi biết là anh cũng đang cố gắng không dám cười lớn, vì sợ tôi biết anh đang cười nhạo tôi. Anh trả lời:

- Em không thấy là khi ôm và hôn nhau rồi, anh đâu có chịu nổi để ngừng lại. Khi yêu nhau thì sợ người yêu nghĩ lắm thì khổ. Còn cưới nhau rồi đâu còn gì phải suy nghĩ nữa em. Anh đâu phải là thánh nhân đâu em!

Bỗng dưng tôi nổi ghen trong lòng. Tôi bực mình hỏi:

- Nói vậy những khi anh ở bên cạnh bà ta thì anh cũng làm như với em chứ gì?

Anh nhản mặt cười xòa:

- Khi không em đem bà ta vào đây làm gì!

Tôi không chịu tha, nên hỏi tiếp:

- Trả lời cho em đi, đúng không?

Anh im lặng rất lâu, khiến cho các cơ quan mạnh máu của tôi như muốn ngừng lại. Cơn ghen của tôi càng mạnh mẽ hơn. Tôi biết thế nào anh cũng yêu bà ta không thua gì tôi. Tôi ghen với bà ta Bà ta có tất cả quyền lực đối với anh, còn tôi chỉ là hình bóng tạm thời trong tim anh mà thôi.

Lòng tôi lại ghen ngào và từng huyết quản trong tôi ray rức thêm. Tôi yêu anh và cơn ghen vẫn không thể nào thiếu được. Có phải tôi yêu anh và không tin tưởng anh hay chăng? Tôi không biết tôi còn muốn anh phải làm thì mới thỏa lòng của riêng tôi.

Anh biết tôi đang ghen nên dỗ dành và cố nói đùa:

- Nhỏ à, em nói là không bao giờ thèm ghen. Sao hôm nay em mãi cảm như thế này?

Tôi trừng mắt nhìn anh như sẵn sàng muốn cắn anh:

- Ai bảo anh là em không biết ghen. Em ghen dữ dội lắm, tại anh không bao giờ biết thôi.

Anh dịu dàng cố tìm hiểu:

- Anh có làm gì đâu để cho em phải ghen nào?

- Lúc xưa em nói là em không bao giờ thèm ghen, vì em biết mỗi đêm về nhà anh sẽ không có người nào bên cạnh. Em tin anh sẽ nhớ em da diết và khờ luôn.

Tôi vừa nói vừa mắc cười vì chính lối giải thích ngang ngược của mình. Tôi lườm mắt nhìn anh.

Tôi lại tiếp:

- Nhưng bây giờ em biết mỗi đêm anh vẫn có người đàn bà bên cạnh để ôm ấp, để... Anh nói với em là anh không có gì gì trên chiếc giường đó hay sao? Ai thèm tin anh!

Anh cười phì và thì thào:

- Linh, anh yêu em và chỉ yêu một mình em thôi. Em không tin anh sao em? Anh yêu em đến nỗi sợ mất em. Anh yêu em đến điên cái đầu mỗi khi nghĩ đến những người đàn ông bên cạnh em. Anh ghen thắm với những nhân vật trong truyện mà em đã viết. Anh yêu em và không biết mình có thể nào giữ được mãi trái tim của em không. Anh... Anh...

Tôi cười hạnh phúc:

- Anh nói chuyện dễ thương ghê Cái miệng dẻo và ngọt ngào quá à. Em chịu thua với anh mất rồi đó.

Anh chỉ tay lên miệng anh và bảo:

- Vậy thì hãy hôn lên cái miệng dễ thương này của em đi.

Tôi "hứ" rồi nghịch ngược bảo:

- Người ta mới khen thì chưa gì đã làm nũng rồi. Làm tàng.

Anh gắt ngang:

- Anh đã bảo giữra em và anh không có những chữ "người ta và người ấy".

Tôi bướng bỉnh:

- Mình có bao giờ nói với nhau đâu gì anh. Anh đọc trong truyện của em rồi bây giờ bắt lý với em đó à.

Anh ký đầu tôi:

- Em thật là bướng bò.

Tôi chu miệng trề môi:

- Anh lúc nào cũng muốn ăn hiếp em thôi. Có ngon thì về nhà hà hiếp bà ta đi.

Anh lại gắt thêm:

- Đủ rồi. Đủ rồi. Anh đã bảo là không được nhắc đến bà ta nữa.

Tôi hất hàm:

- Anh bình bà ta rồi đó ghen. Bảo là không thương, không yêu mà sao nói mới đùng một tí là anh bình chằm chập rồi.

Tôi thật là đang lên cơn ghen. Tôi ghen quá xá. Có phải càng yêu nhiều thì càng ghen chết ngộp lòng hay không? Tôi cười lớn. Tôi cười điên thì đúng hơn. Anh nhìn tôi ngạc nhiên hỏi:

- Em làm gì mà cười lớn vậy? Anh không phải bình bà tạ Em cũng nên hiểu dù sao anh và bà ta đã lấy nhau và ăn ở với nhau lâu năm, anh cũng có chút tình nghĩa vợ chồng chứ em.

Tôi nổi cơn đùng đùng:

- Anh có hai mặt con với bà ta thì chắc anh phải "yêuuuuu" ghê gớm lắm phải không?

Tôi nói dài chữ "yêu" để cho anh biết tôi đang rất ghen. Anh kéo tôi ôm siết chặt trong tay Hai thân sát lại va chạm vào nhau tạo những êm dịu của sóng lửa tình khao khát. Anh thì thào trong tai tôi:

- Thôi đừng ghen nhảm nữa. Đủ rồi em. Ghen nhiều mệt tim lắm. Anh yêu em. Anh yêu em nhiều lắm. Anh yêuuuuuuuuuuu em, Linh ơi!

Anh nói xong và bàn tay anh xoa nhẹ lên người tôi. Tôi đầu hàng với anh vô điều kiện. Tôi yêu anh và hôn ghen âm thầm với bà tạ Tôi điên mất lên thôi. Hai bàn chân anh tìm hai bàn chân tôi

Anh ôm tôi và hôn tôi thật sâu và thật lâu. Tôi vẫn còn thèm thuồng anh cho nên tôi hôn anh trả lại và không muốn vội buông ra. Nụ hôn mãi mãi dài vô tận không bao giờ muốn dứt. Tình yêu nào cũng mong manh. Tôi chỉ muốn nán lại một chút gì luyến tiếc của chúng tôi. Cuối cùng tôi đẩy anh ra. Tôi lấy quần áo và chuẩn bị đi vào phòng tắm để thay thì anh kéo tôi lại và hỏi:

- Em đi đâu đó.

Tôi ngượng ngập cười:

- Em đi thay quần áo, rồi đi theo anh.

Anh chặn cái drag tôi lại và đẩy mạnh tôi lại gần anh:

- Lại đây để anh làm cho em.

Tôi lắc đầu và la oai oái:

- Thôi em tự làm được rồi.

Anh cười ha hả:

- Đã nhìn thấy nhau rồi, sao em còn sợ vậy huh? Lại đây.

Tôi biết tôi không thể dùng sức để chống chọi với anh. Tôi nhắm mắt lại và mặc cho anh săn sóc tôi như một đứa bé. Anh quì xuống hôn lên cuống rốn của tôi làm tôi nhột cười vang:

- Anh hư quá á.

- Anh yêu em. Anh chịu không nổi nữa rồi. Mình “yêu” nhau nữa ghen em.

Tôi mở mắt bước nhích xa anh và tự mình cài lại nút quần. Tôi la nhỏ:

- Anh thiệt là hư quá đi.

Anh nhìn tôi si dại:

- Anh yêu em mất rồi. Anh... Linh...

Tôi cương quyết:

- Anh không có gì nữa hết à. Thôi chuẩn bị đi đi anh.

Trước khi bước ra khỏi cửa phòng anh đã ráng hôn tôi một lần nữa. Hai chúng tôi cứ bịn rịn nhau mãi không rời. Tình yêu là vậy đó. Có nhau rồi thì chả ai muốn xa nhau. Sao tình yêu cho tôi và anh vẫn mãi chìm trong tư tâm nhung nhớ. Yêu mà chẳng thể nào ở gần được người mình yêu.

Cuối cùng anh ôm eo tôi, hai đứa cùng chung bước đều đi ra bãi đậu xe. Tôi bước lên xe anh và anh chở tôi trở lại công ty của anh. Thời gian gần xa nhau nhưng lại càng khó chịu hơn. Tôi biết tôi vẫn có thể trở về thăm anh, nhưng lần nào đi về tôi cũng để cả hồn tôi ở lại bên anh.

Đến công ty của anh, chúng tôi hôn nhau từ biệt. Lại thêm những nụ hôn dài ngây ngất mà tưởng chừng như sẽ không còn nhìn nhau nữa. Tôi cố gắng rời bước ra xe anh và trở lại chiếc xe của mình:

- Thôi em về. Khi nào em sẽ trở lại.

Anh hỏi như đề hỏi:

- Khi nào hả em?

- Khi nào em nhớ anh.

Tôi tinh nghịch với anh để giảm bớt những thương yêu đang tự giấu với anh. Tôi nổ máy xe. Anh chồm người vào cửa sổ xe tôi, hôn tôi vội vàng và nói:

- Linh! Anh yêu em và mãi mãi yêu em.

Tôi cố dằn những dòng nước mắt đừng rơi:

- Em cũng yêu anh và chúng ta mãi mãi yêu nhau nhé Hùng!

Tôi cho xe trả số và chiếc xe đã bắt đầu di chuyển bánh. Bỗng dừng tôi đạp thắng lại và ngoái đầu ra ngoài cửa sổ gọi:

- Hùngggggggggggg!

Tôi gọi tên anh thật dài như để siết lại những yêu thương và nhung nhớ đang quần quai trong tim tôi. Tôi chưa xa anh mà đã nhớ anh thật rồi. Tôi điên quá đi. Anh giật mình hoảng hốt đi nhanh về phía xe tôi:

- Có chuyện gì không Linh?

Tôi lắc đầu tùm tùm cười:

- Em chỉ muốn gọi tên anh thôi. Thôi không có gì cả.

- Anh đã nhớ em rồi Linh ạ.

Tôi không dám ở lại lâu, vì có lẽ tôi không biết tôi sẽ làm những gì kế tiếp. Tôi đành thả bàn đạp thắng và cố gắng không nhìn anh. Tôi biết rồi một ngày nào đó tôi sẽ còn những ngày để trở lại tìm gặp anh như thế này nữa. Cái ngày ấy tôi cũng không biết khi nào sẽ chấm dứt cuộc tình của tôi và anh. Tôi hụt hẫng khi bóng anh đã mất hút từ xa lắm rồi.

Kỷ niệm đó mà anh và tôi đã có. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên được anh. Và cũng như anh sẽ chẳng bao giờ quên được tôi.

Tôi đã sống với niềm tương tư sâu nhớ. Một cuộc tình đã để lại những đau thương chất chất trong lòng tôi. Tôi yêu anh và có thể sống cùng anh bằng những kỷ niệm đã vội vã đi qua Trong trí óc và trái tim tôi mãi mãi luôn luôn có anh và tôi đã thuộc về anh từ lúc nào.

*Dấu yêu ơi! Ta đã trao nhau rồi
Nhớ hoài yêu mãi, muôn đời không xa*

Gió mưa gửi lại

Anh về đi!

Chị giục, xiết chặt chiếc khăn dạ quàng trên vai vào người.

- Đứng với anh thêm một lúc nữa.

Đôi chân bòn chòn đôi chỗ. Lúng túng anh dứt tay vào túi áo khoác màu khói, lấy ra bao thuốc lá, hai ngón tay thon mảnh nhón lấy một điếu. Rồi kẹp chiếc bật lửa zippo giữa hai ngón tay, ngón trái bật nắp một cách điệu nghệ, liền sau tiếng tách nho nhỏ, một nụ hoa lửa bùng lên.

- Có lẽ ta về thôi. Em thấy lạnh rồi.

Chị quay mặt đi và nói.

- Thế cũng được.

Vừa bước thì anh túm lấy vai chị giữ lại, ghé sát mặt vào chị hỏi:

- Em không giận anh chứ?

Chị cười không thành tiếng rồi khẽ lắc vai khỏi tay anh, bước đi mà không hề ngoái lại.

Cuối cùng cuộc chia tay mà anh rào đón hơn một tháng trước diễn ra êm ả và bình thản. Hay ít ra chị cảm thấy lòng mình như vậy.

Một giờ sau chị mới về nhà. Căn nhà tối om chìm trong khu vườn cây um tùm cây cối đen đặc như một khối thạch lớn. Chị bật đèn và bước vào phòng khách. Trên chiếc bàn giữa bộ salon vải gai thô quay tròn vẫn còn hai ly cà phê. Một ly chỉ còn vệt nâu đen tròn bằng đồng xu cạn khô bám chặt nguyên dưới đáy. Ly kia của chị vẫn còn nguyên. Lúc này mãi lắng nghe anh nói, đúng hơn là mãi lắng nghe lòng mình mà chị bỏ quên. Giờ nó lạnh ngắt và dường như đông cứng thành cục mực tàu. Chị vào bếp lấy chai rum và lon soda tự pha cho mình một ly cocktail. Chị pha cocktail tuyệt ngon. Bí quyết ấy chị học được ở một người đàn bà Grudia mà chị từng quen, sau hơn một năm tạo dựng lòng mến thương giữa họ. Cũng nhờ những ly cocktail tuyệt ngon ấy mà bà ta đã nhốt anh chàng Cuba cao to đẹp trai kém mình gần hai chục tuổi trong chiếc túi tình yêu mà bà ta huyền hoặc khâu nên khiến nó tỏa hương nồng nàn của rum Lahavan. Khi cocktail tràn khỏi miệng túi thì cũng là lúc anh chàng kia nhẩy ra, để lại nỗi oán hận trĩu nặng gần bảy chục kilo chòm chòm dọc hành lang kí túc xá vào đêm khuya mỗi khi có ai đó đi ngang qua và chót hỏi về anh chàng kia. Suốt hai năm quen nhau, mỗi khi anh đến chị cũng thường pha cocktail. Anh ngồi chìm lút trong chiếc salon, đầu tựa vào thành ghế, ngheo sang bên, khép hờ đôi mắt mệt mỏi có những vết nhăn ở khóe như đuôi con chim xòe lên, lắng nghe một bản nhạc nào đó và nhấm nháp ly cocktail. Có lúc anh đùa chị là đã học cách nhốt anh giống như cái bà Grudia kia. Khi đấy chị đã tự ái và ngốc nghếch nói cho anh biết, rằng chị không bao giờ tìm cách sở hữu anh, rằng không đim anh trong những ly cocktail mê hoặc đó, mà bằng sự im lặng dịu ngọt. Có khi cả tuần anh không đến, chị không chất vấn. Anh quanh co, khị không vận hỏi. Biết anh nhiều

lần không nói thật, chị cũng không truy tìm lý do. Chị sống cuộc đời của mình mà không bị cuốn vào đời tư của anh. Hình như những người đàn ông chị yêu chỉ giúp chị hiểu hơn về mình. Họ như những ly rượu không thể thiếu trong bữa tiệc cuộc đời mà chị tự soạn và tự thưởng thức một mình. Và, những ly rượu ấy cũng sẽ có lúc cạn, giống như tối nay. Tối nay, họ vừa qua một bữa tiệc quá no nê từ trước đó, không thể nhấp thêm một giọt nào nữa. Giờ đây còn lại một mình, chị tỉnh dậy sau một cơn say bã bời, thể xác tê nhức nhưng tâm trí sáng rõ, nhớ lại từng việc đã xảy ra. Chị không bất ngờ với lời chia tay của anh. Thực ra chị hiểu, ngọn gió chia tay đã thổi vào giữa họ kể từ ngày họ tình cờ gặp lại nhau trên bãi biển cách đây hai năm... Khi ấy là mùa đông. Sau những thất bại liên tiếp trong chuyện yêu đương, chị mệt mỏi và chán nản, không thể tập trung làm bất cứ việc gì. Bạn bè cho rằng chị bị trầm uất kéo dài và phải nhanh chóng thoát khỏi tình trạng đó. Theo lời khuyên của một người bạn vong niên, là giáo sư tâm lý, chị rời bỏ công việc trong căn phòng kín mít và âm ỉ để tới khu nhà nghỉ bên bờ biển. "Hồi bé cô thích đi chơi ở đâu nhất?". Giáo sư hỏi, nhìn sâu vào đôi mắt thâm quầng u ám của chị. "Tôi thích biển". "Cứ đi ra biển, rồi sẽ thấy cái cô muốn tìm. Nhưng nhớ là chỉ đi một mình thôi đấy". Chị không tin lắm nhưng vẫn sửa soạn ra đi. Biển mùa đông xám xám như mặt hồ tù. Bầu trời cũng chỉ một màu xám xịt, thẳng bóng chim hải âu xé ngang bay về phía chân trời mờ mịt. Chị cuộn người trong chiếc áo khoác dài gần đến gót chân, lang thang trên bãi biển đầy những vỏ ốc tràn vào theo con sóng biển viền bọt phủ bờ. Như thừa còn thơ, chị nhặt một con ốc to bằng nắm tay áp vào tai để nghe tiếng sóng rì rầm của đại dương. Chị như nhặt lại tuổi thơ của mình ở cuối chặng đường dài mệt mỏi. Chị mãi mê với trò chơi đơn sơ ấy cho đến khi anh xuất hiện trước mặt chị, trong tay cũng cầm một vỏ ốc. Giây phút ngỡ ngàng, họ chợt nhận ra là đã từng quen nhau hồi còn ở Nga. Ngày hôm sau, họ đã tay trong tay, đứng trên mỏn đá nằm sát chân con sóng. Anh đứng quay lưng ra biển để chắn gió cho chị. Nhưng chị vẫn rùng mình vì lạnh. Anh mở rộng chiếc áo măng tô, kéo chị sát vào mình. Gió vẫn thổi không ngừng...

Có tiếng chuông điện thoại. Chị uể oải nhấc máy tay kia vẫn cầm ly cocktail đã gần cạn.

- Cô ơi, con đây.

Giọng thanh nữ mệt mỏi quen thuộc. Chị cũng không mặn mà bắt chuyện.

- Chào con, có chuyện gì thế?

Ngập ngừng một lát, con bé nói:

- Con đến chơi với cô bây giờ có được không?

Ngược nhìn đồng hồ. Đã chín rưỡi tối. Nhưng điều quan trọng là chị muốn ở một mình lúc này.

- Con không thấy muộn rồi à?

- Nhưng con muốn tới cô lúc này.

- Tùy còn!

Chị ra cổng đứng chờ con bé. Đêm nay sương muối dày đặc. Đứng một lúc tóc chị đã âm ỉ hơi nước. Và khi con bé tới, thì khí lạnh đã len qua mấy lớp áo, thấm sâu vào da thịt chị. Con bé đi chiếc xe Dream mới cứng, lượn sát vào nơi chị đang đứng. Mới có vài tháng không gặp mà trông nó khác hẳn. Quần áo hợp thời trang. Mái tóc tỉa thả hờ trên bờ vai. Con bé xinh quá. Nhưng chị vẫn nom thấy có cái gì lạ mờ mờ mà không sao hiểu được là cái gì. Cái gì nhỉ?

- Cô ơi, con lạ lắm hả?

Con bé đoán được ý nghĩ của chị, nhoen cười hỏi. Chỉ ngẩn ngơ gật đầu, mắt vẫn hút vào nó.

- Có thể thật.

Con bé bấy giờ mới chịu xuống xe.

- Cô sẽ còn ngạc nhiên nhiều.

Vào đến phòng khách chị vẫn tiếp tục quan sát về mới lạ của con bé mỗi khi có dịp. Trong lúc đợi chị đun nước pha trà, nó ngồi đúng chiếc ghế bành yêu thích của anh, ngả đầu về một bên như ngủ gật, mái tóc tỉa mềm mại hung hung đổ che gần kín gương mặt trái xoan mịn màng.

- Con mệt lắm phải không?

Nó bỗng ngòai thẳng lên, hất mái tóc ra phía sau, cười mơ hồ, lơ đãng giơ tay đón ly trà to tướng mà vẫn không nhìn chị.

- Cô ơi, cô có uống rượu không?

- Sao? Con lại uống rượu nữa à?

Không đợi chị đồng ý, nó rút trong túi ra một chai Black & White và bật nắp, rót vào hai chén uống trà để trên bàn, phớt lờ ánh mắt ngạc nhiên của chị nói:

- Cô đừng hỏi tại sao nhé. Cũng chẳng có gì là lạ đâu. Cứ uống đi cô ạ. Cô cũng đang buồn mà. Chị gần như buông rơi chén rượu xuống mặt bàn.

- Sao con biết?

Con bé cười ranh mãnh.

- Tuy mấy tháng nay không đến, nhưng con vẫn luôn biết mọi chuyện về cô. Đừng ngạc nhiên. Sau này con sẽ giải thích. Mà con không nói thì tự cô cũng sẽ biết.

Chị uống một hơi hết chén rượu. Con bé lại rót tiếp cho chị một chén nữa rồi lấy bao thuốc lá châm cho chị một điếu. Nó cũng hút. Hai ngón tay kẹp điếu thuốc hờ hững vẽ sành điếu.

- Ủ... hôm nay cô gặp chuyện buồn - Chị thú nhận thản nhiên như khi phải chia sẻ chuyện buồn của người khác.

- Chuyện ông ấy phải không?

Chị gạt đầu. Rít một hơi thuốc sâu vào trong. Cả lồng ngực nóng ra lên.

- Đúng như con nói trước đây, tụi cô chia tay rồi!

Con bé bật cười một tiếng khô lạnh.

- Chúc mừng cô.

- Sao cơ.

Chị ngỡ ngác nhìn con bé. Nó thản nhiên nhìn lại chị qua làn khói thuốc mềm như một tấm voan mỏng che phủ gương mặt khó hiểu của nó. Rồi lại cạn chén rượu. Và lại châm một điếu thuốc mới.

- Đơn giản là ông ấy không xứng đáng với cô.

- Con biết gì về chú ấy mà nói thế?

- Con cảm thấy thế.

- Con cảm thấy thế nào? - Chị bắt gặp lòng mình là vẫn muốn nghe người khác nói về anh.

- Có nghĩa là... - Con bé hơi lúng túng - Con thấy cô khác trước nhiều lắm.

- Như thế không tốt à?

Con bé tự rót cho nó chén nữa. Chị nhắc chén rượu đầy ấy đặt trước mặt mình, nói khẽ:

- Con uống hơi nhiều rồi!

Con bé lẳng lặng lấy cái chén không của chị rót tiếp rượu vào rồi tu cạn một hơi. Xong lấy tay áo quạt ngang miệng. Rồi ngẩng lên nhìn chị. Đôi mắt mệt mỏi chìm trong quầng thâm thăm thẳm âm u như một khu rừng.

- Cô biết không, cô chỉ thay đổi những gì thuộc về ông ấy và để nó phù hợp với hoàn cảnh trở trêu của cô, dù cô không muốn. Còn những gì thuộc về riêng cô thì mỗi ngày cứ một tởi tộ đi.

Chị chống tay lên thành ghế, bàn tay đỡ ngang vầng trán. Gương mặt tựa như bị che khuất sau chiếc mặt nạ. Dù cố gắng giữ vậy mà một tiếng thở dài vẫn bật ra từ cõi lòng sâu thẳm của chị!

- Con xin lỗi cô! - Con bé nhìn chị lo lắng - Có lẽ con không nên nói chuyện này.

Chị vuốt mặt một cái rồi, khẽ mỉm cười, lắc đầu.

- Hình như con nói đúng! - Chị thú nhận - Cô cứ nghĩ mình đã khác trước vì mình là người hạnh phúc. Hóa ra không phải như thế. Cô chẳng thay đổi gì cả, cứ đứng yên trong khi mọi cái luôn tiến về phía trước. Có lẽ chính vì thế mà cô mất chú ấy.

Con bé chồm nửa người qua chiếc bàn kê giữa hai người. Điếu thuốc nó cầm trên tay cháy một phân ba vẫn còn nguyên mẫu tàn.

- Người ta chỉ có thể thay đổi vì tình yêu, hoặc vì lòng căm thù mà thôi.

Giọng nó lạnh tanh cay nghiệt. Ngả người thật mạnh vào thành ghế, nó dụ điếu thuốc còn gần nửa vào chiếc gạt tàn rồi hấp tấp châm điếu thuốc mới. Nó làm tất cả việc ấy như kẻ đang mê ngủ.

- Thế tình cảm của cô và chú ấy suốt hai năm qua không phải là tình yêu ư? - Chị lúng túng hỏi nó.

Nó cười nhạt:

- Cái đó thì cô biết rõ hơn con chứ?

Biết cái gì nhỉ? Chị chỉ biết chắc chắn một điều khi yêu anh ấy là có ngày mối tình của họ sẽ chấm dứt. Có anh mà vẫn buồn, còn buồn hơn những ngày phải sống một mình. Những ngày đầu chị còn khắc khoải chờ anh tới. Nhưng thường anh bận bịu vào những lúc chị mong mỏi nhất, rồi thưa dần, thưa dần... Tới khi anh đến, anh đi như người khách ghé thăm và phải ra đi vào lúc để tránh cho nhau những sự bực mình nếu ngồi chơi quá lâu. Chính cái sự ít biết về anh đã giúp chị khỏi sụp đổ lúc này, nhưng lòng chị vẫn không khỏi đau đớn. Chẳng phải đau đớn vì mất anh, mà chị biết rằng sẽ rất lâu chị mới lấy được sự thanh thản như trước đây, hoặc có thể không bao giờ nữa. Chị đang ân hận. Chị chợt hiểu lòng mình lúc này. Có lẽ con bé đã nói đúng. Tình yêu không khi nào bắt người ta ân hận dù bất cứ xảy ra chuyện gì.

- Cô ơi... - Giọng con bé chợt run run - Con xin lỗi vì đã nói chuyện này khi cô đang rất buồn.

Chị cười với nó. Cũng không hiểu vì sao lại cười được. Có thể chị sợ vì con bé buồn vì mình. Nó ngồi nép vào góc ghế bành, hai tay để dưới đùi, mắt ngược nhìn chị như thể bé gái đang ngồi chờ nghe chuyện cổ tích. Một ý nghĩ bất chợt như cơn mưa rào ập xuống khoảng trống tâm hồn chị đang được khao khát vỗ về, thương yêu, giá con bé là con gái chị.

- Đêm nay con ở lại với cô chứ?

Con bé nhìn đồng hồ.

- Con phải về cô ạ!

- Muộn rồi, đi một mình nguy hiểm lắm.

- Cô đừng lo, con quen rồi.

- Đạo này con có làm gia sư không?

- Con nghỉ ít lâu nay rồi.

- Người ta không thuê con nữa à?

Con bé nhếch mép cười. Chị không thích nụ cười này vì nó khiến con bé già đi hàng chục tuổi. Nhưng chẳng bao giờ chị nói với nó cả.

- Con không thích làm nữa.

- Hai chị em con sắp tới sẽ sống ra sao?

- Mấy tháng nữa con sẽ tốt nghiệp. Em con cũng chỉ còn hơn hai năm nữa thôi. Con đã có cách rồi. Thôi con về đây.

Con bé nhặt bao thuốc lá chỉ còn non nửa cho vào túi, vội vàng đứng lên như không muốn tiếp tục câu chuyện. Bỗng sực nhớ nó lại lôi ra, giơ lên.

- À quên, con để lại đây cho cô hút nhé.

- Con cứ cầm về. Con hút thuốc từ bao giờ thế? Hút in ít thôi, cũng đừng uống rượu nữa nhé.

Con bé cất bao thuốc vào túi và cười khanh khách.

- Cô sợ con hư à? Cô đừng lo. Con còn nhiều việc quan trọng hơn cả sự phá đời. Con không còn nhiều thời gian để mà hư hỏng nữa cô ạ!

Chị đi tiễn nó. Ra đến cổng, con bé dựng xe và ôm lấy chị.

- Con yêu cô lắm, mong cô đừng buồn nhiều, chuyện đó chẳng đáng gì đâu. Đàn bà khi cặp bồ là hay toan tính, mơ màng đến cuộc sống mới. Đàn ông thì khác, họ chỉ muốn người tình làm thi vị cuộc sống riêng nhằm tẻ của họ, cái cuộc sống họ không muốn đem vứt đi ấy mà. Thế mới dớ dẩn...

Chị bật cười. Con bé cũng toét miệng ra cười, nét trẻ thơ trở lại gương mặt nó. Chị ôm lấy đầu nó siết chặt vào vai mình, hôn nhẹ nhẹ lên mái tóc thơm thơm dịu dịu.

- Giá con mà là con gái cô nhỉ. - Giọng chị tha thiết.

Con bé dấu mặt vào cổ chị như đứa trẻ lúc ngược ngàng có người lạ. Nó hít một hơi thật dài mùi da thịt chị rồi hất đầu lên, mắt nhìn chị phiến muộn.

- Con rất mong được làm điều đó, nhưng con không thể...

- Sao thế? - Giọng chị có vẻ phật ý - Ấy là cô nói vui thế thôi.

- Đã là con thì phải mang đến cho mẹ niềm vui, nhưng con chắc chắn không thể...

- Con cứ là con như những ngày qua là cô vui rồi.
- Nhưng con sợ sau này sẽ không được như vậy nữa...
- Con nói thế nghĩa là sao? - Chị lo lắng hỏi lại nó.
- Thôi muộn rồi, cô vào nghỉ đi. Con về nhé!

Con bé ôn riết lấy chị một lần nữa, không nói thêm lời nào, lên xe rồi máy phóng đi. Nhìn gương mặt nó chị có cảm giác như nó đang khóc.

*
* *

Những ngày sau đấy, cuộc sống không khủng khiếp như chị vẫn nghĩ về mấy cuộc tình trước hành hạ chị. Hóa ra anh đã không thêm vào cuộc đời chị những gì lớn lao. Cuộc chia tay chẳng đào khoét một hố sâu tận nguyên nào trong tâm hồn chị. Sao lại như vậy. Chính chị cũng không lý giải được điều này. Chị không mừng, không buồn phiền vì điều đó. Chắc anh còn nhẹ lòng hơn nhiều. Một vài lần anh gọi điện cho chị vào đêm khuya, nói rằng anh vẫn còn nhớ ly cocktail của chị. Chị còn nhớ khi nào anh thích thì cứ đến, chị sẽ pha tặng. Nhưng anh không đến. Chị cũng không chờ mong.

Người chị hay nghĩ đến lại chính là con bé. Cái buổi tối nó đến thăm chị sau mấy tháng im hơi lặng tiếng cứ là lạ. Dường như nó biết rất rõ cuộc chia tay giữa họ vừa mới xảy ra tức thì. Nó khoái trá không cần giấu giếm. Nhưng sau đêm ấy nó lại biến mất. Chị đến nhà tìm cũng không lần nào gặp và cũng chẳng biết thêm điều gì mới về nó. Con bé cũng chẳng gọi điện thoại cho chị lần nào. Chị nhấn tìm qua thằng em của nó cũng không thấy hồi âm. Chị càng khao khát được thấy nó thì nó càng náu kín vào đâu đó. Cứ như thể nó đã trôi ra khỏi cuộc đời này...

Chị quen nó ngày ấy cách đây đã mười năm, khi con bé mới mười hai tuổi. Bố nó sang Nga học nghiên cứu sinh và mang theo cả ba mẹ con nó. Mẹ nó mở một cửa hàng phở trong một ộp buôn bán của người Việt. Ngoài giờ học nó thường giúp mẹ bán hàng. Chị thỉnh thoảng có ghé vào đó ăn phở và trò chuyện với nó. Chị thích con bé vì trông nó xinh xắn lại mau mắn. Nó cũng quý chị vì chị hay cho nó quà, những món quà nho nhỏ của trẻ con Nga vì nó rất ít khi được ra phố dạo chơi. Có lần nó kéo tay chị thăm thì:

- Côi ơi, hôm nào cháu xin phép mẹ rồi cô cháu mình đi chơi Park Kyltury nhé. Nghe nói ở đây có nhiều trò chơi hay lắm phải không cô. Mấy năm rồi cháu không biết công viên là gì!

Nhiều lần rồi rồi chị tới để rủ nó đi. Nhưng nó không sao dứt bỏ khỏi công việc giúp mẹ nên đành thôi. Nó níu chị, mắt rơm rớm về buổi tối.

- Cô đừng giận mẹ cháu nhé.

Chị bật cười xoa đầu nó.

- Sao cô lại giận mẹ cháu?

- Mẹ cháu cũng không muốn cháu phải thế này đâu. Mẹ cháu bảo, cố kiếm tiền thêm một năm nữa thì sẽ đưa chị em cháu về nước.

- Ủ, có khi lúc đấy cô cũng về rồi đấy.

- Thế thì thích lắm cô nhỉ - Mắt nó sáng bừng - Nhưng về nước cô đừng quên cháu nhé.

- Quên cháu thế nào được.

- Biết đâu đấy! Cô là người lớn, có bao nhiêu việc, cháu chỉ là trẻ con thôi.

- Nhưng người lớn không thể sống thiếu trẻ con được, cháu biết không.

Con bé cầu nhẹ vào tay chị, rồi lại xoa xoa vì sợ chị đau.

- Cháu làm thế này để cô phải nhớ.

Mấy tháng sau đấy vì bận làm luận án nên chị không thể qua chơi với nó được. Cuối tháng Năm thì chị sẽ bảo vệ xong. Đúng ngày mừng một tháng Sáu, chị tới chỗ con bé. Chắc ngày này mẹ nó sẽ không thể từ chối lời cầu xin đưa nó đi công viên của chị.

Tới nơi đúng lúc xe hàng từ Ba Lan về. Cả mấy tầng ộp người ta chen chúc đi lại như kiến. Lách mãi chị mới leo lên nổi tầng bốn, nơi có hiệu phở nhà con bé. Chị ngạc nhiên thấy chủ hiệu là một người đàn ông to béo, bóng nhẫy đang tay năm tay mười làm phở cho khách. Khó khăn lắm chị mới hỏi được về con bé trong cái âm thanh pha tạp tiếng người, tiếng bầm chặt, tiếng chửi tục, tiếng gắt gỏng khó chịu của tay chủ quán vì bị làm phiền.

Chị xuống cầu thang tầng hai, nơi chiếu nghỉ âm thấp tối tăm. Con bé ngồi nép trong góc, bị che khuất dưới chân người qua lại, trước mặt là ổ bánh rán. Lúc này vì quá đông người nên chị đã không nhìn thấy nó lúc đi ngang qua. Chị ngồi thụp xuống ngỡ ngàng hỏi:

- Có chuyện gì phải không cháu?

Có bé nhìn chị, đôi mắt khô lạnh, thản nhiên không một nụ cười như trước đây.

- Bây giờ cháu đi bán bánh rán.

- Thế bố mẹ cháu đâu?

- Chết rồi. - Giọng nó khô khan.

- Sao lại thế? - Nước mắt chị tự nhiên ứa ra - Họ mất khi nào vậy?

Có hai người dừng lại mua bánh rán. Lúc trả tiền con bé lục mãi trong túi quần để tìm đồng bạc lẻ, người khách đợi lâu khó chịu nói:

- Thôi, đẹp. Cho mày.

Có bé trừng mắt nhìn anh ta, lôi ra đồng năm rub nhàu nhĩ giữa đồng tiền hàng để lộn xộn trong túi nylon.

- Trả ông.

Anh ta quay đi sau khi buông một câu "Sỹ diện!" Con bé không thềm bặt tâm, về mặt trở lại thản nhiên u uẩn như cũ.

- Bố mẹ cháu làm sao vậy? - Chị gặng hỏi.

- Tai nạn.

Nói xong nó nuốt khan và im lặng. Hôm ấy, và cả sau này, chị không thể biết từ nó thêm điều gì về cái chết của bố mẹ nó. Đại để chị chỉ biết bố nó mất trước, vì đau buồn suy sụp mẹ nó mất sau đó hai tháng. Tai họa ập lên đầu chị em nó khi lần cuối cùng chị đến thăm và hứa đưa nó đi chơi công viên vào ngày mùng một tháng Sáu chừng hai tuần lễ. Một người quen cho chị em nó ở nhờ và nó đi bán bánh rán để kiếm sống. Một năm sau chị em nó dặt dứu nhau về nước. Trước đó chừng hai tháng, chị đến tìm nó để đưa mấy bộ quần áo mà chị tự may cho. Nó bảo sắp về nước vì muốn tiếp tục đi học.

- Về bên ấy, cháu sẽ sống thế nào?

- Cháu chưa biết, nhưng thế nào cháu cũng sống được.

- Cháu có còn ông bà không?

- Hồi nhỏ bố cháu sống ở trại trẻ mồ côi. Còn ông bà ngoại cháu thì già lắm rồi, ở tít tận quê cơ. Nhưng ở Hà nội, chúng cháu vẫn còn căn hộ tập thể của bố mẹ cháu để lại, nhỏ thôi, nhưng hai chị em cháu thì cần gì rộng.

Nó còn cho chị xem số tiền dành dụm được trong năm qua, cộng với khoản tiền mẹ nó để lại trước khi chết, và của bạn bè bố mẹ góp lại mỗi người một ít giúp chị em nó. Nghe con bé nói dường như nó đã sắp đặt cuộc sống ngày mai đâu vào đấy rồi. Mới mười bốn năm sống làm người, liệu nó có lường hết bất trắc của cuộc đời không? Nhưng nó cương quyết quá khiến chị hoang mang, không dám khuyên bảo điều gì.

- Sắp tới cô có về nước không? - Con bé ngần ngại hỏi khi thấy chị chỉ im lặng nhìn nó.

- Cô cũng chưa biết thế nào. - Chị lắc đầu.

- Cháu về rồi thì cô thường xuyên viết thư cho cháu nhé. Cháu chẳng còn ai thân thiết cả. Bây giờ cháu sẽ phải làm lại từ đầu. Sáu năm sang bên này chắc bạn bè cũ quên cả rồi.

- Hay là cháu ở lại thêm một thời gian nữa rồi về cùng với cô luôn thể. - Chị thận trọng đề nghị. Gương mặt nó đanh lại.

- Không được cô ạ, cháu còn nhiều việc phải làm.

Hôm tiễn chị em nó ra sân bay, chị đưa nó đồng kopek, bảo ném xuống đất. Nó ngỡ ngàng hỏi để làm gì. Chị bảo đó là phong tục để hy vọng có ngày còn trở lại nơi đây. Nó đưa trả lại chị.

- Không bao giờ cháu muốn quay trở lại nơi đây. Dù bất cứ giá nào.

Nó xa rồi chị mới cảm thấy cuộc sống của mình bị hẫng hụt. Nghiêng về bên nào cũng thấy trống vắng. Ở bên này nếu không vì công việc thì bạn bè cũng trở nên thưa thớt, nhạt nhẽo và xa vắng. Cô bạn thân người Ukraina thấy vẻ ngần ngại mắt hờn của chị bèn mời về quê chơi. Cô ấy kể, đó là một làng quê bé nhỏ, hẻo lánh, xa xôi, có rừng, có đồng cỏ, có dòng suối đẹp như trong

mơ, có món sasluk ngon nhất thế giới. Chị đang sống một cuộc sống mơ hồ, tất cả đều hư ảo, dường như không có gì là thật cả nên đồng ý ngay lời mời ngọt ngào đó. Trước hôm chuẩn bị lên đường thì nhận được thư của con bé. Lá thư viết sau khi nó trở về ít lâu. "Cô ơi, đêm đầu tiên nằm trong căn nhà mình cháu không sao ngủ được." - Con bé viết - "Hai chị em cháu nằm ôm nhau khóc suốt đêm. Chiếc giường trước đây bố mẹ cháu nằm đã bị một không thể nào dùng được nữa. Chúng cháu nằm tạm trên nền nhà, không có chăn nên rất lạnh. Cháu nhớ bố mẹ cháu vô cùng. Nhớ cả cô nữa... Tự nhiên cháu thấy sợ những ngày sắp tới, giá cháu nghe cô đừng vội mà chờ cô thêm một thời gian nữa... Nhưng đã muộn quá rồi phải không cô?" Hôm sau chị đành xin lỗi cô bạn Ukaina và thu xếp về nước. Chị không còn ràng buộc gì ở nơi đây, cả công việc, cả bạn bè, cả một mối tình nào đó. Nhưng cứ ngỡ trở về thanh thản lắm, nào ngờ một nỗi buồn nhớ dai dẳng, đau đớn đeo bám chị cho đến tận bây giờ. Cuộc đời sau này của chị dường như bám rễ đâm chồi trên mảnh đất xa xôi lạnh giá ấy. Nơi ấy có một khoảng đời đã qua, khuấy nẻo vào bên trời kí ức, nhưng vẫn luôn hắt những tia nắng lung linh vào cuộc sống nhàm tẻ hàng ngày của chị. Nơi ấy lưu giữ tất cả bóng hình không rõ mặt người, không tên tuổi, những cánh rừng thu rợp lá vàng bay, những cơn gió tháng Chín điên cuồng đuổi theo bước chân người, làm nhức buốt hai thái dương, những con đường hun hút chạy mãi vào vùng trống vắng, những xóm làng xa xôi chìm khuất dưới vô vàn những bông tuyết lặng lẽ...

Ngay chiều hôm về tới nơi, chị đến nhà con bé. Thấy chị nó lao vào ôm chặt lấy và bật khóc nức nở. Đó là lần cuối cùng chị thấy nó khóc.

Những ngày qua hai chị em nó vẫn sống tằn tiện bằng số tiền đã mang về. Nếu cứ như thế này thì giỏi lắm cũng chỉ cầm cự thêm được một năm nữa. Con bé đang có ý định kiếm việc làm. Nhưng mới mười lăm tuổi đầu thì làm được việc gì? Nó đã đi hỏi mấy nơi, nhưng chưa tìm được chỗ nào phù hợp. Tình cờ một lần sang hàng xóm chơi nhân dịp về sau mấy năm xa cách, chị đã mang vận may đến cho nó. Bà hàng xóm bỏ việc nhà nước cả năm nay để làm bánh ngọt đưa cho các vườn trẻ và trường học bán trú. Công việc khá phát đạt và bà ta đang có ý định thuê thêm người. Con bé đã được nhận vào làm nửa buổi, còn nửa buổi đi học. Cứ thế nó đã học xong cấp ba và thi đỗ vào đại học. Hai năm sau, thằng em cũng thi đỗ một trường đại học khác. Chá đây hơn hai năm con bé nói với chị sẽ làm gia sư cho một gia đình khá giả.

- Họ trả lương cháu cao, vì họ giàu mà. - Nó kể nhưng không có vẻ gì mặn mà lắm.

- Cháu không thích à? - Chị nhìn vẻ mặt thản nhiên của nó hỏi.

- Cháu không có quyền thích hay không thích, cô ạ. Cháu không có sự lựa chọn được phép nào hết. Cháu cần tiền, cháu cần cuộc sống, cháu còn cần một thứ khác vô cùng quan trọng nữa...

Nó nuốt khan. Con bé có thói quen rất hay nuốt khan. Mỗi lần như thế lại gây cho chị cảm giác sờ sợ. Chị chờ nghe tiếp, nhưng nó im lặng, nghĩ ngợi đầu đầu.

Sáu tháng làm gia sư, con bé thay đổi hẳn. Nó không mặc tuềnh toàng như trước kia. Mái tóc được cắt tỉa đúng mốt, đôi khi còn trang điểm nữa. Với tuổi đôi mươi, trông nó càng rực rỡ, khiến chị đôi lúc cũng thấy sững sờ. Chỉ có đôi mắt là u uẩn, mỗi ngày qua càng u uẩn, khó nắm bắt. Dường như cả bóng tối cuộc đời chứa đựng trong đôi mắt ấy.

- Cháu đang yêu phải không?

Có lần ngồi uống nước với nó ở quán nhỏ ven Hồ Tây, nhìn nắng chiều trườn nhẹ trên mái tóc nhuộm hoe hoe vàng của nó đang rực lên như một cánh rừng thu, chị hỏi vậy. Nó nhìn chị như không hiểu chị đang nói gì. Chị nhắc lại. Nó cười gằn một tiếng. Mãi sau mới nói thông thả cứ như thể nó cần tự trấn an mình vậy.

- Thực ra cuộc sống của cô có những gì nào? Công việc, một nhóm bạn bè, một tủ sách, một ngôi nhà trú thân... Thế cũng đủ rồi cho một cuộc sống. Ngày trước bố cháu đã từng có nhiều tiền, rất nhiều tiền. Nhưng rồi bố cháu được gì, chị em cháu được gì? Hóa ra cuộc sống còn phải vứt đi nhiều thứ. Một lần trút bỏ là một lần đau đớn. Cháu đã quen với cuộc sống có rất ít sự níu kéo. Cháu không muốn bị chiếm hữu, cháu cần được tự do trần trụi. Mà tình yêu lại không mang lại cho cháu những cái đó.

Chị cho rằng mình hiểu những mát mát, đau đớn quá sức mà tuổi thơ con bé đã trải qua, nhưng càng ngày chị càng thấy mình lắm. Cái vẻ thay đổi lộng lẫy tươi trẻ bên ngoài của nó không đánh

lừa được chị. Vết thương ấy không thể lành lặn mà càng thêm trầm trọng mỗi phút giây qua đi. Nhưng nó đã làm gì trong đêm tối mênh mông mà nó mang trong lòng chỉ có trời mới biết được. Chị đã thử nhiều lần kéo nó ra khỏi vực thẳm đen tối của kí ức nhưng bất lực. Chị chỉ có thể ở bên nó, phấp phỏng yêu thương lo lắng cho nó một cách dè dặt. Nó cũng không cho chị cơ hội để có thể làm hơn những điều chị mong muốn cho nó.

Có một chuyện xảy ra cách đây ba bốn tháng gì đó khiến chị luôn băn khoăn mà không dám hỏi lại. Một buổi chiều nó mời chị tới nhà ăn cơm. Một bữa cơm thịnh soạn với nghi ngút khói hương trên bàn thờ bố mẹ nó. Chị tưởng giỗ bố hay mẹ nó nhưng hóa ra không phải.

- Bỗng đêm qua cháu nằm mơ thấy bố mẹ cháu về. - Nó nói khi chị hỏi lý do bữa cơm đột xuất này - Bố cháu nằm trên chiếc giường kia kia, trên người phủ tấm dra trắng toát. Còn mẹ cháu ngồi ở ngoài kia xoa tóc khóc. Cháu vừa đi đâu đó về nhìn thấy bèn dắt mẹ vào nhà, đến bên chỗ bố cháu nằm và nói: "Bố trông mẹ hộ con nhé! Con bận đi công viên một lúc". Bố giờ tấm vải trắng, tay dang ra đón, mẹ cháu nằm xuống nín khóc. Vừa lúc ấy cháu nghe có tiếng thở dài rất to của ai đó và tỉnh hẳn. Chắc đêm qua bố mẹ cháu đã về đây, không phải lưu lạc bên kia nữa. Chị thấy mắt mình cay cay. Còn con bé thản nhiên đứng lên thắp thêm tuần hương mới. Nó chấp tay rất lâu trước bàn thờ. Bữa cơm hôm ấy nó nói rất nhiều, cười rất nhiều, nhưng trong lòng thì chị cảm thấy rõ, một khoảng trống vắng mênh mông. Một mình lê bước trong đêm tối của lòng mình, nó đang muốn khóa lấp một điều gì đó khiến nó day dứt, nhưng không thể làm khác được. Suốt bữa ăn, thỉnh thoảng nó lại nhìn đồng hồ về bồn chồn không yên. Ăn xong, lấy cớ bận việc chị về sớm. Nó cũng không giữ chị lại như mọi khi. Ra đến cổng nó ôm chặt lấy chị, giọng run run.

- Con yêu cô vô cùng. - Đột nhiên nó đổi cách xưng hô - Dù thế nào cô cũng yêu và tha thứ cho con chứ.

Chị hôn vào má nó. Cả người nó run bắn lên. Thương quá!

- Cô làm sao có thể ghét con được. Lúc nào cô cũng nguyện cầu những điều tốt lành đến cho con. Nếu con yêu và tin cô thì hãy đến với cô khi nào con không thể chịu đựng nổi cuộc sống này nữa, nhớ chưa.

- Con nhớ!

Giọng nó ngán ngạt, rồi từ từ buông chị ra, bỏ vào nhà.

Đêm ấy chị không sao ngủ được. Nó đang cố tình bùng bít một chuyện gì đó. Nhưng cũng như lâu nay, chị không thể hiểu nổi đó là cái gì. Nó vét voi từng tí tình cảm riêng tư đem cất vào phía tối của tâm hồn, không cho ai chạm tới, không một ánh mắt nào rọi thấu được. Nó nghiêng lòng xóa đi tất cả dấu vết khiến ai đó có thể bắt chọt tìm thấy con đường dẫn tới vùng xa thẳm thẳm của cõi lòng chắc có nhiều toan tính. Đã quen với sự bí ẩn ấy của nó, chị không cố nghĩ xem cái nó đang bùng bít ấy là gì. Chị chỉ biết lo lắng và chờ đợi. Chờ đợi cái ngày những bí mật kia sẽ bị dần vạt đến tận xương tủy sẽ bật vỡ ra. Có thể đó là một kỷ niệm khủng khiếp như cơn ác mộng, thâu tóm thời thơ ấu xa xưa và trùm lên cuộc sống ngày hôm nay của nó. Rồi con sẽ được thanh thản. Rồi con sẽ được sống như những thanh niên thế hệ con đang sống, chưa hẳn đã trọn vẹn, một cuộc sống không có chỗ dành cho quá khứ và những kế thừa văn hóa, nhưng sống động, đầy khát vọng, vui tươi. Rồi con sẽ có nụ cười hạnh phúc của riêng mình. Rồi con sẽ có nhiều thứ ngoài mái nhà che mưa, che nắng và những thứ giúp con no bụng. Rồi con sẽ làm tất cả những gì mà thế hệ cô đã không làm được, ngay cả khi nguyện vọng cho phép. Cuộc sống tương lai của con chính là những khát vọng tự do mà nhiều thế hệ mơ ước, và đã bị dập vùi. Trong cuộc sống ấy nếu con không được tự do, không được bay bổng, không say mê một cái gì đó thì con sẽ mang hình ảnh trái ngược với con, như thế hệ cô vậy. Rồi khi cô chết đi, con sẽ đứng ngẩn ngại đọc trước linh cữu cô lời ai điếu cho những người quen nhưng bộ, coi đó như một lối sống mẫu mực để rồi chỉ còn biết giơ mặt trái của mình ra mà cười thân ái với nhau, miễn sao cuộc đời của con cũng chân thành như nỗi đau khổ của con vậy.

Sau đó ít lâu chị ra nước ngoài bốn tháng để làm một công trình khoa học mà chị đang theo đuổi. Trước khi đi chị tìm nhắn con bé mấy lần mà không sao gặp được. Dạo này nó thường xuyên

biển đi vài ngày, rồi lại bất ngờ xuất hiện trước chị, vô cùng tình cảm, có khi nằm dài ra giường ngủ thiếp một giấc, tỉnh dậy lại ra đi, không nói một lời, cũng chẳng hẹn khi quay lại. Mấy tháng ở bên kia chị có viết thư cho nó nhưng không được trả lời. Đôi khi chị thoáng chạnh lòng vì sự lạnh nhạt khó hiểu của nó. Nhưng rồi tình yêu lạ lùng của chị dành cho con bé vẫn lớn hơn hết tất cả. Và, con bé như miếng bọt biển hút hết cả tâm hồn lẫn tình cảm của chị.

Ngồi trên máy bay trở về, chị cố hình dung về mặt con bé ra sao khi nhận những món quà chị đã lựa chọn kỹ càng để tặng nó. Đơn giản là chị mong được nhìn thấy gương mặt tươi vui thanh xuân mà không bao giờ chị có lại nữa. Vậy mà suốt mấy ngày chị không thể tìm được nó. Đứa em trai cũng không biết nó đi đâu. Rồi chị phải đi dự hội nghị ở một tỉnh vùng biển, sau khi viết lại mấy chữ. Đại để chị rất nhớ. Và mong được gặp nó.

Chị trở lại đúng vùng biển nơi chị đã gặp và yêu anh. Buổi chiều rồi, chị tách khỏi nhóm đồng nghiệp để lang thang một mình trên bãi biển. Dù không muốn nhưng chị vẫn cảm thấy lòng mình bồi hồi một nỗi nhớ, nỗi nhớ mà chị đã quên sau sự ra đi của anh. Không hẳn là nỗi nhớ anh. Chị chọn một cồn cát nhỏ và nằm dài ra. Về chiều, con nước ròng đã lên, sóng dịu lại và biển thời gào thét. Gió vẫn âm ào thổi từ khơi xa vào, mang theo cái vị của lòng sâu đại dương tưởng như mặn mòi ngay đầu lưỡi. Nhớ hồi còn bé, lần đầu tiên ra biển, chị đã vốc nước biển lên để ném. Chỉ ném cả những hạt mưa rào bất chợt tới làm cả mặt biển khổng lồ như bị rối hoa. Chị ném cả những hạt cát lâu lâu khó chịu dưới những bước chân. Chị đứng giang tay, dang tay, há miệng thè lưỡi ném cả những đợt gió trong lành thổi từ chàn trời nghiêng soi làm dáng xuống mặt biển. Cô bạn gái cùng đi nhe hàm răng sún ra cười, bảo chị đúng là một con dở hơi, khi chị cam đoan gió biển cũng mặn như miếng cá kho vậy. Sau cuộc đi chơi biển đầu tiên ấy, cô bạn gái của chị chưa kịp thay răng mới thì đã bị chết trong một trận bom. Chuyện đã xảy ra hơn ba mươi năm, nhưng mỗi lần đứng một mình trên bãi biển vắng, chị cảm giác như vẫn còn nghe thấy tiếng cười như nắc nẻ của cô bạn, khiến chị đôi lúc phải nhìn quanh quất tìm một bóng người.

Chiều muộn, con nước ròng viên mãn nằm thờ ơ rì rầm, khoan khoái. Mặt biển tự sưởi ấm mình bằng cách cuộn vào lòng sâu của nó những tia nắng chiều rực hồng cuối cùng. Đã đến lúc phải rời bãi biển. Chị cảm thấy lòng lâng lâng dễ chịu.

Chị bỏ bữa cơm hội nghị đặt sẵn ở một khách sạn lớn và đến một nhà hàng xinh xắn, khuất nẻo nằm cạnh hàng dứa sát bờ biển, tìm một góc kín đáo để ngồi. Đang mơ màng chờ món ăn mà chị đã gọi thì bị đánh thức bởi tiếng con gái cười khúc khích. Tiếng cười nghe quen lắm làm chị phải nhìn ra. Và thấy cả một đêm tối đổ ập ngay trước mặt mình. Con bé mặc một chiếc váy ngắn ngang đùi, áo dây hở từ ngang ngực trở lên, lộ ra cái cổ cao gầy mảnh khảnh. Nó vừa đi vừa cười, đầu tựa vào vai người đàn ông mặc quần soóc và chiếc áo phông mỏng lộ rõ vòng ngực căng. Người đàn ông ấy chính là anh, người mà vừa mới đây thôi còn từ kí ức về với chị trong niềm mến thương dịu ngọt.

Vào đến giữa phòng, con bé dường như linh cảm thấy điều gì bèn ngoảnh lại. Ánh mắt nó chạm vào cái nhìn đờ đẫn của chị, mặt tái đi, sững sờ. Anh còn đang mãi tìm một chỗ ngồi ưng ý nên không biết đến cái điều khủng khiếp đang xảy ra. Chị vội vang đứng dậy, đi vào trong bếp hấp tấp trả tiền cho món ăn mà chị đã gọi nhưng chủ nhà chưa làm xong, xin lỗi rồi theo lối cửa sau bỏ về khách sạn.

Có lẽ cho đến lúc này, đó là đêm khủng khiếp nhất trong đời chị. Những gì chị tin yêu nhất đã tuột ra khỏi tầm tay Chị đã tưởng cứ mỗi ngày cố làm một cái gì đó để ngày hôm sau sẽ tốt hơn ngày hôm qua, nhưng mọi chuyện càng tồi tệ hơn. Hay chị đã rời bỏ nó từ khi nào mà chính chị cũng không biết nữa? Có lẽ nào chỉ vì muốn mang hạnh phúc đến cho nó, nhưng cái cách chị theo đuổi hạnh phúc lại quá vụng về đến nỗi chỉ đem lại phiền muộn. Chị làm cho mọi việc trở nên đổ nát ư? Có lẽ chị đã lê chân xuống vực sâu để sống cuộc đời như cỏ cây mặc người đời xéo nát? Sự thể này kéo dài bao lâu rồi?... Đêm ấy chị ngồi trong bóng tối căn phòng, hút hết một bao thuốc lá, nhìn ra biển, chúng kiến cảnh bình minh vẽ phũ lên nền đêm đen mây vàng nắng, thấy cô đơn khủng khiếp.

*

**

Cũng khá vất vả chị mới trở lại được cuộc sống như trước đây. Trước khi có con bé. Trước khi có anh. Tất nhiên chẳng thể như ngày xưa, nhưng mà cuộc sống chưa bị rắc rối do những nỗi thống khổ, cô đơn và sợ hãi sinh ra. Nhưng ít ra vào những đêm không ngủ hiu quạnh, muộn phiền, chị không còn khao khát hơi ấm của con người, một giọng nói dịu dàng, một tiếng thở dài êm ái... Chị không còn ước mơ lấy lại những gì đã mất, những cái chị đã tưởng nắm tay trong vĩnh viễn. Cũng chẳng thể nào lấy lại được, mà có thì chỉ là những mảnh vỡ. Cuộc sống vẫn đang chuyển động, chị bằng lòng dừng lại ở bến bờ của riêng mình. Bây giờ chị có thể dạo chơi một mình ngoài đường, hòa vào đám người hạnh phúc, và thiên hạ nghĩ rằng chị cũng là người hạnh phúc như họ. Trong nhật ký của chị, trang cuối cùng chị viết rằng: Ngày 10 tháng 04 đã đạt được hiệp ước hòa bình có tính lịch sử ở Bắc Ai Len, sau cuộc thương lượng khó khăn kéo dài 21 tháng. Nhờ nó mà chấm dứt cuộc xung đột kéo dài gần ba thập kỷ qua ở Bắc Ai Len. Ngày 10 tháng 04, lực lượng nổi dậy Hutu ở Ruanda đã giết chết 53 thường dân, và làm bị thương 31 người khác. Ngày 10 tháng 04, cơ quan vũ trụ Châu Âu thông báo, một nhóm các nhà thiên văn học Mỹ đã phát hiện một khối lượng nước tập trung trong một đám mây. Lượng nước này nhiều gấp một triệu lần số nước có trên trái đất, có nghĩa là có khả năng đổ đầy vào đại dương 60 lần trong một ngày. Ngày 10 tháng 04, mình rời bãi biển về, có lẽ cho đến cuối đời, không bao giờ trở lại nơi đây nữa... Mình tự ký hiệp ước đình chiến với cuộc đời mình... chị không viết thêm một dòng nào nữa sau đó. Chị cất quyển nhật ký vào nơi thật cao trên giá sách, nơi không dễ ý tới và rất khó lấy. Chiến tranh, chém giết, chia ly, phản trắc... Cuộc đời là vậy đấy! Biết làm sao được khi bất trắc rủi ro hay hạnh phúc không chia đều cho mọi người theo luật bình đẳng. Người nào chống đối lại nó là chống đối lại chính bản thân mình, như người mù chống lại đêm tối. Chị học cách thu mình nhỏ nhất trong cuộc sống hiện tại. Và để mình không trở nên nhàm tẻ, đơn điệu với chính mình, chị năng đi chùa, việc trước đây chị chưa từng làm.

Vài lần con bé tìm cách gặp chị nhưng chị đã cương quyết từ chối. Có lần nó đến trước cổng nhà chị bấm chuông và chờ đợi. Chị tắt đèn rồi đứng trong bóng tối căn phòng nhìn ra, đứng đưng thấy nó co ro trong sương lạnh, ủ rũ như một cây non cô lẻ. Chị thấy mình không còn đủ sức để mà xúc động nữa. Cả những tầng vẩn hóa mà chị đã được dạy dỗ từ nhỏ, được học hành cũng không kêu gọi được lòng trắc ẩn đã bị vùi sâu trong sự tự ái và khinh bỉ. Con bé đứng nhu thế rất lâu và chỉ ra về khi thành phố chìm trong tiếng thở dài của ngọn gió đang rong ruổi trong những vòm lá trùm lên các ngôi nhà câm lặng như nấm mồ.

Nhưng sự bình thản hoặc chị tưởng như thế, kéo dài không lâu. Chị hay tự thanh minh cho mình mỗi khi tìm cách đi ngang qua phố nhà nó, mắt kín đáo nhìn vào ngõ nhỏ, hồi hộp mỗi khi thấy bóng dáng nào mảnh mai thấp thoáng ở lòng sâu con ngõ. Đêm đêm chị hay bắt gặp mình nhìn chiếc điện thoại thường reo lên vào giờ muộn, lúc con bé trở về nhà sau một ngày bộn bề công việc. Rồi chị mất ngủ triền miên, hút thuốc lá và uống rượu nhiều hơn, nhưng ly whisky không thêm pha chế. Càng uống chị càng tỉnh, càng nhớ con bé. Khi mọi nỗi niềm cay đắng đã vơi cạn, những triệu cảm xúc hung bạo đã lắng xuống, chị chợt thấy sự thiếu vắng này còn khủng khiếp hơn nỗi oán hận chị đã dành cho nó. Vào một đêm tháng Chạp lạnh tưởng chừng như đông được cả gió, chị thấy bồn chồn không yên, máu như dồn cả về tim, và gió như gào thét trong im lặng rợn người. Chị ra vườn, ngồi xuống chiếc ghế mây, trước đây thường ngồi chơi với nó trong đêm trăng đẹp, thu mình trong chăn dạ mỏng. Trong đêm tối sâu thẳm của lòng mình, chị cố gắng lê bước để tìm cái ánh sáng nguyên sơ mà con bé đã soi rọi vào cuộc đời chị. "Dù thế nào cô vẫn yêu và tha thứ cho con chứ?" Nó đã từng nói với chị như vậy. Và chợt hiểu rằng, chị đã không sao quên được những gì đã qua, nhưng từ miền bao la của tình mẫu tử chị đã tha thứ cho nó. Chị vùng dậy đi như chạy vào nhà, chân vấp phải bậu cửa đau điếng, cảm ngay máy điện thoại, ngón tay run rẩy ấn bấm con số mà nhắm mắt chị vẫn có thể làm được. Gặng hỏi mãi đứa em trai mới thú nhận với chị rằng chị nó nằm viện đã hơn tuần nay.

Hôm sau chị đến bệnh viện từ rất sớm. Con bé trần trần nhìn chị. Trong mấy giây ngắn ngủi ấy, cả hai như sống lại trọn vẹn quãng đời đẹp đẽ từ khi có nhau. Chị ngồi xuống bên nó, cầm bàn tay xanh xao nhỏ nhắn lên kẹp chặt giữa đôi tay lạnh giá của mình. Đôi mắt đỏ rực long lanh. Có

lẽ nó đang cố gắng để không khóc, hoặc nó không còn đủ sức để chất ra nhưng giọt lệ đang khô kiệt dần.

- Cô.

Nó cất lên đúng một tiếng bằng cái giọng run rẩy nhưng cũng để cho cõi lòng chị tan chảy ra.

- Con làm sao thế?

Chị không nghe thấy giọng nói của mình. Nó trào dâng trên con sóng của nỗi niềm thương sót đang cuộn cuộn chảy trong tim chị.

- Con không sao đâu. Cô đừng lo.

Con bé cố mỉm cười. Nụ cười giữa cặp môi khô nhạt dường như choán hết gương mặt héo xanh, chìm lún trong chiếc gối màu cháo lòng nhàu nhĩ.

- Con nhớ cô biết bao! Đêm nào con cũng nghĩ về cô và mơ thấy cô.

Nước mắt chị bỗng trào ra. Chị cầm bàn tay nó áp vào má mình, thổn thức.

- Cô cũng nhớ và yêu con vô cùng.

- Con biết mà!

Nó cười rạng rỡ. Chị nhìn thấy đứa trẻ hạnh phúc vừa mới chào đời trong cái cơ thể ốm yếu, gầy guộc kia. Một ý nghĩ giống như tia chớp rạch ngang tâm trí chị. Chị sẽ chiến đấu bằng cả tình yêu và cả nỗi đau đớn của mình để đứa trẻ hạnh phúc kia được lớn lên, không mang trong nó dấu ấn một tiền kiếp khủng khiếp đã qua.

Gần như cưỡng bức, chị đưa con bé ra khỏi cái bệnh viện nặng mùi và đầy những tiếng găt gỏng chao chát của những bóng blu trắng để đến nhà nghỉ cạnh cái hồ lớn ấm áp ngay cả vào mùa khô. Buổi sáng chị đưa nó đi dạo trên triền dốc đồi thông để đón tia nắng đông đầu tiên hiem hoi. Buổi trưa chị bắt nó ăn những món ăn chị đặt riêng cho nó. Buổi chiều cả hai ra ngồi ở hàng hiên nhà nghỉ, nhìn ra mặt hồ lặng nghe tiếng mây trời. Rồi chị đọc truyện cho nó nghe. Con bé thiú thiú ngủ trong hoàng hôn đang trườn tới chậm chạp từ rặng núi mờ xa phía trời tây. Chị lo lắng ngắm nhìn gương mặt con bé thấp thoáng vài nếp nhăn mờ như sương nơi khóe miệng – những dấu vết oan nghiệt mà nó vay mượn trước từ cuộc đời.

Tuần lễ sau, tâm trạng con bé có vẻ phấn chấn hơn. Nó bắt đầu đùa nghịch với mấy đứa trẻ ở nhà nghỉ với những trò chơi mà nó bày ra. Nhiều lúc chị phải bật cười bởi những trò tinh quái của nó. Một lần nó ôm lấy, dụi đầu vào ngực chị thầm thì:

- Cô ơi, ước gì cứ mãi mãi thế này nhỉ?

- Nếu con muốn thì sẽ là như thế.

Chị hôn lên đầu nó và nói âu yếm. Nó buông chị ra, lắc đầu, khe khẽ nói:

- Nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi!

- Con hãy quên những chuyện đã qua đi. Con hãy gỡ ra khỏi đầu như một sợi rơm vướng trên tóc ấy.

Nó chỉ lắc đầu không nói gì thêm.

Hai hôm sau, vào buổi chiều nắng sáng vàng như mật ong từ đất ứa ra, nó rủ chị lên tận đỉnh đồi thông, chọn một bãi cỏ gấu ngồi xuống, đưa mắt nhìn quanh nhưng chẳng để tâm vào một vật gì cụ thể, và cứ nuốt khan mãi... Chị nhìn nó, hỏi:

- Con muốn nói chuyện gì phải không? Nếu là chuyện kia thì cô không nghe đâu.

Nó lắc đầu. Chị kiên nhẫn chờ đợi. Mãi lúc sau mới lên tiếng, tuồng như khó khăn lắm mới lựa chọn được lối ra khi đứng trước những ngã đường tăm tối.

- Cô biết vì sao bố con bị chết không?

Chị nắm bàn tay nó bóp nhẹ.

- Không, cô không biết và cũng không muốn biết. Mà con cũng cố quên đi.

- Con muốn thế, nhưng con không thể. Nếu con quên thì có nghĩa con đã vong ơn bố con.

Và nó kể. Như kể chuyện của ai đó, không can hệ đến nó.

Khi ở bên Nga, bố nó làm ăn với một người bạn mới thân từ khi sang đó vì cùng làm nghiên cứu sinh ở một trường. Mới đầu họ đánh hàng từ Matxcova đi các tỉnh xa vùng Xibêri. Khi đã có chút vốn kha khá, họ chuyển sang buôn dollar. Sau một thời gian số tiền họ có trong tay không phải là

nhỏ. Một lần bố nó đi mua số lượng lớn dollar từ thành phố Petrigo lên Matxcova để bán. Đáng lẽ người bạ đi cùng chuyến này, nhưng có chuyện đột xuất nên đành ở lại. Công việc hoàn tất, trôi chảy, bố nó trở về Matxcova. Vừa tới sân bay Vnukovo thì có hai thanh niên lịch sự mặc bộ comple đắt tiền đến bên bố nó và nói:

- Anh có phải là anh Khang không?

- Vâng, tôi đây.

- Chúng tôi là nhân viên sứ quán được lệnh mời anh về trụ sở làm việc.

Bố nó hốt hoảng hỏi lại:

- Nhưng chuyện gì chứ? Tôi có làm gì nên tội đâu?

Hai thanh niên ép sát hai bên không cho bố nó nhúc nhích.

- Chúng tôi nghi anh có liên quan đến một vụ việc quan trọng, anh cứ đi theo chúng tôi. Nếu không có chuyện gì chúng tôi sẽ thả anh ra ngay.

Bố nó miễn cưỡng theo hai thanh niên lên chiếc xe ô tô màu đỏ. Một người lái, còn người kia ngồi ép sát bố nó ở ghế băng đằng sau. Chiếc ô tô đi vào thành phố, loanh quanh khá lâu đến chập tối thì dừng lại trước một khu phố lạ. Hai thanh niên rờng bố nó vào một thang máy. Khi cửa thang máy đóng lại, một tên rút khẩu súng ngắn ra dí sát vào thái dương bố nó dọa:

- Muốn sống thì nộp dollar mà ông vừa mua ở Pêtrigo ra đây.

Không đợi bố nó phản ứng, một tên luồn tay vào trong chiếc pantô to sự lôi ra những tập dollar dày cộp. Bố nó quá sợ hãi không nói nổi một lời, mặc chúng hành sự. Trước khi rút đi, chúng ném lại mấy đồng ruble đủ để bố nó đi về nhà với lời đe dọa:

- Nếu ông là người khôn ngoan thì đừng có kêu, và đứng trong này đợi chúng tôi đi khỏi đây mười phút thì hãy đi.

Bố nó bàng hoàng làm theo như thể người bị điểm huyết. Nhưng bố nó không về nhà mà đến thẳng căn hộ của người bạn thuê với cô bồ, kể lại mọi chuyện. Sau phút giây sửng sờ, người bạn bắt đầu lòng lộn, căn vặn bố nó đủ điều. Mặc dù bố nó quỳ xuống thề thốt, người bạn vẫn không tin và cho rằng bố nó đã bày ra trò trấn cướp kia để chiếm giữ số tiền. Anh ta như phát điên lên. Ngay lập tức lệnh cho cô bồ sang ở nhờ nhà bạn và gọi thêm hai người bạn tới. Họ khóa trái căn hộ và bắt đầu tra tấn bố nó để phải khai ra nơi giấu số tiền kia. Bố nó chỉ biết khóc và van xin người mấy phút trước đây còn là bạn. Nhưng con người anh ta chỉ còn là nỗi căm giận ngàn ngút. Anh ta trói bố nó lại, lấy can nhựa đốt nóng chảy để từng giọt nhựa nhỏ từ từ xuống người bố nó. Khắp người bố nó đầy những vết bỏng nhựa. Hai đầu vú bị rụng ra. Bố nó kêu gào, khóc lóc, van xin, thề thốt cho đến lúc kiệt sức ngất đi. Bọn họ ngồi uống bia chờ bố tỉnh lại và tiếp tục màn trình diễn mới cho đến tận sáng. Mấy ngày liền bố nó bị nhốt trong căn hộ. Gần như bị bỏ đói khát. Rồi lại bị đánh đập đến lúc không còn sức để kêu xin nữa. Một hôm bọn chúng bỏ đi đâu đó sau khi đã kiểm tra chắc chắn là bố nó không thể vượt ngục, cũng không thể gọi cầu cứu ai được.

Kể đến đây con bé chợt dừng lại. Nó nuốt khan hàng mấy phút liền. Dọc chiếc cổ mảnh mai, những sợi gân xanh nổi lên chằng chịt. Chị chết lặng không dám nhúc nhích như sợ chạm phải một người điên đang lên cơn.

- Rồi sau đó...

Giọng khản đặc tựa có cái gì kéo tụt lưỡi vào trong. Chi ôm nó van ví:

- Thôi cô hiểu rồi, con đừng kể nữa...

Con bé không nghe thấy gì, không còn cảm thấy gì xung quanh nó cả. Chỉ còn kí ức đầu đớn đang đốt cháy nó thành hòn than rực lửa căm hờn. Đúng cái ngày bọn người kia không có nhà thì một băng cướp "đầu đen" phá khóa ập vào căn hộ. Chúng tra khảo bố nó chỗ giấu tiền vì nghĩ bố nó là chủ nhà. Tất nhiên bố nó không thể làm gì hơn ngoài mấy lời phân trần và sau đó im lặng. Chúng lục tung khắp ba căn phòng không tìm được một đồng kopech nào. Trước khi rút đi, chúng giận giữ trói bố nó vào lò sưởi. Đang mùa đông lò sưởi lúc nào chả bỗng dấy lên. Quần áo phơi vài tiếng còn khô cứng như gột hồ mấy lần. Mấy ngày sau khi bọn người kia về thì bố nó chỉ còn như quả táo sấy quá lửa. Đôi môi tựa như hai chiếc lá mỏng cuốn chặt lại, hàm răng nhe ra, đôi mắt trợn trừng như đang cười, nụ cười lộ bịch trên gương mặt. Sau đám tang một thời gian, mẹ nó

mới biết được sự thật về cái chết đau đớn của bố nó. Chính cái tên đã báo cho bọn trấn cướp tiền ở sân bay vẫn thường xuyên buôn bán với họ, nhưng vì không được tra công thích đáng bèn phun ra với mẹ nó những chuyện đã xảy ra. Nó tình cờ nghe được câu chuyện khi đứng nấp sau cánh cửa. Mẹ nó không chịu nổi sự thật đó nên đã đổ bệnh. Rồi một chiều chị rơi từ gác tư xuống đất. Người thì bảo mẹ nó tự tử, người thì bảo rằng đó là một tai nạn. Trước khi chết mấy hôm, mẹ nó buột miệng nói cho nó biết người bạn quý hóa của bố nó là ai. Đó chính là anh, người tình một thuở của chị....

- Không... không thể như vậy được.

Chị ôm đầu kêu rống lên như con thú bị trúng đạn. Đến lúc này nó là người an ủi bằng cách ôm lấy, ngả đầu vào bờ vai chị đang rung lên như một người kinh giật.

- Hôm ấy con và mẹ con đến nhà một người quen để lấy ít tiền mà người đó còn vay của bố con trước đây. Nhưng khi bước vào nhà, một người khách đàn ông xoay lưng ra ngoài cửa quay lại nhìn hai mẹ con con, nụ cười còn dính trên môi, mẹ con kêu lên một tiếng, mặt nhợt nhạt như sắp ngất rồi lao đảo chạy ra. Con sợ hãi đỡ lấy mẹ thì nghe mẹ thều thào như lời trăng trối của người sắp chết: "Nó đấy... cái kẻ đã hành hạ bố con đấy." Khốn nạn hơn nữa, ông ta đã kịp đến trước để lấy đi số tiền ít ỏi mà bố con để lại. Con làm sao quên được gương mặt quỷ sứ ấy. Những hạt cát của lòng căm thù đã được góp nhặt từ giây phút ấy, và qua năm tháng đã biến cuộc đời con bé thành sa mạc khô cằn, không có nổi giọt nước mát ngọt của tình yêu và sự thanh thản.

- Trong đời, con đã chứng kiến cái chết của người anh họ vô cùng thân thiết, gắn bó với tuổi thơ con. Anh ấy bị bệnh máu trắng. Những ngày sắp chết khắp người anh ấy nổi những cục bầm tím khiến người anh như chùm quả bồ quân chín mọng. Con sợ không dám đến gần, không dám động vào người anh ấy. Nhưng sau này lớn lên, cùng với năm tháng, kỷ niệm về cái chết ấy chỉ càng làm cho con thấy cuộc đời mà con đang có hạnh phúc biết bao. Và mỗi lần nghĩ lại, con chỉ nhớ đến khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai, thân hình mảnh khảnh đáng yêu của anh ấy. Nhưng cái chết của bố con lại khiến con không sao hình dung nổi gương mặt, dáng điệu, nụ cười vui sống trước đây của ông nữa. Trong tâm trí con chỉ luôn có cái chết khủng khiếp, vất kiệt từng giọt nhựa sống thật chậm chạp, từng phút từng giây, đùa cợt với mạng sống của con người như cách bô con phải chịu đựng. Ngoài ra không còn cái gì khác. Con thề rằng bố con đã phát điên lên vì tuyệt vọng, vì sợ hãi trước khi cuộc sống lìa bỏ khỏi cơ thể ông. Dù không muốn con luôn phải là kẻ đồng hành với cái chết ấy.

Chiều muộn đã dâng lên chân đồi. Mặt hồ như tấm vải tang đen phủ lên mặt đất. Và gió lạnh từ lòng sâu đất ẩm thổi bốc lên làm đám bụi ven hồ tóa ra thành một quang thâm nhạt. Chị bỗng thấy ớn lạnh và sợ hãi. Chị muốn được về nhà nghỉ, uống một chén trà mật ong nóng, may ra có thể làm tan đi nỗi kinh sợ đang vốn cục trong lòng chị. Nhưng con bé vẫn ngồi im, và tiếp tục câu chuyện như đã học thuộc lòng.

Khi biết người đàn ông kia về nước, con bé cũng quyết định mang đũa em về theo. Để làm gì, chính nó khi ấy cũng không biết nữa. Nhưng nó không muốn anh ta vượt khỏi tầm mắt. Nó tự nguyện thành cái bóng của anh ta. Mấy năm trong nước, vì phải vật lộn mưu sinh để nuôi em, lại phải học hành, và chẳng trong nó vẫn còn chút tính hay quên của trẻ con nên câu chuyện kia chẳng lúc bị nguôi ngoai đi. Nhưng khi biết anh ta chính là người tình của chị thì bao nỗi căm giận, oán hờn, bao nỗi đắng cay tủi nhục sau cái chết của bố mẹ nó nổi lên như một trận cuồng phong, cuốn tung đi tất cả sự bình yên tưởng như đã đến với nó.

- Tại sao tất cả những gì con yêu thương nhất trên đời đều rơi vào tay ông ta? - con bé nói, gương mặt bừng bừng sát khí - Ông ta là quỷ dữ hiện thành người để sâu xé cuộc đời con sao? Không, con không cho phép....

Có những nỗi đau đớn, có những lòng căm thù dần dần theo năm tháng sẽ bị sự xâm lăng của sự lãng quên. Nhưng cũng có khi nó lại tựa thứ quả cần phải thời gian để chín tới. Bất hạnh cho con bé là định mệnh đã đẩy nó đến đỉnh cao của lòng căm thù, rồi để mặc nó đơn độc ở đó, tự nó phải rút gươm ra khỏi bao để chống lại loài quỷ dữ. Con bé không đầu hàng. Chớp lấy thời cơ, nó bắt tay vào thực hiện kế hoạch của chính mình. Anh ta có cô con gái út học không được giỏi

cho lắm nên phải đi tìm gia sư. Anh ta không thể nhận ra nó, sau chừng ấy năm, giờ nó đã thành một thanh nữ xinh đẹp. Với sự khéo léo và hình thức dễ coi, con bé nhanh chóng được ông chủ chấp nhận với mức lương cao hơn bình thường. Tai họa cũng bắt đầu từ đây mà anh đâu có thể lường được. Chẳng khó khăn gì con bé đã trói được anh trong vòng tay của nó. Cuộc chia tay với chị cũng vì lý do này, mà anh ta cứ loay quanh nói về vợ con, công việc, sự dằn vặt phải đối với mọi người đến chị cũng phải ngậm nghe mãi... Chính buổi chiều con bé mời chị đến nhà ăn cơm là buổi hẹn hò đầu tiên nó dành cho anh ta... Tối ấy nó quyết định sẽ dâng hiến tấm thân trinh nữ để đổi lấy lòng tin yêu. Với những người đàn ông đã quen thói chiếm đoạt thì chuyện này dễ như bứt ngọn cỏ. Bởi thế nó làm bữa cơm xin bố mẹ tha thứ và thậm hứa sẽ trả thù cho họ. Nó cũng thậm xin chị bỏ qua, nhưng lúc ấy chị làm sao hiểu được. Khi anh ta tựa như con ngựa bị bịt hai bên mắt, chỉ còn biết tung vó phi nước kiệu theo ngọn roi quất của con bé, thì nó khéo léo để lộ cho vợ anh ta biết, kích thích lòng ghen tuông thành lòng căm hận người chồng bội tình. Sự mù quáng đã đẩy chị ta đến hành động thô bạo và quyết liệt. Chị ta đến gặp cấp trên của chồng, nói hết những thủ đoạn trong công việc mà chồng trót hé lộ lúc trên giường và tố cáo cuộc sống trụy lạc, bê tha của chồng. Ngay sau đó, việc xem xét đề bạt lên một chức vụ béo bở của anh ta bị dừng lại. Lúc này con bé luôn bên cạnh anh, vuốt ve, trấn an để anh ta nghĩ rằng, anh ta không hề đơn độc và một cuộc sống mới hạnh phúc đang chờ đợi mình. Tuổi trẻ, sắc đẹp, trí thông minh và vẻ quyền rũ chết người này sinh từ lòng căm thù khiến con bé chiến thắng. Anh ta đồng ý để lại ngôi biệt thự sang trọng cho vợ và hai cô con gái. Gom nhặt toàn bộ những đồng vốn cuối cùng, anh ta mua một căn nhà khác để con bé đứng tên, sau khi đưa nó đến bệnh viện để xác định là nó mang thai thật. Khi mọi giấy tờ nhà cửa trong tay, con bé thản nhiên nói lời chia tay, mặc anh ta van nài, cầu xin như mất trí mà không một lời giải thích. Nó lạnh lùng chấp nhận hình ảnh con bé trơ trên đào mỏ trong mắt những người quen của hai người. Bởi cho đến lúc này, nó đã sống mấy cuộc đời, đã làm mấy con người trong hình hài nhỏ nhắn kia, thì thêm hình ảnh một con người khác nữa phỏng có điều gì tệ hại hơn đâu... Sau đó nó đến một cơ sở y tế tư nhân để nạo thai. Không may cho nó, tay bác sỹ ba hoa thất nghiệp kãi đã làm thủng dạ con, khiến nó phải vào bệnh viện cấp cứu và bị cắt đi toàn bộ dạ con. Đó chính là lúc chị đến với nó, rồi đưa nó tới đây.

- Con đã không chịu nổi với ý nghĩ hàng đêm cô sẽ ở bên con người độc ác, đê tiện và giả trá ấy, âu yếm vuốt ve và lam cho hấn ta thỏa mãn. Trên đời này con chỉ còn đứa em trai và cô là người thân yêu nhất, vậy mà hấn ta vẫn không buông tha. Con phải kéo cô ra bằng được cái con quỷ dữ ấy. Cô hiểu và tha thứ cho con chứ?

Chị kéo nó vào lòng, vỗ về như đang bế ru một hài nhi. Nước mắt chảy trào trên gương mặt, chị thổn thức:

- Ôi.. con gái bé bỏng và đại đột của tôi!

Con bé dui đầu vào ngực chị, gọi khe khẽ:

- Mẹ!

Chị áp chặt mái đầu nó vào giữa hai bầu vú đang căng cứng cầu mình như thể cho nó bú mớm. Chưa từng sinh nở, nhưng lúc này chị cảm thấy rõ ràng sự mệt mỏi rã rời như vừa mới trải qua cơn vượt cạn đau đớn để cho đời một đứa con mà chị hằng mong đợi. Tột cùng đau khổ nhưng lại vô cùng hạnh phúc khi được sưởi ấm một sinh linh khác mà phải khốn khổ lắm mới dành được cho mình. Chị muốn vỗ về, hát cho nó nghe những bài hát ru mà hồi bé mẹ thường ru chị... nhưng đã không thể...

- Mẹ ơi... Đừng bỏ con!

Mơ hồ chị nghe lời thì thảo trong tiếng gió. Tưởng con bé nói với mình, chị cúi xuống nhìn gương mặt trắng mờ trong bóng tối. Đôi mắt khép chặt. Nó đã thiếp đi từ khi nào. Chị vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nó xõa đầy trên cánh tay chị. Không dám động cựa mạnh vì sợ nó tỉnh giấc, chị ngồi lặng nhìn bầu trời đêm đầy sao. Ước gì có thể biến giấc ngủ của nó thành giấc ngủ ngọt ngào thừa nó mới chào đời, bay qua cuộc đời nhọc nhằn đau khổ, để tỉnh dậy nó sẽ là cô gái tràn đầy hạnh phúc, sẵn sàng bước bước chân đầu tiên trên con đường đi tới tương lai tươi sáng chị

dành riêng cho thể hệ chúng. Chị mong giờ đây rồi mọi việc sẽ thay đổi, ký ức tràn đầy đau thương của con bé sẽ được gió cuốn đi như những đám cỏ lông công lăn vô tư trên cát. Con bé sẽ được sống trong những vòng tay yêu thương, nó sẽ trở lại trinh nguyên như ngày nào và bao nhiêu ước mơ tàn lụi trong nó sẽ lại được nở hoa...

Hai tháng au, khi em trai nó tốt nghiệp đại học, nó nói với chị là sẽ đưa em trai vào Sài Gòn xin việc vì người bạn của bố nó hứa sẽ giúp đỡ. Trước khi đi, ba cô cháu làm một bữa cơm chia tay. Hôm đấy con bé vui lắm. Nó bảo rằng lời hứa với mẹ đã làm xong và nó không còn phải ân hận điều gì. Chị còn vui hơn con bé vì thấy chiều cảm xúc của nó đã lắng xuống, để lộ sự tĩnh tại khó mà có được ở tuổi ấy. Hỏi bao giờ ra Hà Nội, con bé bảo chưa thể biết được vì còn phải ổn định công việc và cuộc sống cho đứa em. Chị nói với nó rằng, nếu ở trong đó vui thì cứ ở trong đó đến bao giờ nó muốn, mọi chuyện ngoài này chị sẽ lo cho. Con bé hứa với chị sẽ làm đúng như vậy. Sự thể nào có ai ngờ, phải gần hai năm sau chị mới được gặp lại nó. Suốt thời gian ấy, chị gần như phát điên vì lo lắng, lòng sục khắp nơi từ Nam ra Bắc, vậy mà vẫn không có ai biết về nó. Rồi nhờ một sự tình cờ, một người bạn đã cho chị hay....

*
* *

Vì xe hỏng dọc đường nên chị tới vùng bán sơn địa ấy vào lúc tia nắng quái xế chiều hôm ấy xiên khoai ngang sườn núi. Tiếng chim núi cô lẻ rơi vào thình lạng đến mức có thể nghe dòng nước chảy trong mầm cây. Khi ấy bước chân của chị âm vang như có cả đoàn người đang đi rầm rập. Chiều núi ập xuống rất nhanh.

Theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo chạy giữa hai bờ cây rậm rạp, tới tận sát chân núi là ngôi chùa nằm dựa lưng vào sườn núi. Mái ngói rêu phong phủ kín, lại ẩn mình dưới đám cây cổ thụ, ngôi chùa như tan biến vào rừng sâu núi thẳm mây quanh. Chị thận trọng mở cánh cửa gỗ cũ mòn, ồm ước rêu bám xanh rì, đi vào bên trong. Không một bóng người. Gian tam bảo rộng mở, mùi khói hương dịu dịu tỏa ra...

- Nhà chùa có ai không ạ?

Chị gọi khe khẽ. Không có tiếng trả lời. Chị vào tam bảo thắp nén hương khấn Phật rồi ra ngoài sân. Giữa sân có cái hồ bán nguyệt, bên trong có vài bông hoa súng đang chum chim nở. Phía trước có hàng cau lùn, vài cây đang độ ra quả, có chùm quả vàng rực như nhúm nắng còn vương vẫn lại. Thấy có lối nhỏ bên cạnh, chị lững thững đi dạo để ngắm cảnh. Lối nhỏ ấy dẫn ra khu vườn phía sau chùa. Có một bóng áo nâu đang cắm cúi dọn vườn. Chị tiến lên và cất tiếng chào.

- Xin chào nhà chùa!

Áo nâu ngẩng lên. Hai đôi mắt nhìn nhau như vừa tỉnh dậy sau một giấc hôn mê kéo dài. Chị mấp máy môi cố thốt một lời, nhưng lưỡi bị dính chặt vào hàm dưới. Con bé bình tĩnh tiến lại phía chị. Nó không cười như mọi lần gặp gỡ, mà trên gương mặt bừng sáng một niềm vui sượng toát lên từ bên trong. Chiếc áo cà sa nó mặc trên người đã bạc màu, nhưng chiếc khăn nâu quấn trên đầu vẫn còn mới.

- Cô... Con đây mà!

Dù nó đang cố bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn run lên. Nghẹn ngào không nói nổi một lời, chị ôm mặt khóc nức nở. Con bé khoác vai chị thềm thì:

- Con có sao đâu... Con vẫn đây mà... Đừng khóc nữa cô ơi!

Con bé dìu chị về trai phòng của nó. Căn phòng bé nhỏ, quá nổi giận dị của kẻ tu hành, thâm u trong chiều nhập nhoạng.

- Thầy con hôm nay đi vắng, chỉ mình con ở nhà. Đêm nay cô ở lại đây với con. Lâu rồi con không được ở bên cô, cô nhỉ!

Nó thủ thỉ, rồi nó rót cho chị cốc nước vối lớn. Trong lúc chị nhấp từng ngụm nước nóng hổi, nó ngồi bên, vén sợi tóc ướt xòa trên mặt chị thật dịu dàng. Không chịu nổi chị lại thổn thức...

Lát sau đợi chị bình tâm, nó xin phép vào bếp nấu cơm. Chị cũng vào theo, không muốn rời nó một phút nào.

- Hôm nay con đãi cô món xu hào kho tương nhé - Nó lấy ra mấy củ xu hào trái vụn nhỏ như nắm

tay nằm lẩn lóc trong góc bếp.

- Để cô gọt cho. Món này cô chỉ được ăn hồi mẹ cô còn sống. Bà rất thích ăn những món nhà chùa.

- Con nhớ lúc nhà con còn nghèo, mẹ con thường chưng mẻ với cà chua để ăn cơm. Mới đầu hai chị em con khóc không chịu ăn, sau thấy ngon lại tranh nhau ăn. Thỉnh thoảng mới có thịt kho mặn, nếu ăn nước thì phải dành cái cho ngày hôm sau. Có lần em con thèm quá không chịu nổi, bèn ăn trộm một miếng thịt. Con mách mẹ, thế là em con bị đánh. Bây giờ nghĩ lại còn thấy thương em quá.

Rồi nó kể cho chị nghe phần kết của câu chuyện, những việc nó đã làm khi ở nhà nghỉ về. Con bé bán ngôi nhà mà nó đứng tên. Phần lớn số tiền ấy, nó đem tặng mấy trại trẻ mồ côi, tàn tật, số còn lại cúng vào các chùa chiền, nơi mà trước đây mỗi khi buồn phiền nó thường hay lui tới. Tất cả những nơi này nó đều không để lại tên tuổi. Nó tự xóa mình trong cuộc đời này. Một phần trong số đó, cộng với số tiền bán căn hộ, nó mua cho đứa em một ngôi nhà nhỏ ở Sài Gòn để lập nghiệp. Còn nó, nó chỉ mang theo đúng một bộ quần áo cũ nhất, hai tấm ảnh bố mẹ vào đây.

- Con chỉ lấy lại khoản tiền đúng bằng số tiền mà ông ta nhân tâm cướp đi sau cái chết của bố con, khiến ba mẹ con con lao đao mất một thời gian.

Chị không bàn luận, không phán xét những việc nó đã làm, chị bảo:

- Nhưng con còn trẻ quá, đây không phải là chỗ của con. Hãy nghe cô, về ở với cô nhé? Cô cũng rất cần con mà.

Con bé khẽ cười, lắc đầu:

- Bây giờ đối với con không còn chỗ nào tốt bằng chỗ này. Con muốn dành thời gian còn lại để chuộc những tội lỗi mà con đã gây ra. Con cũng đã đưa bố mẹ con về đây. Con sẽ được ở bên hai người suốt đời.

- Con đã liệu đúng sức mình chưa? - Chị cố vớt vát.

- Nhưng chính cô cũng biết rồi đấy, ở ngoài kia không còn chỗ nào dành cho con cả, hoặc cũng có thể có, nhưng còn là gánh nặng của sự dằn vặt thì ai mang giúp con đây, mà con thì không đủ sức để gánh nó nữa rồi.

Chị hiểu rằng con bé không căm ghét con người, cuộc đời này cũng không, nhưng nó bị trôi trượt ra khỏi đó và thuận tình với sự trượt trôi này, không cố gắng bám víu vào nữa. Đến lúc này chị mới thực sự mất nó và mất vĩnh viễn. Chị đã không làm được gì cho nó, đành bất lực nhìn số phận cướp nó khỏi tay chị như nắm cát vụt qua những kẽ tay rơi xuống mặt đất đầy sỏi đá. Thường thì người ta mất những thứ quý giá vào lúc tưởng mình đang nắm chắc trong tay. Nhưng thực ra chị đã bao giờ có con bé đâu, khi chính nó tự xóa bản thân mình mỗi ngày, như sóng biển xóa vết chân trên cát. Thôi đành cầu mong nơi đây sẽ là bến bờ cuối cùng mà con sống cuộc đời đánh nó trôi dạt về, miễn sao nó được an bình với cõi lòng thanh thản.

- Nhưng sao con không viết thư cho cô suốt hai năm qua.

Nó cười nói:

- Con biết cô không muốn con như thế này. Trước đây, nếu cô tới và khóc như lúc mới đến, rất có thể con đã không bình thân ở lại đây. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã an bài... Mấy hôm trước con mới được thầy đồng ý cho xuống tóc. Cũng định ít bữa nữa viết thư cho cô.

- Thế em con đã biết chưa?

- Trước khi chia tay, con có dặn là con sẽ đi rất xa một thời gian dài. Bao giờ thuận tiện, con sẽ báo cho em nó biết về con. Nhưng cô đã tới đây, con muốn nhờ cô làm việc đó, được không cô? Co nói sao để em con đừng buồn về con.

Chị rất muốn ôm lấy nó để vỗ về như trước đây, nhưng không thể được nữa rồi. Trong mắt chị con bé vẫn bé bỏng thân thương như ngày xưa. Nhưng giờ đây nó đã khoác lấy chiếc áo y, thay tên đổi họ, xuống tóc cạo đầu, vào ở ẩn nơi lieu sâu và nguyện bản hàn tuyệt dục. Vậy là nó bị đẩy ra xa khỏi chị, đi phía bên kia của cuộc đời. Chị nắm lấy tay nó bóp nhẹ.

- Nhất định cô sẽ nói để em hiểu như cô đã hiểu con, con cứ yên tâm.

Con bé cúi đầu phân vân một lúc rồi ngẩng lên nhìn chị.

- Còn một việc này nữa, con muốn cô giúp con. Em con không biết gì về cái chết của bố mẹ con

vì lúc đó em con còn quá nhỏ. Cả những việc con đã làm vừa qua em con cũng chẳng hay chuyện gì đâu. Cô đừng cho em con biết dù bất cứ giá nào. Con muốn em con được sống thanh thản suốt cuộc đời.

- Cô hứa.

Nó khẽ rút tay ra khỏi bàn tay nóng rực của chị, đứng lên

- Có lẽ đi đường xa cả ngày, cô cũng mệt rồi, còn nằm nghỉ trước đi. Đến giờ con lên chùa tụng kinh rồi.

- Con cứ đi đi, mặc cô.

Con bé sửa sang lại chiếc áo y rồi thông thả đi vào tam bảo.

Chị tìm chỗ ngồi bên ngoài hiên. Bên trong con bé đang châm hương khắp các ban thờ. Xong nó ngồi vào chiếc chiếu trải trước tam bảo. Cái nhìn của chị bị hút vào bóng dáng nhỏ bé ngồi nghiêm ngặt như một bức tượng được ánh nến run rẩy tạc ra từ khối đêm đen dày đặc đồ xuống không gian xung quanh. Tiếng mõ đều đều, tiếng kinh cầu trong trẻo ấm áp... Dường như chị đã được đưa tới nơi nào cao lắm, sáng lắm, nơi ấy bình yên trong tiếng chim hót và mây bay, nơi ấy có thể nghe tiếng ru thì thầm cuối cùng của đất mẹ dịu dàng và tiếng hoan ca đầu tiên của những cánh thiên thần nhỏ bé....

Phụ đính:

Bóng câu qua cửa sổ

Bà nói với anh chàng lái tắc xi lầm lì dừng ở ngã tư thứ nhất. Còn phải qua một ngã tư nữa mới tới đầu phố. Bà lững thững mộng du giữa đám xe máy chạy như thác sầm sập đổ theo các lòng đường. Loay hoay mất hai chặng đèn đỏ bà mới vượt qua ngã tư để sang đầu phố.

Bà dừng lại khẽ đẩy cặp kính lên cao, trải ánh mắt dài theo dọc phố. Vẫn là con phố có lòng đường nhỏ và thăm thẳm. Vẫn là bầu trời xám chì bị những tia nắng vàng nhạt xé rách một khoảng tròn như một cái giếng trần trụi ánh sáng. Bầu trời đó, mặt đất này... Bao năm qua dường vẫn còn đây. Như có một sức nóng từ ánh dương chói qua lớp mây xám tạt ngang, khiến bờ mi nóng rực làm làn nước mỏng dâng lên. Trong bóng nước ấy hiện lên một con phố nhỏ buồn heo hút thừa thớt nhà. Dọc hai bên phố là hai hàng bàng. Vào tháng giêng hai búp bàng bắt đầu trổ ra, cuộn tròn như cái kén màu xanh cốm. Phải đợi rét nằng Bân đổ về lá bàng mới từ từ xòe ra hứng những hạt mưa li ti. Những chiếc lá bàng xanh biếc lóng lánh và đầy vẻ khát khao. Sang tháng tư khi nắng mới bừng lên thì tán bàng đã phủ kín lối nhỏ hè đường và xòe cả ra lòng đường. Chớm thu heo may về lá bàng lần lượt rời bỏ để lại đám cành khô khẳng khiu đứng cô lẻ trong mưa phùn gió bắc. Cứ nhìn màu chuyển trên các tán bàng để biết mùa đến mùa đi...

Đấy là phố nhỏ của bốn năm năm trước.

Đây là ký ức của bốn năm năm trước đang nhẹ thổi từ miền quá khứ, qua sa mạc khô cằn của sự quên lãng tới tâm khảm bà.

Bà đang đặt bước chân đầu tiên lên phố nhỏ rợp bóng bàng của bốn năm năm trước, sau khi vượt qua một chặng đường dài gần mười bảy ngàn ngày. Không còn cây bàng nào cả. Thay vào là một loại cây gì đó bà không biết, cây không tên. Những cây như thế này mọc khắp phố phường, thường chẳng có hoa, và tất nhiên không thể kết trái. Các mùa cũng không thể pha màu lên tán lá của nó. Giống cây luôn đứng đưng với thay đổi của trời đất, không tham dự vào buồn vui của con người. Nó sống trọn vẹn một kiếp cây mà không cần hóa thân vào đời sống.

Theo thói quen xưa đi dưới tán bàng, bà bước đi thật chậm, như cúi tìm trên mặt hè mòn vết bước chân người quả bàng vàng rộm thơm phức. Cái quả bàng quế ấy cắn ngậm răng, ngọt lịm. Cắn hết quả bàng trong nỗi thèm thường, người ta còn lấy hòn gạch ghè đập cái hạt xơ tướp để lấy cái nhân bên trong bùi như hạt dẻ. Mùi bàng chín từ trong ký ức phả ra thoang thoang trong heo may. Cây bàng đầu tiên... Phải rồi, cây bàng đầu tiên mọc thẳng, được chừng hai sải tay thì chẻ thành ba nhánh. Cây thứ hai có hai thân sinh đôi. Cây thứ ba giữa thân bỗng bị phình ra như bụng đàn bà chửa... Cây thứ năm, cây thứ bảy... Cây thứ mười, một dạo có chim bạc má về làm tổ. Bà đã phải mất mấy ngày để trông chừng bọn trẻ con phổ bên sang phá. Một buổi sáng tinh dậy, như có linh tính bà chạy vội từ trong giường ra gốc bàng, tổ chim không còn ở đó nữa. Ngày hôm ấy bà đã khóc rất nhiều khiến ông bác tưởng bà nhớ ba mẹ vừa mới sang Pháp trước đó hai tuần. Cây thứ mười bốn có rất nhiều sâu kèn to như ngón tay út. Bỏ con sâu ra, bóp bẹp một đầu kén là có cái kén thối toe toe suốt ngày làm người lớn bực mình. Bà gắn bó với cây bàng thứ mười bốn này hơn cả vì nó đứng ngay trước ngôi nhà bà đã từng ở suốt tám năm trời với ông bác khi ba mẹ bà sang Pháp làm ăn. Hồi mới tới đây bà thường trốn bác trèo hái lá bàng cho bà cụ bán xôi ngồi ở cuối phố mỗi sáng. Giấu lá bàng trong cặp, trước khi tới trường bà rẽ qua góc phố. Bà cụ bán xôi thành quen cứ vào giờ ấy là ngóng về đầu phố. Bà vội vàng đưa nắm lá cho bà cụ rồi đi không kịp nghe lời cảm ơn. Đôi khi bà cụ túm tay kéo lại dúm nắm xôi gói trong lá bàng, khẩn khoản: "Xin cô đừng từ chối, già này không có gì để cảm ơn cô, chỉ có chút quà vặt này". Một buổi sáng, sau trận bão đêm hôm trước, lá bàng rụng nhiều vô kể. Bà chạy dọc hè phố nhặt được một túi bàng thật to. Bà vui lắm chạy thẳng đến cuối phố, nhưng bà cụ bán xôi vẫn chưa tới. Bà đứng đợi cho tới khi muộn giờ học và hôm ấy đã bị cô giáo phạt. Tan học bà quay trở lại. Vẫn không thấy bà cụ đâu. Mang túi lá bàng về bà loay hoay giấu ở góc vườn để bác không phát hiện ra. Hôm sau bà kiếm cớ ra khỏi nhà sớm hơn thường lệ. Mái hiên nơi bà cụ bán xôi thường ngồi lặng ngắt. Vài bác kéo xe tay theo thói quen ghé lại ăn xôi sáng trước khi đi làm chường hững bỏ đi. Sau đó, sau đó nữa không bao giờ còn thấy lại cái dáng thấp cồng cồng của bà cụ, bên vách cấp một cái thúng mà từng đồng nan óng lên vì hơi tay người, phía trên một lớp vải nâu đã bọt bọt. Tới giờ này bà cụ đã bước vào vùng tối của cuộc đời lâu rồi, lâu lắm rồi. Nhưng bà cụ ra đi vào cái đêm cơn bão lướt nhanh qua thành phố hay mãi sau này thì bà không sao biết được. Mái hiên, bà cồng thúng xôi là mảnh phố nối dài vào nỗi nhớ để về nơi đây thâu suốt cuộc đời bà.

Cây bàng thứ mười lăm... Tán cây này xòe rộng như một cái nấm che kín cả vỉa hè, vươn tới bên cổng sắt của ngôi nhà đối diện với nó. Ngôi nhà ấy cũng thân thiết với bà như chính ngôi nhà bà đã từng ở. Bờ tường phía trước mặt giếng kín màu hồng ti gôn. Những dải ti gôn mong manh nhẵn nạy bám vào thành tường ngoi lên, vươn kín mái nhà. Những bông hoa phân mông rơi lớp lớp xuống rêu đất nhỏ sát bờ tường. Trong cái nắng hanh hao mùa đông đám hoa lia cành vẫn còn kịp rục rắt vào chân tường xám rêu phong làm nó ánh ửng hồng.

Ngôi nhà ấy giờ đây hiển hiện trước mắt bà. Một bức tường cao thô kệch phong kín. Đứng ngoài chỉ thấy chòm mái xám đen nhô lên như một chiếc nón thâm lại vì mưa nắng. Cánh cửa sắt nặng nề tróc sơn nhám nhờ bưng bít nốt con mắt nhìn ngoài vào. Lùi ra xa một chút sẽ thấy ở sâu trong ngôi nhà có một tán hoàng lan xanh thắm dâng cao lạng lẽ buông che phần mái hiên.

Bà thận trọng đến bên cánh cổng sắt, âm thầm cúi nhìn một bên cánh bị gỉ bong vênh lên, hở một khe nhỏ. Rồi bà âm thầm giơ tay đặt khế ngón giữa vào nút chuông màu trắng. Bỗng có một vết nắng tạt ngang lùm cây, trượt qua vai bà, khoan một lỗ tròn trên cánh cửa sắt. Bờ vai bà ẩm ran lên. Ngày xưa, trong chiều nhạt nắng, có một cô gái trẻ, trẻ lắm cũng đứng ở chính chỗ này, hồi hộp nhìn sâu vào trong vườn, nơi có cây hoàng lan, đôi má bị nắng hanh làm ửng đỏ... Tại sao bà nhớ lại hình ảnh đó vào chính lúc này? Hình như thói quen thường nhật làm nhạt phai mọi kỷ niệm, kể cả những kỷ niệm đau đớn nhất. Nhưng kỷ niệm đẹp để nhất lại không nằm trong tâm khảm người ta, như nỗi hoài nhớ của bà về phố xưa này vậy. Nó theo làn mưa xuân giêng hai,

cuốn đi trong cơn gió heo may, ừ mình vào trận gió bắc phương bắc tràn về... Và, cứ như con nước theo trăng, mùa đi gửi lại mùa đến, truyền theo năm tháng cuộc đời. Để chiều nay khi bước chân đầu tiên đặt lên mình con phố, heo may bỗng choàng lên bà tấm voan dệt những kỷ niệm xưa. Qua tấm voan ấy, hiện hữu mờ dần đi như đám sương mù, hòn đảo quá khứ bỗng từ từ chỗi lên chói lòa.

Có tiếng giày nện lộp cộp trên nền xi măng phía trong cánh cửa làm bà bừng tỉnh. Bà lảng đi, làm ra vẻ đang tản bộ. Một thiếu phụ dắt chiếc xe máy từ trong ngôi nhà đi ra. Tiếng thiếu phụ dặn dò với ai đó: - Hai bố con ông ở nhà tự lo bữa chiều. Nếu ngại nấu nướng thì ra ngoài ăn tạm cơm bụi. Tôi bận việc về muộn. Nhớ khóa cổng lại đấy. Ông cứ dán mắt vào ti vi có ngày trộm vào khoắng sạch cho mà xem.

Cánh cổng sắt đóng rầm sau lưng. Tiếng xích khóa cọ vào cổng chói gắt. Đột nhiên bà không muốn quay lại nữa và cất bước đi về cuối phố.

Bà về đến nhà lúc sẩm tối. Gia đình người cháu bà vẫn đang đợi cơm.

- Cô làm cháu lo quá! Lần sau cô muốn đi đâu thì bảo cháu đèo đi. Đường xá bây giờ lộn xộn lắm, đến bọn cháu là thanh niên thế này mà có lúc đi đường còn phát hoảng nữa là.

- Cô muốn đi dạo qua mấy phố quen trước đây.

- Cô có gặp được người quen không?

- Cô chưa tới, hình như họ đi vắng! - Bà nói dối. - Cũng không có gì quan trọng đâu. Hôm khác cô đến cũng được.

- Bạn cũ hả cô? Từ hồi sang Pháp đến giờ cô có liên hệ với họ không?

- Không! - Bà khế lắc đầu.

- Thế thì làm sao biết họ còn ở đây.

- Cô nghĩ thế! Bàn cùng bát đũa dĩ, người ta mới phải rời bỏ ngôi nhà của mình chứ.

- Nhưng hơn bốn chục năm rồi! ở thành phố này ít ai sống được trong ngôi nhà của mình ngần ấy thời gian cô ạ!

- Cô biết! - Bà trầm ngâm.

Sau bữa cơm bà kiếm có mệt đi vào trong buồng riêng nghỉ sớm. Bà pha một ấm trà ướp sen và âm thầm đọc ẩm. Anh cháu bà tỏ ra là người chu đáo. Biết bà về nước chơi, anh nhờ một bà già quen sao tẩm một mẻ trà đặc biệt đãi người biệt xứ. ừ trà đêm trước, hôm sau mang ra sao. Trà vừa ngấm vị sen lại bắc xuống ừ qua đêm nữa. Rồi lại sao, rồi lại ừ. Vừa đủ ba lượt mới gọi là xong. Vị sen thấm trong hương trà, không phân biệt đâu là hương hoa, đâu là vị mộc mạc của đất trời nữa. Cái vị giòn ngọt thơm thơm đầu lưỡi thấm dần vào cổ họng, lần xuống tận ruột gan, rồi từ tận trong gan ruột, hương vị ấm nồng ngan ngát lại như thấm trở ra khiến người thưởng trà như tỏa hương. "Cả Hà Nội cháu chỉ thấy còn bà cụ này biết sao tẩm trà thôi cô ạ!

- Anh cháu bà bảo vậy - Bà cụ cũng chỉ nhận làm giúp người thật thân, mà người ấy phải biết thưởng trà nữa". Thói quen uống trà kiểu này có từ thời ông nội bà.

Cách uống của bà cũng cầu kỳ lắm. Buổi tối có một u già chèo thuyền ra hồ sen trong khu vườn nhà, tách từng đóa sen, nhúm một ít trà bỏ vào bên trong rồi gói lại. Sáng sớm hôm sau, khi trên các lá sen còn đọng sương đêm, u già lại chèo thuyền, lấy trà từ các đóa sen ngậm sương ra. Những cánh trà ẩm ướt, thoang thoang hương mà không chói gắt. Nước pha trà cũng là nước hứng từ những giọt sương đêm đọng trong các lá sen. Đạo trà của người xưa rút cái tinh nguyên rất đỗi đơn sơ của đất trời nhưng lại cầu kỳ, tỷ mỉ và rất nghiêm cẩn. Không ngờ cháu bà, chất của một ông tri phủ vẫn còn giữ được phần nào truyền thống này. Bà là con gái út trong gia đình bốn anh em, được cha cưng chiều nhất. Ông cụ có thói quen uống trà vào năm giờ chiều cùng bạn bè để đánh cờ hoặc tán gẫu. Những cuộc như thế bao giờ bà cũng được ngồi bên cha. Thế rồi thói quen thưởng trà ngấm vào bà lúc nào không rõ. Suốt mấy chục năm sống bên Pháp, dù

bận rộn đến mấy bà vẫn dành riêng cho mình ít phút uống trà buổi chiều như lưu giữ một truyền thống cũ của gia đình. Có tiếng gõ cửa. Đang nhấp dở ngụm trà chưa kịp lên tiếng thì anh cháu bà chạy vội vào đưa cho bà chiếc điện thoại.

- Cô có điện thoại.

Bà hơi ngạc nhiên cầm lấy ống nghe. Hai tuần nay từ khi về nước bà chưa hề thông báo cho bạn bè vì muốn dành trọn thời gian cho họ hàng trước đã. Hôm nay là ngày đầu tiên bà định trở về nơi ấy...

- Alô, tôi nghe đây! - Bà nói, hương thơm phả vào ống nghe.

Đầu dây bên kia im lặng.

- Ai đấy, tôi nghe đây mà.

- Bà đấy ư? - Giọng đàn ông phía bên đầu dây run run. Lặng đi vài giây ông mới tiếp tục. - Tôi cứ ngỡ không bao giờ bà về đây nữa?

- Ông đấy ư? - Đến lượt bà run rẩy. - Sao ông lại nói thế? Sao ông biết tôi về mà gọi tới?

- Một người họ hàng của bà nói với tôi. Bà không định gặp bạn bè sao?

- Tôi về nước cũng chỉ với ý định ấy thôi mà. Ông vẫn ở chỗ đó chứ?

Bà giấu ông việc chiều nay bà đã trở lại nơi ấy nhưng không đủ bình tĩnh bước vào.

Ông khẽ cười. Bà thấy tiếng cười của ông già lắm rồi. Già như gấp đôi thời gian xa cách.

- Vẫn ngôi nhà đó bà ạ. Năm năm tự bị tịch thu, nhưng sau đó được trả lại một phần ba. Ổn trời, tôi giữ được phần bên trong, cạnh gốc cây hoàng lan.

- Cây hoàng lan vẫn còn sao? - Không hiểu sao bà vẫn không dám nói thật với ông là bà đã nhìn thấy nó lúc chiều nay.

- Nó già lắm rồi, già đến mức không buồn đơm hoa nữa. Nó biết có đơm hoa cũng chẳng để làm gì mà.

Bà chợt thấy mùi hoàng lan trên mái tóc dịu dịu. Bất giác bà đưa tay lên vuốt mái tóc sát vành tai. Một sợi tóc bạc vương trên tay. Bà giơ nó ra trước mắt rồi từ từ thả xuống. Sợi tóc như tan trong khoảng không.

- Bà nói gì đi chứ? - Ông giục.

- Ông sống thế nào? - Bà bối rối thẹn thùng hỏi.

- Ổn trời, tôi sống như mọi người. Còn bà?

- Ý tôi là... - Bà bối rối. - Ông bây giờ thế nào rồi?

- Tôi ư. - Ông lại khẽ cười. - Tôi ngày trước nếu bà còn nhớ cộng với bốn năm năm. Bà có hình dung ra tôi trong hình hài một ông lão không? Nếu không tưởng tượng được thì tôi mừng lắm.

- Tôi cũng thế! - Bà khẽ thở dài.

Tiếng ông húng hắng ho. Vẫn thế, mỗi khi xúc động ông vẫn thường hay ho húng hắng. Chỉ cần vuốt nhẹ sau lưng vài cái là mọi chuyện lại tốt đẹp.

- Ông hãy vuốt ngực đi. - Bà thăm thì.

- Bà... vẫn... nhớ ư? - Ông ghìm tiếng ho lại để nói với bà.

Chờ cho đến khi nghe tiếng thở đều đều của ông vọng vào ống nghe bà mới tiếp tục.

- Hàng bàng dọc hè phố có còn không ông?

Bà vẫn muốn nghe từ chính ông nhắc về chút kỷ niệm mà bà đã viết.

- Mất rồi! - Giọng ông buồn bã. - Mất từ lâu rồi.

- Người ta chặt phá nó ư?

- Chẳng ai cả.

- Vậy thì tại sao chúng mất đi?

- Nắng, mưa, gió bão... và cái thời gian tệ bạc bà ạ. - Ông cười chua chát. - Bà còn nhớ cây thứ mười sáu không? Hồi bà còn ở đây nó đã bị sâu bệnh. Nó là cây đầu tiên bị chặt đi. Sau đó ba bốn cây bị đánh bật gốc vì máy cưa bão đổ vào thành phố tựa như những quả bom tấn ném xuống. Những cây còn lại bỗng lẻ loi. Người ta đành chặt đi để thay hàng cây khác. Lẻ loi thì khó

sống lắm bà ạ!

- Cây gì vậy?

- Đến bây giờ tôi vẫn chưa biết hàng cây trước nhà là cây gì?

Họ lặng đi như mặc niệm.

- Bà đang nghĩ gì thế? - Ông lên tiếng trước.

- Tôi nghĩ tới con chim bạc má non. - Bà khẽ cười. - Còn ông?

- Hồi ấy tôi chỉ dám trèo lên xem, bà đứng dưới làm sao nhìn thấy được? -

Ông nói đây về tự hào. -

Bà chỉ được nghe tôi tả lại thôi.

- Nhưng tôi tin ông.

- Bà này, bà vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, bà sống thế nào từ bấy đến giờ?

Bà quay ra phía ngoài ống nghe thả tiếng thở dài vào khoảng không.

- Ở bên ấy chúng tôi sống lẻ loi lắm. Nhưng nếu đã không chết thì vẫn phải sống. "C'est la vie"(*)

- Bà bỗng bật cười. - Tôi là cây bàng cuối cùng của phố mình còn lại ông ạ! Chắc không lâu nữa cũng sẽ bị bật rễ.

- Phải, đã không chết thì dù thế nào cũng phải sống. Sống khó hơn nhiều bà nhỉ!... Bà sẽ đến tôi chơi chứ.

- Tất nhiên rồi. Nhưng... - Bà ngập ngừng.

- Bà nói đi. - Ông có vẻ hồi hộp.

- Ông đừng thất vọng về tôi nhé? - Bà cười ngượng ngùng.

- Ô... Thế ra chỉ có bà đã sống qua bốn năm năm thôi ư? Có lẽ tôi còn phải trải qua gấp đôi thời gian ấy vì nhiều lẽ.

- Nhưng dù thế nào tôi vẫn là phụ nữ. Thời gian căm thù đàn bà hơn ông ạ! - Rồi bỗng bà bật cười. - Mà sao tôi lại nói với ông chuyện này nhỉ. Chúng ta có còn trẻ nữa đâu.

- Trong ta bao giờ cũng có một cái gì đó trẻ mãi. Chính vì điều đó mà chúng ta tồn tại được bà ạ! Bây giờ muộn rồi bà hãy đi nghỉ đi. Hẹn gặp lại

sau. Bà ngủ ngon nhé!

- Chúc ông ngủ ngon!

Bà đặt điện thoại xuống, mỉm cười. Ấm trà đã nguội ngắt. Nhưng bà không nhận thấy điều đó, lơ đãng với chén trà nhỏ như một lỗ đáo xu nhấp từng ngụm nhỏ.

Một chiều bà trở lại trại Hàng Hoa thăm người bạn. Người này cũng một trong số ít những người bạn nhẵn nhụi vượt lên trên cơn bão táp cuộc đời dai dẳng đeo bám vào một phần mảnh đất của cha ông để lại. Ngôi nhà ngang ngói ta đây rêu ngày trước dùng cho gia nhân, giờ đây cũ kỹ già nua đang kiên cường chống chọi với thời gian là nơi sinh hoạt cho cả một gia đình bảy người. Nó bỗng trở nên lổm lổm, lọt thỏm giữa những đám nhà hiện đại hình khối ba bốn tầng, kính đen mờ và chòm mái đua cao nhọn hoắt trông giống chiếc mũ tây chật chội đội trên đầu anh lực điền thô vạm. Trước nhà vẫn còn khoảng sân và mảnh vườn nhỏ trồng thuốc nam. Ông cụ thân sinh ra bạn của bà vốn là ông thầy thuốc nam nức tiếng một vùng. Vì ông cụ chuyên làm phúc nên Trời Phật thương phù hộ cho trong nhà có cửa ăn cửa để. Kể được ông cứu mạng sống trước đây gặp thời đã đứng ra tổ, khiến ông cụ uất ức đổ bệnh nằm liệt giường. Ông đã cứu bao người nhưng đến lượt mình đành bó tay phó mặc cho mệnh trời. Thuốc đồ bao nhiêu cũng không lại. Người bạn nhắc lại chuyện này vẫn còn rưng rưng khóc khiến bà không sao đứng dậy ra về. Bà men theo lối ngõ, cố tìm lại một chút thân thương xưa cũ của những vườn hoa xinh đẹp thơ mộng thuở nào của trại Hàng Hoa nhưng tuyệt nhiên không thấy. Những kỷ niệm lung linh đã bị chôn sâu dưới những móng nhà cao tầng chen chúc ngang dọc, che khuất cả một trời nắng đẹp thường buông lên một vùng bát ngát ngày trước.

Tới nhà bà mới biết ông vừa mới ra về ít phút. Anh cháu bà kể lại, lúc bà vừa đi thì ông gọi điện tới. Cháu bà hẹn ông chiều lại chơi. Khoảng một tiếng sau có một ông già cao gầy xuất hiện. Ông

mặc chiếc áo trắng phẳng phiu, cổ thắt chiếc cà vạt tuy lỗi mốt nhưng vẫn còn mới, vì chắc là ít dùng, bên ngoài khoác chiếc áo bọt màu nhưng không một vết sờn. Ông cầm trên tay một bó hoa hồng và một cái lẵng mây nhỏ.

- Chào cậu. Tôi là bạn của bà Tú.
- Mời bác vào chơi. Rất tiếc là cô cháu đi vắng!
- Tôi biết vì chính tôi là người gọi điện thoại lúc nãy.
- Bác cứ ngồi chơi đợi cô cháu, chắc cô cháu cũng sắp về rồi.

Anh pha ấm trà ướp sen mời ông. Ông ôm chén trà trong lòng bàn tay, lim dim nhấp từng ngụm nhỏ với vẻ mặt khoan khoái.

- Cô cháu về muộn giờ là cháu lo lắm. Người ta đi lại có kể gì đường xá, luật lệ đâu, mà cô cháu lại mắt kém nữa.
- Sao, bà ấy mắt kém lắm à? - Ông có vẻ hơi thảng thốt.
- Vâng, cô cháu phải đeo kính tận bảy đióp đấy bác ạ!
- Đến thế kia ư? Thế thì mắt như keo màng rồi còn gì?
- Đúng thế đấy bác ạ! - Người cháu vẫn vô tư không để ý gương mặt vị khách như có đám mây đen vừa lướt qua.
- Cậu có biết ngày xưa cô của cậu đã từng là hoa khôi khóa học trường Đồng Khánh không?
- Cháu có nghe bố cháu kể. Nhưng bây giờ nhìn cô cháu thật cũng khó hình dung...? Bố cháu bảo có người mê đôi mắt của cô cháu mà làm một bài thơ, ví đôi mắt ấy như một hồ thu mà người ấy có thể thỏa thuê bơi lội ở trong đó.

Các cụ ngày xưa tán nhau lãng mạn ghê. - Anh cháu bật cười. - Tán thế thì có vững như Vạn Lý Trường Thành cũng phải đổ bác nhỉ?

- Ấy vậy mà không hẳn như thế đâu cậu ạ! - Ông già buồn buồn. - Ngày xưa nói được lời yêu không dễ như bây giờ. Nghe được lòng nhau rồi nhưng vẫn còn phải đợi như đợi quả chín tới ấy. Nhiều mối tình không thành như lỗi hẹn, nhưng đã nên duyên thì bền chắc lắm.

Dáng ông đã khòm nay chợt cùng trĩu xuống sau câu nói ấy. Rồi ông xin phép ra về mặc cho anh cháu giữ thế nào cũng không được. Trước lúc đứng lên ông chợt buông câu nói trong tiếng thở dài nhẹ.

- Thôi thế cũng là may!

Anh cháu ngạc nhiên nhìn ông.

- Bác nói sao cơ ạ?

Ông khẽ lắc đầu và cười mơ mộng, nói lời từ biệt:

- Nếu bà nhà về xin cậu chuyển giúp tôi lời chào. Mong bà có nhiều ngày vui trên quê nhà.

Kể xong anh cháu đưa chiếc giỏ mây quà của ông già cho bà. Bà mở ra. Có một gói lá sen vuông vắn, hai cọng rơm màu xanh nhạt buộc hình chữ thập nằm gọn bên trong. Đó là mấy lạng cốm giót mỏng như tơ nhện, ngào ngạt. Anh cháu nhìn món quà có vẻ ngạc nhiên lắm.

- Bác ấy cẩn thận ghê. Nhìn cách ăn mặc cũng đã đoán ra.

Bà nhúm một ít cốm ra lòng bàn tay rồi phong gói cốm lại như cũ. Bà nhặt từng hạt cốm mỏng lên khê nhần ở đầu lưỡi để hưởng cái vị giòn ngọt, dẻo thơm của nó. Nhìn vẻ mặt tự lự của bà, lúc sau anh cháu mới dám hỏi.

- Đến không gặp cô mà bác ấy bảo là may cô ạ? Mà trước đó bác ấy đã gọi điện, biết cô không có nhà nhưng vẫn đến là thế nào? Hay là bác ấy không muốn gặp cô nhưng lại không thể không đến?

Bà khẽ cười lắc đầu.

- Không phải thế đâu... à, ông ấy trông thế nào hả cháu?
- Trông đã thấy là người chĩnh chu. - Anh cháu không hiểu ý vui vẻ nói. -

Dáng vẻ phong nhã lắm, mặc dù đã già. Đôi giày của bác ấy tuy cũ nhưng không một hạt bụi. Nhìn đôi giày của cháu mà phát ngượng.

Không nghe lời tả tĩ mĩ của anh cháu, bà mơ màng nói.

- Ông ấy ngày xưa đẹp lắm đấy. Bao nhiêu cô gái liêu xiêu vì nụ cười của ông ấy.

- Hay nhỉ, nghe bác ấy và cô nói chuyện cháu có cảm giác ngày ấy bác và cô đẹp nhất Hà Thành này.

Anh cháu cười, còn bà xấu hổ chống chế.

- Cô thì đẹp gì đâu!

Thấy bà cô vui vẻ, anh cháu mạnh dạn hỏi:

- Cô ơi cho cháu tò mò một chút, ai ngày trước mê đôi mắt của cô mà làm thơ tặng thế? Người ấy bây giờ có còn không?

- Còn chứ. Mà nhắc lại chuyện đó làm gì?

Đột nhiên bà tháo cặp kính ra day day đôi mắt nhăn nheo đã bị sụp mí lò dò, dài dại.

- Giá mà cháu được gặp người ấy nhỉ?

- Sao lại phải thế?

Bà đeo cặp kính lại nhìn anh cháu vẻ tò mò.

- Để nghe họ nói chuyện cô ạ. Cách những người ấy nói chuyện khác với bây giờ lắm.

- Ừ, mỗi một thế hệ, một thời đại có một thứ ngôn ngữ riêng mà, cũng như cách người ta yêu nhau vậy.

Vừa lúc ấy có khách của anh cháu đến. Tới cửa anh ta đã nói oang oang.

- Lặn đâu mà khiếp thế. Tìm ông suốt mấy ngày hôm nay. Không tóm được ông từ hôm tôi mới ở Pháp về chơi.

Khách cười gật đầu.

- Chào cô! - Rồi anh ta quay sang chủ nhà thao thao. - Việc đến đít rồi mà ông vẫn còn nhản nhơ được. Đã dịch xong chưa để tôi còn gửi sang cho họ?

- Còn một ít nữa. Cái luận văn này phức tạp hơn cái trước nên phải rất thận trọng. Hẹn ông một tuần nữa.

Khách phẩy tay tỏ ý bất mãn.

- Ông điên à? Miễn sao nó hiểu là được. Mà làm sao hiểu được? Bàn luận với tây về văn học chiến tranh Việt Nam khác nào gõ trống cho mấy thằng điếc nghe. Phiên phiên thôi. Bọn nó ô kê tất ấy mà. Thôi được, một tuần nữa ông đúng hẹn cho đấy. Tôi phải biến đây. Một thằng phun thuốc sâu (1) hôm nay bảo vệ xong luận án chiêu đãi cả bọn, chúng đang đợi tôi về.

Anh ta lại khế gật đầu chào bà rồi xăm xăm bước ra không đợi chủ nhà ra tiễn. Anh ta đến và đi nhanh như một làn gió tràn qua khoảng trống.

Thấy vẻ ngơ ngác của bà cô, anh cháu phân trần.

- Anh ta nhận mấy luận văn ở nước ngoài gửi về rồi thuê cháu dịch, đứng giữa ăn hoa hồng.

- Thế là thế nào?

- Cô không hiểu à? Người ta ra nước ngoài làm luận văn, nhưng viết nó bằng tiếng Việt rồi sau đó mới dịch ra tiếng nước ấy để bảo vệ.

- Thế người làm luận văn đâu mà không làm lại gửi ngược về nước thuê dịch thế?

- Họ bận làm ăn. Thời gian bỏ ra ngồi dịch luận văn mất của họ bao nhiêu cơ hội và tiền bạc. Sự tính toán đơn thuần vì mục đích kinh tế ấy mà cô.

- Thật lòng cô không hiểu? Mà sao cháu lại đi làm những việc như thế?

- Có bao nhiêu công việc có bấy nhiêu cách làm ăn, cô không tưởng tượng được đâu. Cháu không làm thì họ cũng thuê người khác. Với lại cháu cũng phải kiếm tiền để sống nữa chứ.

Bà lắc đầu thờ dài đi vào. Vừa tới cửa buồng cháu bà gọi giật lại.

- Cô ơi, suýt nữa cháu quên mất. Bác kia còn dặn là tuần sau bác ấy đi xa vì có việc nhà. Hẹn cô tuần kia bác ấy sẽ đón cô đến nhà chơi.

- Thế à!

Trên chiếc tủ cạnh đầu giường, một bó hồng đỏ thắm cắm trong chiếc lọ sứ cao thon màu vàng

nhạt. Mùi hoa chật cả căn phòng nhỏ. Bà để giỏ mây cạnh bình hoa. Tự nhiên không gian căn phòng bỗng đầy lên và ấm áp hẳn nhờ bức tranh tĩnh vật ấy. Bà chợt thấy lòng mình dễ chịu trong nỗi dịu dàng khôn xiết.

Tuần đó bà dành thời gian thăm khắp lượt bạn bè còn lại ở Hà Nội. Những buổi gặp gỡ liên hoan, dạo chơi làm đầy những ngày rỗi rãi. Bà dành nhiều thời gian hơn cho vài người bạn ít may mắn. Một người liệt giường từ mười năm nay sau lần chảy máu não, sống đời sống thực vật. Bà ngồi bên, lặng ngắm nhìn bạn, cố hình dung lại về yêu kiều của một thiếu nữ chuyên làm mẫu chụp ảnh, ngày xưa trong hình hài già nua dầm dúi đó nằm dính sát xuống chiếu mà không sao nhớ nổi. Cái đầu gần như trơ sọ, lơ thơ vài nhúm tóc lờm chờm. Gương mặt như một cái túi da xẹp lép. Giữa bà và người bạn thân thiết thuở nào như đang ở phía bên này và phía mặt trái bên kia của cuộc đời. Ranh giới ràng níu giữa họ là một khoảng trống ngùn ngụt thiêu cháy thậm chí cả những kỷ niệm êm đềm nhất. Cả vùng ký ức đã đóng băng và trên vùng băng giá hoang vu ấy chỉ còn lại một bóng ma nhợt nhạt, bất động. Gần tới lúc ra về bà mới chợt nhận thấy một mùi nặng nặng tỏa ra từ lớp chăn chiếu xô xát, nhàu nhĩ mà từ lúc tới đến giờ bà đã bị về mặt âm hồn trong bạn hút lấy. Ra đến cửa nước mắt bà đã chảy rơi ra không sao kìm lại được. Chiều hôm ấy bà bỏ cơm và không sao dứt ra được tâm trạng u uất. Hôm sau nếu không vì có một cuộc hẹn có lẽ bà còn nằm bẹp ở trong buồng.

Người hẹn bà đến ăn cơm cũng nằm trong đám bạn học trường Đồng Khánh, ngày trước thường ríu rít bên nhau như bà bạn kia. Bà không nhờ anh cháu đèo đi mà tự đi bộ tới. Căn nhà quá đổi tồi tàn và thiếu tiện nghi. Vợ chồng họ không có con. Ông chồng trước đây vốn là thư ký cho một hãng buôn, rất giỏi tiếng Anh, tiếng Pháp và cả tiếng Trung Quốc nữa. Sau năm năm tù, ông là thư ký lưu dung cho một cơ quan thương nghiệp, dưới quyền những anh chàng sơ trung cấp quen nói to đi mạnh. Ông về hưu sớm. Từ khi về hưu ông ra ngồi góc đường Trần Hưng Đạo lấy nghề bán chữ thánh hiền làm kế sinh nhai vì đồng lương còm cõi không đủ nuôi hai vợ chồng. Mỗi khi nhìn thấy người quen từ xa, ông cầm mặt xuống đất hoặc giả vờ lấy tay ôm trán để che mặt. Vài người biết điều đó nên giả bộ làm ngơ và cũng chẳng hỏi han gì. Bà vợ lấy ông khi mới mười tám tuổi, vừa học xong tú tài, và luôn ở nhà lo cơm nước. Cách đây ba năm ông cũng lại bị chảy máu não, bị liệt nửa thân trên, đứng phía bên phải, cánh tay về ra tiền.

- Giá mà trời thương tôi, bắt tôi liệt nửa thân dưới thôi thì tốt hơn không? - Ông chồng khó nhọc nói đùa với bà khi bà vừa mới tới. - Với tôi cái nửa dưới có hay không cũng được mà.

Bà vợ lôi chiếc áo lụa tơ tằm còn thơm mùi băng phiến ra mặc để đón bạn xa hơn bốn chục năm mới gặp lại. Bà để ý thấy bên vai phải có một vết gián nhấm đã được mạng lại rất khéo. Nếu không tinh ý khó mà nhận ra. Nhìn đôi vai gầy của bạn nhô hoắt sau làn áo mỏng, ngực bà nhói lên nghèn nghẹn.

Biết bao bạn nghèo nên trước đó bà đã đề nghị cho bà được thưởng thức món bún riêu cua. Suốt bữa ăn họ chỉ nhắc lại chuyện cũ. Có những điều tưởng không bao giờ nhớ lại nữa, vậy mà nó vẫn cứ nấp kín ở đâu đó, chờ làn gió ký ức nổi lên là lại tìm đường bay về, đậu êm ả xuống tâm hồn đã nhàm tẻ, cần cỗi vì năm tháng. Những gợi nhớ làm rơi nước mắt tưởng đã khô cạn, làm nhòa cả cặp kính đầu như sương đọng. Mấy lần bà gợi hỏi về đời sống của họ hiện nay nhưng cả hai đều lảng sang chuyện khác. Dường như cảnh nghèo khó không làm họ bận tâm. Mặc dù bà biết, đêm đêm bà vợ vẫn thức khuya ủ lạp làm phà xa để sáng ra giao sớm cho các hàng nước. Phà xa của bạn bà tuyệt ngon nên lúc nào cũng được mời chào. Để người khác biết sự nghèo khó của mình là một điều tệ hại. Kể lễ, van xin với người khác về nỗi cơ hàn của mình là một điều nhục nhã. Bà biết bạn thường nghĩ như vậy nhưng vẫn không sao làm ra vẻ thờ ơ với gia cảnh của bạn được.

- Thôi cậu ạ! - Bạn bà cười dịu buồn nói. - Thì bọn mình vẫn đang sống đây thôi. Mà đang sống thì có nghĩa là không chết. Chết được không đơn giản một chút nào, đúng không cậu!

Lúc ra về, vợ chồng bạn tháo bức thư Đường do chính tay ông viết trước đây trên giấy dó tặng bà. Bà tiến bà ra cửa. Hai bóng già ôm nhau xiêu xiêu trong bóng đêm. Họ cười cười nhưng giọng ai cũng nghèn nghẹn và quay mặt đi lén lau nước mắt.

Hôm sau thứ bảy, bà dậy từ sớm tinh mơ, khi cả nhà người cháu còn đang ngủ. Bà pha một ấm trà rồi mở cửa sổ cho làn gió sớm còn đắm sương đêm ùa vào phòng. Thành phố đang trở mình tỉnh giấc.

Những ngày qua bà đang phải sống một lúc hai cuộc đời quá khứ và hiện tại. Gương mặt bạn bè tuổi hoa niên nhòa nhòa ẩn hiện. Bà cố tìm những nét thân quen xưa cũ trong ánh mắt mệt mỏi, mờ đục, nụ cười héo hắt trên cặp môi nhăn nheo, trong giọng nói như đang dần tụt sâu vào cõi lòng mà không sao tìm được? Những hình hài trẻ trung thân thương chìm khuất trong tấm thân già nua mệt mỏi. Dường như có mấy con người khác nhau ở một lối người trong suốt một chặng đời. Chúng khác nhau tới mức bà có giác mình đang bị lừa dối. Và bà cũng đang là kẻ lừa dối đây. Không ư? Họ đã đánh mất nhau bốn năm năm để khi trở về chỉ còn nhạt được từ đồng tro những mẩu vụn đã méo mó. Những kỷ niệm đang bị đánh tráo. Nhưng bà không thể trở về, cũng không thể không gặp họ, và càng không thể không đau đớn... Vậy phải làm gì đây? Bà thấy mình tựa như một ngọn gió thổi giữa thảo nguyên, không có gì cản trở, nhưng cũng không có khe núi huyền bí nào mời gọi trở về phương ấy cả. Khoảng chín giờ sáng bà gọi điện đến nhà ông. Ông vẫn chưa về. Đúng như bà đã hình dung.

Mười lăm phút sau bà ra khỏi nhà. Lần này bà không dạo bộ dọc theo con phố mà bảo tắc xi đi kè sát công. Không còn nổi xôn xang như lần trước, mà chỉ còn một nỗi buồn dịu dàng chế ngự bà. Khuôn viên xung quanh ngôi nhà đã bị lạm dụng thê thảm. Những ngôi nhà mái bằng con con đã được xây cất nham nhở ngổ ngợ. Thật may, khoảng trống cạnh gốc hoàng lan thuộc quyền sử dụng của nhà ông thì vẫn giữ được nguyên, nhỏ bé thôi nhưng dường như nó gánh trọn gánh nặng kỷ niệm của ngôi nhà.

Bà choáng váng trước người thanh niên ra mở cửa bà. Vẫn cái dáng cao gầy thanh thoát, phong nhã, nụ cười rộng sáng bừng gương mặt. Vẫn là hình ảnh của ông bốn năm năm trước...

- Mời cô vào nhà ạ! - Anh ta nhắc lại hai lần bà mới thoát ra được nỗi mộng mị của ký ức.

Căn phòng nhỏ vẫn giữ nguyên không khí âm u cổ kính. Bộ tràng kỷ bằng gỗ lim đen bóng giữa nhà.

- Cô là bạn của bố cháu ngày xưa mới ở Pháp về chơi. - Bà tự giới thiệu.

- Cháu có nghe bố cháu nói. Tiếc quá, bố cháu vẫn chưa về. Người anh họ ở trong Nam bị ốm nặng có lẽ khó qua khỏi nên bố cháu chưa dứt ra được.

- Vậy à? Chẳng hay ông ấy bị bệnh gì vậy?

- Bệnh già ấy mà cô! Bác cháu ngoài tám mươi, cũng là thượng thọ rồi.

- Ừ, tuổi ấy trời gọi đi lúc nào phải ra đi thôi.

Anh ta mang một ấm trà và đĩa nho mời khách.

- Hình như lúc này cô vừa gọi điện tới? Nghe giọng cô cháu nhận ra ngay.

- Cô gọi đấy!

- Biết bố cháu không có nhà mà cô vẫn tới thăm, cô thật chu đáo quá!

Bà ngượng ngùng như sợ anh ta đọc thấy ý muốn thăm kín của mình.

- Bởi cô không còn nhiều thời gian.

Bà ôm chén trà bằng hai tay để kê bên miệng, che khuất bớt gương mặt mỗi lúc một bối rối vì không quen nói dối.

- Cháu là con thứ mấy của bố cháu? - Bà chủ động hỏi chuyện để khỏa lấp lòng mình.

- Bố mẹ cháu có ba con trai, cháu là con thứ ba cô ạ. - Rồi anh ta cười, nụ cười rộng mở. - Tam nam bất phú. Khi có thai cháu, bố mẹ cháu cứ mơ ước cháu sẽ là gái... Cháu là kẻ tàn phá ước mơ của bố mẹ cháu đấy.

- Cô lại chỉ có hai con gái.

- Giá mà nhà cháu và nhà cô san sẻ được cho nhau nhỉ? - Anh ta lại cười.

Bà nhìn đắm đắm gương mặt anh ta rồi chợt thốt lên.

- Cháu giống bố cháu quá.

- Bạn bố cháu ai cũng bảo thế. Có lần bố cháu đưa bức ảnh bố cháu chụp hồi còn trẻ cho vợ cháu xem, chính cô ấy còn lầm đấy là cháu cơ mà. Nhưng thế cũng buồn lắm...

- Sao lại buồn? - Bà ngạc nhiên.

- Bây giờ hàng ngày nhìn bố cháu, cháu đã thấy trước hình ảnh của mình sau mấy chục năm nữa. Còn bố cháu nhìn cháu mà tiếc ngày trẻ. Cả hai cảm xúc đó chẳng thích thú nổi gì.

Bà khẽ cười, nhưng trong lòng tràn ngập một nỗi rưng rưng tê tái. Bà cũng đã từng có ý nghĩ ấy khi nhìn đứa con gái đầu của mình. Còn bé cũng giống như bà từ gương mặt, cho đến dáng đi, tính tình. Bây giờ bốn mươi tuổi, con bé cũng bắt đầu có vẻ âm thầm già nua của bà.

Trước khi ra về, bà gửi lại tặng ông một món quà nhỏ. Một chiếc cà vạt lụa và chiếc ghim cài đựng trong chiếc hộp da tuyệt đẹp. Còn trên tấm bưu ảnh gửi kèm theo bà ghi dòng chữ: "Gửi lời chào từ bốn năm năm trước!". Tiễn bà ra cổng, anh con trai bắt bà hứa là sẽ quay lại chơi với bố anh và gia đình một lần nữa trước khi ra đi. Bà chỉ cười mà không trả lời.

Hôm sau bà bảo anh cháu đèo bà đi đăng ký ngày bay trở lại Pháp. Bà quyết định trở về nhà sớm hơn so với dự định một tuần. Cả gia đình nhà cháu nài nỉ thế nào bà cũng một mực là còn nhiều việc đang đợi ở nhà, không yên tâm chơi thêm nữa. Bà dồn toàn bộ số tiền còn mang theo, chia nhỏ thành phong bì có đề sẵn địa chỉ của những người bạn khổ khó, nhờ anh cháu gán tét mang đến tận nhà họ giúp bà, coi như tiền mừng tuổi bà gửi về biếu tặng. Bà cảm thấy mọi nỗi niềm dẫu đi sau việc làm ấy, lòng nhủ lòng, còn những việc khác thôi lần sau, lần sau...

Biết có lần sau không, chính lòng bà cũng mịt mù chẳng rõ nữa? Thôi thì trước lúc ra đi không hẹn được ngày về, bà cũng còn để lại chút kỷ niệm trinh nguyên mãi. Bà chẳng phải mang theo những vẩn vương, những xót xa, những nhẫn chịu về nhau khi hai bóng già nua soi trong đáy mắt người kia, tìm lại hình bóng thuở xưa và những nguồn cơn bối rối thuở ban đầu của mình. Hãy cứ để những giọt mưa đọng trên tán lá bàng đổ đầy vào hai hồ thu trong vạt biếc xanh lung linh nắng vàng mặt chẳng bao giờ khô cạn. Hãy cứ để chàng trai chèo thuyền với nụ cười rộng mở trong hồ thu ấy mãi mãi tuổi hai mươi...

Cánh gió đầu mùa

Chị đã trở về thành phố của mình. Cái cách chị trở về như là cuộc gặp gỡ của hai người bạn lâu ngày không thấy nhau, vừa lạ vừa quen, muốn lại gần nhưng chưa thể, xa thì không đành lòng. Những hờn giận vu vơ chẳng thể nói. Những nhớ nhung nấp kín trong lòng để gì mà lòi ra. Chị muốn bắt đầu được làm lành với con đường ngày xưa chị thường qua, làm lành với cơn gió đông mùa này hay đổ về bất chợt, làm lành với tiếng ồn ào phố phường... Chị muốn tất cả chuyện đó diễn ra chậm rãi như thể ta ngồi nhấm nháp ly rượu lưu niên. Bởi thế chị đã đáp xuống sân bay lặng lẽ. Bởi thế chưa một người quen nào biết chị trở về này.

Về đến Hà Nội, chị thuê căn phòng nhỏ của một khách sạn nằm ở con phố vắng hoe. Căn phòng lạnh và âm u. Mái nhà bên cạnh đã cắt ngang ngọn nắng quét ngang cửa sổ, chỗ kê chiếc giường nằm. Nếu không vén tấm màn gió ngó ra thì chị cứ tưởng trời không có nắng, tưởng bình minh trái đất đã không tìm được chị, đã quên căn phòng nhỏ bé này.

Cái nắng hanh hao vàng nhạt chỉ cốt làm duyên chứ không đủ để xua hơi lạnh tan đi, nhưng dễ mời gọi người ta đổ ra đường. Chị sửa soạn định ra phố, nhưng lại bất ngờ đổi ý, đến bên điện thoại gọi điện cho chồng. Nghe chị nói đã trở về, anh lặng đi rất lâu tưởng như họ không có gì để nói với nhau. Anh đồng ý đến gặp chị ở khách sạn.

Anh đến. Đã già đi rất nhiều, cái già còn đi nhanh hơn cả thời gian tám năm qua, với vẻ thờ ơ không muốn giấu. Phải rất lâu mới lôi ánh mắt anh trở về câu chuyện mà chị muốn nói với anh.

- Con lớn lắm rồi phải không? - chị hỏi.

- Nó đã là chàng trai mười tám tuổi. Nó rất đẹp trai, có nhiều nét giống ông ngoại. Mọi người bảo thế.

Chị im lặng. Chị không muốn cho anh biết nỗi xúc động đang cuộn trong lòng khiến gương mặt tái đi.

- Em về chơi à?

- Không, em về hẳn.

Anh nhìn ra chỗ khác.

- Hai bố con sống ra sao?

- Sống như mọi người thôi.

- Em xin lỗi vì đã hỏi như vậy. Thật lòng em luôn muốn biết con sống ra sao nhưng em đã không đủ can đảm viết thư cho nó.

- Nó vừa thi đỗ Đại học Kiến trúc. Đã nhập trường được mấy tháng nay. Nó học đúng cái ngành chị đã từng ao ước, nhưng lại rời bỏ nó chỉ vì sự sắp đặt của bố mẹ.

Họ lại im lặng khá lâu. Nỗi đau đã tan vào khí trời quen thuộc mà họ hít thở suốt tám năm qua, đến nỗi niềm vui chỉ còn là cơn gió lạnh bất thường thoảng lướt qua. Thậm chí làn gió hội ngộ cũng không gom đủ sự cuốn lướt để cất lên một tiếng cười ảm áp.

- Em vẫn bình an chứ? - anh nhìn chị, ánh mắt từ đầu đó đã trở lại trên gương mặt mỗi mệ.

- Em đã trở về.

Nhìn cũng biết là anh hiểu ý chị. Họ nhìn nhau bằng cái nhìn từ bên trong, dù có nhắm mắt lại vẫn hình dung được rõ ràng ánh mắt ấy, nụ cười ấy, cả cái nhăn trán kia nữa. Chị không chờ mong anh tha thứ. Bây giờ chị thấy sợ tất cả những gì dễ dãi. Có lẽ đó là dấu hiệu của tuổi già chứ không phải là sự trưởng thành. Chẳng thú vị gì khi người ta có quá nhiều kinh nghiệm không phải của lứa tuổi mình.

- Anh có thể cho em gặp con được không?

- Anh chưa nói gì với nó sự trở về của em. Anh không muốn con bị sốc vì nó là đứa nhạy cảm.

Khi anh chuẩn bị ra về, chị rụt rè đưa ra lời đề nghị : Em muốn tặng quà cho con.

Anh lặng đi một lúc. Gương mặt anh thoáng một bóng mây lướt qua.

- Anh hãy cho phép em làm điều đó. - Tưởng anh tìm cách từ chối, chị nài nỉ.

- Biết nói với em thế nào nhỉ? - anh nói giọng buồn bã, vẻ bình thản tuột mất khỏi gương mặt.

Những nếp sóng tê tái xô tới tấp nơi khoé mắt anh. - Bấy lâu nay con vẫn phải nằm cái giường tử ngày trước. Anh là người bố hết sức tội tệ, không mua nổi cái giường mới cho con trai mình.

Chị quay mặt nhìn đi nơi khác. Anh cũng ngồi lặng đi. Trước đây cuộc sống của họ nghèo lắm.

Cả nhà chỉ có một cái giường đôi. Khi con trai lên sáu tuổi thì anh xin được ít gỗ thông của những người nhận hàng biển gửi từ Liên Xô về, đóng một cái hòm chứa đồ. Tiếc của nên xin được bao nhiêu anh đóng hết bấy nhiêu, thành cái hòm to gần bằng cái giường một. Ngày đóng xong, thằng bé leo lên nằm thử. Nó sung sướng hét to rằng đây là cái giường của riêng nó. Ngay tối hôm ấy nó ngủ riêng. Nó bảo lần đầu tiên được nằm thoải mái như thế. Cho đến ngày chị ra đi, năm nó mười tuổi, nó vẫn chỉ nằm trên cái giường tử ấy. Tám năm qua anh khước từ tiền chị gửi về. Anh nói rằng bố con tự xoay xở được.

Anh im lặng, đầu cúi xuống thấp như chờ án chém. Chị bỗng thương anh đến thất ruột. Anh vẫn thế. Ngơ ngác, xô dạt trong dòng đời trôi đi. Chỉ bầu trời đầy sao mà anh đã đặt cược cả cuộc đời để nghiên cứu về nó mới có thể khiến anh cất mình bay lên. Còn tất cả những gì ngoài cái đó thì đều xa lạ với anh, xa lạ đến mức dường như nó không tồn tại. Sự đam mê của anh không những hút hết tâm hồn và sức lực của anh, mà còn vắt kiệt sự kiên nhẫn chịu đựng của chị. Vậy là chị ra

đi sau một đêm chị chợt hiểu ra rằng, chị có thể thay đổi cuộc đời mình, thay đổi số phận mình mà không cần có anh.

Họ thoả thuận với nhau là cuộc gặp mặt sẽ diễn ra ngay tại căn hộ tập thể tồi tàn của họ. Chọn đúng ngày con trai xin phép về quê đưa bạn cùng lớp thăm mẹ bạn ốm, chiều tối mới ra lại Hà Nội để dành cho con sự bất ngờ. Anh giúp chị mua chiếc giường nhỡ, kiểu dáng giản dị nhưng vừa mắt. Họ kê chiếc giường vào đúng chỗ chiếc giường tủ cũ kỹ, mòn vẹt. Chị đã đứng rất lâu trong gian hàng để chọn bộ ga gối mới, buồn bã khi không đoán nổi ý thích hiện giờ của con trai ra sao?

Chuẩn bị xong xuôi, anh nói là phải đến nhà bạn để bàn công việc. Chị cũng không giữ lại mặc dù biết anh nói thác để chỉ hai mẹ con gặp gỡ nhau.

Anh đi khỏi, chị mới có dịp nhìn kỹ căn phòng mà trước đây chị thuộc từng vết ố bẩn trên tường. Có vết ố vẫn nguyên như cũ. Nhiều vết đã loang ra, thẫm màu hơn như những đám mây tã ra. Đối diện với bộ salon gỗ cổ lỗ là chiếc giường đôi. Khi phải nói đến chiếc giường đó nữa, bởi nhìn đâu cũng thấy tàn tích của thời gian. Tuy nhiên, cũng có thời chị rải hạnh phúc và niềm đam mê của mình lên đó hằng đêm. Sao rất lâu trước đó chị không nhận ra sự mòn mỏi của đời sống tưng quẫn, để rồi chỉ sau một đêm ở khách sạn, với người đàn ông không phải chồng mình...

Trời đã tối, vậy mà con trai vẫn chưa về. Định bụng rủ con đi ăn bữa cơm chiều ở tiệm nên chị không chuẩn bị đồ ăn. Nhưng chị không thấy đói, chỉ cồn cào nổi chờ mong.

Đã chín giờ tối. Gió mùa rào rào thổi ngoài đường. Chẳng biết nó có mặc đủ ấm không? Thăng bé rất ngại mặc nhiều áo. Cũng may ít khi nó bị ốm vặt. Chỉ bị một trận ốm nặng tưởng như sẽ mất nó. Nó bị sốt xuất huyết năm lên tám tuổi. Suốt mấy ngày mê man. Bạn bè của anh chị đã vào viện thăm nó thăm như để vĩnh biệt, nhưng cố giấu chị. Chị cảm nhận điều đó trong cái nhìn xót xa của họ ve vuốt cái thân hình bé nhỏ còm cõi nằm trên giường. Thế rồi một buổi sáng nó tỉnh dậy gọi "mẹ" bằng cái giọng run run yếu ớt khiến người chị như vỡ òa ra vì hạnh phúc. Nó đòi ăn. Nó vui vỉnh. Có lúc chị phải nằm xuống bên cạnh, áp tay nó trong tay mình để nó yên tâm thiếp đi. Mấy ngày sau chị thường bế nó ra ngồi ở ghế đá nấp dưới gốc cây lim già xanh thẫm, vòm lá rậm rạp che kín những tia nắng tò mò lấp ló trên các tán lá. Nó hồi phục rất nhanh, nhưng sau đó hình như không bao giờ còn mạnh khoẻ như khi còn nhỏ. Giá mà hồi đó có tiền như bây giờ thì có lẽ sức khoẻ thằng bé sẽ tốt hơn. Thôi đừng nghĩ đến những điều "giá mà" ấy nữa...

Chị đi ra bàn học của con. Trên đó có một bức ảnh chụp ba người ngồi trên bãi biển. Con trai ngồi phía trước anh chị, hai chân choãi rộng, cười toe toét. Phía cổ chân phải có một cái bớt to bằng ngón tay cái màu chàm. Nó bảo nó ghét cái bớt ấy lắm. Sau này lớn lên, nó sẽ xẻo thịt chỗ ấy vứt đi. Chị cười, gí ngón tay vào trán nó nói, cái ngữ cắt móng tay còn sợ đau thì đừng có nói thánh nói tướng. Nó thề là năm hai mươi tuổi sẽ thực hiện lời hứa. Bây giờ nó mười tám tuổi, chắc câu chuyện xưa đã bị lãng quên. Lát nữa gặp, thế nào chị cũng phải nhắc lại lời thề ấy. Cu cậu sẽ ngượng cho mà xem.

Anh về lúc mười một giờ đêm. - Con vẫn chưa về à? Đây là lần đầu như vậy đấy. Bao giờ nó cũng về nhà trước mười giờ đêm nếu có việc phải đi đâu. Nhưng thôi, đừng lo, có thể nó ở lại nhà bạn, có thể mẹ bạn nó đã bị ốm rất nặng. Nó là một chàng trai nghiêm túc, em đừng nghĩ lung tung. Nghe anh nói, chị cảm thấy lòng nhẹ nhõm nhiều.

Họ ngồi ở phòng ngoài trò chuyện. Những câu chuyện thừa thãi còn sót lại trong trí nhớ của hai người mà ngày thường họ không dùng đến, hoặc đã quẳng vào sọt rác của ký ức.

... - Em có lỗi trong chuyện này.

- Ai có lỗi đây? Ai có lỗi nhiều hơn trong chuyện này? Cái lỗi ít may mắn nhất là sinh ra anh lại là một thằng đàn ông. Cái lỗi ngu ngốc thứ hai là anh đam mê khoa học từ rất sớm. Cái lỗi vĩ đại thứ ba là anh đã lấy vợ và sinh con khi anh không có khả năng đam mê nhiều thứ cùng một lúc. Cuối cùng anh là kẻ bất lực và thất bại.

- Không phải thế. Chị kêu lên, nước mắt chút nữa chảy giàn trên mặt. Ngồi để tự thú như thế này có gì đó thật ngớ ngẩn, thậm chí là lố bịch nữa. - Thôi anh, ta đừng nói đến chuyện này nữa. Em chỉ muốn nghe anh nói về con, nó đã học hành ra sao, sức khoẻ nó thế nào?

- Lát nữa con về, em sẽ thấy. Nó ít nhắc đến em vì sợ anh buồn, nhưng anh biết là nó nhớ em

nhieu lắm. Nó không oán trách chúng ta. Nó là một chàng trai mà anh không dám đòi hỏi gì hơn. Chị nhìn đồng hồ. Đã hai giờ sáng. Chị không thấy còn cào trong bụng nữa. Lòng chị trải rộng bởi tình yêu với con trai. Chị yêu nó như thể nó đã đi trọn cả cuộc đời cùng với chị, chia sẻ đầy đủ cùng chị những bất trắc trên đường đời. Nó tan biến trong máu thịt chị rồi lại từ từ dần về tìm với nỗi thốn thức ngọt ngào. Nó gom góp tình yêu của chị từ thuở mới là giọt máu bé bằng hạt đậu, cuộn tròn nằm yên ngủ trong bụng chị. Chị như cảm thấy rõ ràng cái cơ thể bé bỏng lớn lên từng ngày vẫn còn đâu đó trong con người chị, chưa phút nào rời xa. Cả chị, cả nó đều không muốn cái ngày họ bị tách ra thành hai con người khác biệt. Dù thể nào chị cũng không để con tuột khỏi tay mình một lần nữa. Tám năm xa cách chia đều cho cuộc đời của họ cũng đã quá thừa. Giờ thôi đành cố san lấp hố bom đau buồn trong ký ức của mỗi người để cuộc sống nhẹ cất bước. Gian nan thế nào chị cũng không đầu hàng. Không bao giờ...

Có tiếng rao từ dưới đường vọng lên đến tầng năm, nơi căn hộ của họ. Tiếng rao mệt mỏi như còn đang ngái ngủ. Không nhìn đồng hồ, chị cũng biết khoảng năm giờ sáng.

- Có lẽ anh đến nhà cậu bạn thằng bé hỏi xem sao? Hôm qua chúng đi cùng với nhau. Anh vừa nói vừa dụi mắt.

- Cho em đi với.

- Em có ngại ngồi sau xe đạp không?

- Chẳng lẽ em tội tệ đến thế sao?

Họ bật cười. Anh bỗng đứng lên: Ta đi thôi nhỉ?

Họ đi ra đường lớn. Xe cộ bắt đầu tấp nập đổ về thành phố. Tiếng còi thất thanh, tiếng máy gầm rú xé rách cả ban mai. Chị ngồi phía sau xe đạp, không dám nhìn ngang, mắt luôn phải ngược lên bầu trời để khỏi bị làn xe cộ làm cho chóng mặt. Mới đi khoảng cây số thì phía trước có một đám khá đông người tụ tập. lạ thế, người ta thích tụ tập bàn tán bất cứ chuyện gì, miễn không phải chuyện của mình.

- Ôi dào, có mỗi vụ tai nạn... tưởng gì. - Một thanh niên lách đám đông đi ra.

- Nghe nói tai nạn từ chiều qua, nhưng chưa có ai đến nhận nên còn để đấy.

Anh xuống dắt xe, lách qua đám người vượt ra ngoài.

Nhưng không hiểu sao chị bỗng thấy trong lòng quặn thắt, còn cào. Nó thôi thúc chị không thể cất bước bỏ đi. Mặc anh đang vẫy tay gọi, chị rẽ đám đông để vào trong.

Sát vệ đường có hai cái chiếu rách phủ kín hình hài hai người nằm. Từ trong mép chiếu, một đôi chân mảnh dẻ, trắng nhợt thò ra ngoài, ở cổ chân bên phải có một cái bớt chàm to bằng ngón tay cái.

Đôi mắt chị như bị kéo bật tung ra, nhức nhối, đau buốt. Cái bớt chàm cứ lớn dần, lớn dần, nhuộm đen cả bầu trời đang ửng hồng trong buổi bình minh

Mặt trời bé con của tôi

Tôi gặp cậu bé Nguyễn lần đầu tiên ở nhà một người bạn. Tối hôm ấy đến chơi nhà Hà - đưa bạn thân nhất hỏi tôi còn là sinh viên - thấy Hà đang ngồi chơi với một cậu thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi mặc bộ quần áo bộ đội rộng thùng thình. Chẳng hiểu sao tôi bị chú bé ấy thu hút suốt buổi nói chuyện. Có lẽ tại đôi mắt! Đôi mắt như mượng của người lớn lấp vào khuôn mặt còn đầy lông tơ, trông dè dặt và buồn mênh mang. Khi nó cười, thì khuôn mặt bị biến dạng đi, còn vẫn không xua được ánh buồn. Lúc nó về, tôi hỏi Hà được biết, năm Nguyễn lên tám tuổi thì bố mẹ bỏ nhau. Thằng anh 16 tuổi ở với bố, Nguyễn ở với mẹ. Được nửa tháng, thằng anh nhớ em quá nên đến xin bố cho hai anh em cùng về ở với mẹ. Vài tháng sau, mẹ đi lấy chồng. Theo yêu cầu của người chồng mới, người mẹ bỏ hai đứa con để theo ông ta. Không chịu theo mẹ về ở với bố dượng, hai anh em tự kiếm sống ở với nhau. Năm Nguyễn mười ba tuổi, cậu anh bị bắt đi tù vì tham gia mấy vụ ăn cắp trong nhà máy. Từ đó Nguyễn sống một mình.

Hà kể đến đấy thì có khách. Khi về suốt dọc đường tôi cứ nghĩ về cậu bé đáng thương kia.

Nhưng tình thương ấy cũng chỉ là cơn gió lạ tràn qua, khiến tôi có cảm giác se lạnh trong chốc lát nếu không có một buổi chiều...

Gần hết giờ làm, tôi xin phép trưởng phòng để đóng gạo. Đầu tháng, lại sắp tết nên cửa hàng gạo khá đông. Trước tôi có khoảng bốn chục chỗ xếp lằng nhằng đủ thứ: bao tải, nón rách, gạch, lán... tôi ngoay ngán xếp bao tải vào cuối hàng rồi lên trên đứng. Trước ô cửa bán người ta đứng tùm tùm chẳng ra hàng lối. Ai ghi sổ xong phải lách mãi mới ra được chỗ lấy gạo. Tiếng cô bán hàng đang nói với người mua.

- Đóng hết nhé, một cân gạo nếp, bảy cân gạo, năm cân mỳ, năm đồng tám.

- Chị cho em đóng một nửa thôi - người mua là một chú bé.

- Hôm nay không có bao lẻ - Cô ta gắt gỏng.

- Dạ... nhưng... em không đủ tiền.

Hai bên đôi co, những người đứng phía sau nhao nhao:

- Đi đóng gạo không mang đủ tiền thì làm sao?

- Thôi tránh ra cho người khác lên mua. Mấy ông bà phía trên xích lên cho, đừng để ai chen vào.

Chú bé không mua được gạo lách đám đông chui ra. Hóa ra là Nguyễn. Mặt nó đỏ bừng, tay cầm cái bao tải bị rách mấy chỗ được buộc túm lại, giận dữ nhìn những người đứng sau vừa phản đối, nó lăm bắm câu gì đó rồi bỏ đi. Sau giây phút ngỡ ngàng, tôi chạy theo gọi giật lại:

- Nguyễn, quay lại chị bảo.

Nhận ra tôi, đôi mắt dịu đi nó khẽ cười:

- Chị cũng đi đóng gạo ạ!

- Em không mang đủ tiền hả? Chị có đây này, quay lại đóng đi.

Nguyễn lắc đầu, tôi nắm cánh tay nó lắc nhẹ:

- Tết đến nơi rồi, em còn định để đến hôm nào nữa?

- Dạ... - Nó ngập ngừng - Em hết tiền rồi... Vay chị lấy đâu mà trả. Em chẳng đóng nữa đâu - Nó hất nhẹ tay tôi như giận dữ, bỏ đi. Tôi đứng nhìn theo cái dáng lòng không trong bộ quần áo bộ đội rộng thùng thình ấy, cái đầu ngẩng cao vẻ bất cần, tôi chợt hiểu: Nguyễn đã khước từ sự thương hại của tôi.

Với hoàn cảnh riêng của mình tôi không mặn mà lắm trong việc đón năm mới. Sáng ba mươi tôi dậy sớm đi chợ, nấu nướng. Cả mấy ngày tết, tôi chỉ làm cơm có ngày này, trước là để cúng tổ tiên, ông bà, bố mẹ, sau là để ăn lai rai cả tuần lễ, khỏi phải lịch kịch.

Làm xong, ngồi ăn một mình thấy chán ngắt. Mời mấy đứa bạn nhưng chúng đều từ chối. Cũng phải, tết nhất nhà nào chẳng muốn sum họp đầy đủ, người nào không được may mắn ấy phải chịu. Ăn xong, tôi lấy đĩa thịt gà, đĩa xôi, một khoai giò, hai cái bánh chưng, gói riêng từng thứ vào tờ báo để đem xuống nhà Nguyễn. Sau buổi gặp nó ở cửa hàng đóng gạo, tôi nảy ra ý định sẽ tìm đến nhà nó. Mục đích để làm gì tôi không nghĩ đến, chỉ biết Nguyễn là đứa trẻ rất đáng thương. Thêm người bạn nhỏ tuổi ấy cũng tốt chứ sao!

Qua ngã tư Cửa Nam, tôi mua một bó hoa hồng trắng. Nhà Nguyễn ở gần nhà Hà, nhưng tôi không qua rủ Hà vì sợ mối quan hệ láng giềng sẽ làm Nguyễn ngại ngùng. Phòng bốn mươi năm, bốn mươi sáu, bốn mươi bảy - đây rồi! Tôi ngập ngừng gõ cửa. Liệu có bị chú bé đuổi ra với túi đồ này không nhỉ? Thái độ của nó hôm đóng gạo làm tôi chần chừ.

- Chị! Sao chị biết nhà em? - Nguyễn mở cửa, cười rất tươi chào tôi. Chiếc áo bộ đội mặc vội vẫn chưa cài hết cúc.

Tôi bước vào giữa phòng và chưa biết phải làm gì. Căn phòng ngoài rộng chừng mười hai mét vuông, giữa nhà sát tường kê chiếc bàn nhỏ và bốn chiếc ghế, trong góc nhà có một cái tủ con, cánh đã bị một thùng lỗ chỗ. Có thể đó là gia sản duy nhất của bố mẹ nó để lại. Nguyễn vào buồng trong, lúc sau đi ra, thấy tôi vẫn đứng như trời trồng giữa nhà, nó kêu lên:

- Chết, chị ngồi xuống ghế đi. Đun bằng "tàu ngầm" đấy chị ạ, nhanh không? - Nó giơ ấm tích nước còn nghi ngút khói lên, rót ra hai chiếc chén để chỏng chơ trên bàn - Em chẳng có chè đâu, chị uống tạm nước trắng nhé!

- Chị đến chơi, mặc dù chưa được chủ nhân đồng ý. Đứng ngoài cửa lo bị lốt lá dất tay ra ngoài đường, ai dè được chiêu đãi món thanh thủy.

Nghe tôi nói nó cười, nhưng nụ cười ấy nhanh chóng biến mất. Tôi trách mình đã đùa quá sớm. Nguyên ngồi xuống ghế ù xiu:

- Cái hôm đi đong gạo em dở hơi quá phải không chị?

- Chuyện vặt ấy mà - Tôi gạt đi - Thế đã đong gạo được chưa?

- Hôm trước nhờ các cô bác xung quanh góp cho em hơn trăm bạc ăn tết. Em đã đong và vẫn còn nguyên đây - Nó móc túi lôi ra hai tờ năm mươi đồng, một tờ hai mươi đồng và mấy đồng bạc lẻ.

- Chiều nay chị làm cơm cúng ngài ăn một mình buồn quá, định gọi em xuống nhà chơi luôn, nhưng ngại em... - Tôi hást hàm cười với nó.

- Chị ở một mình thôi à?

- Ừ - Tôi kể cho Nguyên nghe qua hoàn cảnh của tôi. Từ lúc đó câu chuyện giữa chúng tôi trở nên thoải mái hơn. Tôi bỗng thấy một chú bé Nguyên khác hẳn, hoạt bát, vui vẻ. Cũng phải thôi, cuộc sống có những nét giống nhau thì dễ đồng cảm và hòa hợp với nhau. Tôi thiếu thốn tình cảm của người mẹ từ bé nên rất hiểu sự mất mát ấy trong Nguyên. Nhưng Nguyên khổ hơn tôi gấp vạn lần vì có mẹ mà như không.

Tôi lấy các thứ mang theo từ nhà để lên bàn. Nguyên hást tấp chạy vào buồng lôi ra hai chiếc bát con, một chiếc đĩa và một cái bát ô tô. Nó phân bua:

- Rõ bát nhà em chỉ vậy thôi!

Hà kể cho tôi nghe: một lần bà hàng xóm cho nó mấy miếng thịt kho nó bày lên mâm nhưng để đấy và chỉ ăn muối ớt, ngày hôm sau cũng thế, đến ngày thứ ba mới ăn. Thấy tôi trâm ngâm nó hỏi:

- Chị làm sao thế?

- À... không!

- Chị xem, em ăn tết cũng đầy đủ các thứ đây này - Nó đứng dậy đi về phía buồng, vén tấm ni lông, bên trong là chiếc bảng hình chữ nhật. Nguyên kéo chiếc bảng ra giữa nhà, lấy cái ghế chặn phía sau. Trên bảng vẽ lọ hoa đào, mứt tết, bánh chưng, con gà ngậm bông hồng đỏ nằm trên đĩa... Toàn hương vị ngày tết, Nguyên cười:

- Em vẽ đấy, đẹp chứ chị? Giao thừa xong em sẽ kê ở chỗ kia, ai vào cũng thấy ngay.

Tôi không cười được. Sóng mũi tôi cay xè như hít phải ớt bột. Tôi sực nhớ bó hoa mua từ lúc này vẫn còn để trong túi. Thấy hoa Nguyên chạy lại mừng rỡ:

- Loại hoa này em thích đấy. Để em kiếm cái cắm. Chà, tết năm nay em xôm thật!

Nguyên chạy ra ngoài sân, lúc quay vào mang theo ống bơ sữa bò đã gỉ. Nó đổ nước vào đấy rồi đưa cho tôi. Tôi giơ chiếc ống bơ lên ngắm nghía, còn đang ngần ngại thì Nguyên giục:

- Chị sợ nó xấu chứ gì? Không lo, em đã có cách, chị cứ cắm vào.

Nguyên lấy hai tờ giấy xanh màu cảm thạch dán liền lại. Loáng một cái nó đã gấp xong hình chiếc lọ, chụp ra bên ngoài ống bơ. Tôi và nó cùng lùi ra xa ngắm nghía. Tôi trâm trồ:

- Đẹp thật! Hoa trắng nền xanh trông rất nổi lại nhả.

Được khen, Nguyên cười gật gù có vẻ khoái chí. Nó kể cho tôi nghe chuyện lớp học, bạn bè như chưa bao giờ có người để nói chuyện. Tôi sống lại thời học sinh với đủ trò nghịch ngợm, khiến nhiều khi bố mẹ, thầy cô phải bực mình. Nổi buồn man mác ám ảnh tôi suốt cả ngày hôm qua biến đâu mất. Đang kể, chợt nhớ ra điều gì, Nguyên chạy vào buồng, chui tuốt xuống gầm giường lôi ra một khúc gỗ dài, một đầu gắn chiếc ống bơ sữa bò trắng tinh, phía trên có thanh sắt dài cong cong. Nguyên lấy tay phủi bụi trên đó như sợ bị đau. Nó khoe:

- Em có cái này nữa cơ. Đàn bầu em tự làm lấy đấy.

Tôi tưởng mình mang đến niềm vui cho Nguyên, không ngờ bị cuốn hút vào thế giới của riêng nó. Hết cái lạ này đến cái lạ khác, vui có, cười ra nước mắt có.

- Bây giờ em đàn cho chị nghe nhé. - Nó ghéech một đầu chiếc đàn lên bàn, còn đầu kia để xuống đùi, tay mân mê cái cần cong cong nhìn tôi lưỡng lự - chơi bài gì bây giờ... À, phải rồi!

Tiếng đàn rề đục. Tôi chẳng hiểu Nguyên đang chơi bài gì nữa. Một mớ âm thanh lũng bùng bên tai. Một hồi Nguyên ngẩng lên nhìn tôi:

- Chị có biết bài gì không?

- Chịu, em đánh đàn mà cứ như đánh đổ ấy.
 Nó nghe răng cười đồ lỗi tại cái đàn tự tạo để lâu ngày không đánh nên dây bị gỉ.

- Bài hát này em thích lắm mà không biết đầu đề. Như thế này... - Nó e hèm một cái rồi cất tiếng hát bằng cái giọng đang vỡ - Cầm lá thiếp này lòng hướng vô Nam. Dù xa muôn trùng nhưng tình em vẫn ngàn năm không mờ... Thôi em chẳng hát nữa kéo chị lại cười. Chị nghe đoạn này nhé, nghe này... Tình tình tình gió bay. Nghe ra chưa?
 Tôi rũ ra cười vì kiểu đánh đàn của nó. Mặc tôi cười, Nguyên vừa đánh vừa minh họa bằng lời hát. Hết bài nó hát hàm nhìn tôi:

- Nghe êm chứ chị?
 Tôi cũng bắt chước điệu bộ của nó hai tay xoa xoa vào nhau, gật gật đầu ra chiều tán thưởng, nhưng rồi không nín được, tôi cười phá lên. Nguyên ngất ngư cười theo.
 Đang vui, Nguyên chậm chạp đứng dậy, dựng đàn vào góc nhà. Nhìn dáng điệu thần thờ, buồn bã của nó, tôi hỏi khế:

- Em làm sao thế?
 - Chị có phải về trước giao thừa không? - Nguyên vẫn đứng góc nhà hỏi chẳng buồn quay mặt ra.
 - Không, chị ở lại đón giao thừa với em. Chị mang theo cả bánh pháo đây này.
 - Thật không? Chị ở lại nhá? - Nó quay ngoắt lại, mắt sáng bừng, khiến tôi không dám nhìn thẳng vào đấy - Thế mà em cứ tưởng...
 Hóa ra nó buồn vì tưởng tôi phải về. Nếu Nguyên bé lại một chút hoặc tôi già thêm chục tuổi thì tôi sẽ ôm riết lấy nó vào lòng. Nguyên mấp má môi định nói câu gì đó nhưng lại thôi, rồi bước nhanh đến bên tôi cuống quýt:

- Chị em mình phải dọn dẹp qua nhà cửa để tí nữa còn đón giao thừa chứ. Chị quét nhà và bày biện lại cho em, em ra đây một tý.
 Không đợi tôi trả lời Nguyên chạy vù ra cửa. Lúc quay về cầm theo túi kẹo. Nguyên lấy tờ giấy trắng cắt thành hình hoa và để túi kẹo lên đó.
 - Hôm nay được phép chị vào "ngân quỹ". Phải có gì khao chị chứ! Giao thừa xong chị em mình sẽ phá cỗ.
 Cỗ của Nguyên là mấy thứ tôi mang đến, thêm túi kẹo nó vừa mua. Tôi bày tất cả lên bàn, cạnh lọ hoa hồng.
 Chỉ còn nửa tiếng nữa là giao thừa. Nguyên tìm chiếc que để treo bánh pháo khi đốt. Nó làm rất cẩn thận như chuẩn bị cho một việc trọng đại sắp sửa diễn ra tại đây. Vừa làm, nó vừa nói chuyện với tôi:

- Có mấy thằng bạn rủ em đến nhà tụi nó đón giao thừa. Em chả thích thế, dù sao mình cũng là người lạ.
 "Thằng bé nghĩ gớm thật!" - Tôi thầm nghĩ - những đứa trẻ như nó thường khôn hơn lũ trẻ cùng tuổi, bởi sớm phải tự quyết định mọi việc của bản thân. Tôi dù sao vẫn còn sự chăm sóc của người cha. Tôi không biết mình sẽ ra sao nếu ba tôi mất sớm hơn?
 Lúc này tôi mới có dịp nhìn kỹ khuôn mặt Nguyên. Phải nói là Nguyên đẹp trai, khuôn mặt thon thả đôi mắt đen mở to được che bởi hàng mi dài cong vút - một đôi mắt đặc con gái. Nhìn hàng ria mờ đen phía trên môi cu cậu tôi bật cười. Nguyên nhìn tôi ngạc nhiên:

- Chị cười gì thế?
 - À... Em làm khéo tay như con gái ấy - Tôi nói lảng.
 - Phải làm cho nó quen tay chứ. Em còn biết khâu nữa cơ. Chị xem này - Nó giơ lưng về phía tôi. Miếng vá bằng bàn tay ở giữa lưng lộ rõ cả đường chỉ.
 Tiếng chuông đồng hồ từ vô tuyến ở các nhà xung quanh thông thả gõ từng tiếng. Đó đây đã râm râm tiếng hơi pháo. Nguyên nhìn tôi, hiểu ý, tôi gật đầu.
 - Em tắt đèn chị nhé. Để xem ánh lửa từ những quả nổ trông đẹp hơn.
 Nguyên xòe diêm châm lửa đốt. Quả pháo cối đầu tiên nổ rất giòn. Mặc dù đã chuẩn bị trước, tôi vẫn hơi bị giật mình theo phản xạ tự nhiên. Đợi quả pháo cuối cùng nổ xong, tôi bảo Nguyên:
 - Năm nay chị em mình sẽ gặp nhiều cái may, vì pháo nổ rất tốt.
 Không thấy Nguyên trả lời, tôi nhìn sang. Hai tay vịn vào song cửa sổ, mắt nhìn xa vời vợi. Qua

ánh đèn từ ngoài đường hắt vào tôi thấy ở khóe mắt nó hai giọt lệ lớn sắp sửa lăn xuống má. Tự nhiên nước mắt tôi trào ra. Cũng giờ này năm ngoái tôi còn đón giao thừa với ba ở bệnh viện. Năm nay ba bỏ con một mình. Ba ơi...

- Chị! - Nguyên quay sang tôi giọng nghẹn ngào: - Chị... Chị là chị gái của em nhé!

Tôi nhìn nó cười trong khi hai hàng nước mắt kéo vệt trên hai má.

- Nguyên! Chị sẽ là chị của em mãi mãi. Nếu ba còn sống chắc ba sẽ rất thích vì có thêm một cậu con trai đấy!

Nguyên cười rồi đưa tay lên quệt má. Tôi chẳng buồn lau mặt nữa. Chúng tôi đứng như vậy nhìn ra phía xa rức ánh đèn các màu. Xung quanh là tiếng pháo nổ khi xa khi gần, liên tục. Một năm mới bắt đầu ...

Mẹ tôi mất năm tôi lên tám tuổi - cái tuổi bắt đầu cảm nhận được tình yêu của người mẹ đối với mình một cách có suy nghĩ. Tôi vẫn còn nhớ mấy hôm sau khi mẹ mất, ba không khóc nhưng thường nhìn tôi thờ dài. Lúc ấy trông ba có vẻ suy nghĩ ghê lắm. Một lần đi học về tôi khoe với ba là cái Thụy được mẹ nó may cho một cái váy rất đẹp. Mấy hôm sau, thấy ba sưu tầm được ở đâu rất nhiều tranh ảnh những đứa bé mặc váy hỏi tôi thích kiểu nào, rồi ba mang vải đến nhà người quen nhờ họ hướng dẫn cắt và tự tay ba khâu cho tôi. Từ đó đến khi tôi học hết cấp ba, quần áo của tôi đều do ba may cho. Tốt nghiệp Đại học, ba giục tôi lấy chồng, nhưng tôi bảo chưa tìm được người tâm đầu ý hợp, ba đùa yêu: thế tâm với ý của con thế nào để ba chọn giùm. Thực ra trong thâm tâm, tôi rất sợ lấy chồng mà phải về nhà chồng, để ba không ai chăm sóc. Hơn nữa chẳng may phải người không tốt, họ đối xử tệ bạc với ba thì tôi sẽ ân hận suốt đời. Năm ngoái ba mất vì bệnh ung thư phổi, tôi đã phải trải qua giờ phút kinh hoàng khi nghĩ rằng chỉ có một mình ở trên đời.

Trước đây và bây giờ tôi rất nhiều bạn bè, chúng thường xuyên đến chơi với tôi, an ủi tôi làm tôi đỡ đi phần nào cảnh cô đơn. Bạn tôi thường tổ chức các buổi nói chuyện, vui chơi, ăn uống ngay tại nhà tôi. Lúc ấy, tôi thấy rất vui vẻ. Khi mọi người ra về, mình tôi đối diện với bốn bức tường của căn phòng thì sự trống trải lại xâm chiếm tôi.

Cuộc sống của tôi từ ngày có Nguyên khác hẳn. Chúng tôi đến với nhau tự nhiên như sinh ra trên đời này là để có nhau. Tôi cảm thấy thời gian nhàn rỗi của mình có ích hơn khi phải bận rộn, lo toan cho cả người khác. Mặc dù tôi nói bả bợt mép, Nguyên vẫn không chịu rời bỏ nếp sống cũ: sáng đi học, chiều đi học, tối gánh nước thuê cho mấy hàng phở ở đầu phố để kiếm sống. Quen Nguyên một thời gian tôi mới biết, hơn hai năm nay nó không hề nhận một đồng nào của bố mẹ nó gửi về cho. Nếu họ đến thăm thì nó tìm cách lẩn trốn. Hàng xóm láng giềng khuyên nó không nên như thế. Nguyên chẳng nói gì nhưng lần sau vẫn lặp lại như cũ. Người ta đã bắt gặp có lần Nguyên đứng ở cửa sổ nhìn theo bóng mẹ nó đi chiếc Diaman cho đến khi khuất hẳn. Đôi mắt vốn đã buồn lại buồn hơn. Tiếp xúc với Nguyên tôi thấy rằng thằng bé có một nghị lực ghê gớm mà tôi không có được. Sống trong môi trường như vậy mà Nguyên vẫn giữ được mình thật là hiếm!

Học hết lớp chín, Nguyên nói với tôi là xin đi làm. Tôi khuyên thế nào nó vẫn một mực: em không thể sống dựa vào lòng tốt của người khác mãi được. Có điều kiện em sẽ học sau, em hứa với chị như vậy!

Sau khi cân nhắc khá lâu, tôi đã kiếm được việc làm cho Nguyên theo nguyện vọng của nó. Công việc chủ yếu là phụ việc cho các họa sĩ trong một xưởng họa. Chỗ đó tuy lương ít hơn mấy nơi khác mà tôi đã hỏi, nhưng yên tâm hơn vì Nguyên học hỏi được nhiều điều ở bậc đàn anh cho cái nghề nghiệp mà nó mơ ước đã chớm bước vào. Hôm lĩnh tháng lương đầu tiên, Nguyên phóng xe thẳng một mạch về nhà tôi, mồ hôi nhễ nhại, một tay thu ra phía sau, khuôn mặt sáng bừng. Chưa khi nào tôi thấy nó tươi tỉnh như thế:

- Hôm nay em được lĩnh lương. Thế là em đã làm ra tiền rồi nhé. Em mua cho chị cái này, đoán xem, cái mà chị vẫn thích ấy.

Thấy tôi đoán sai, nó sốt ruột giơ bắp ngô nướng ra, dứ dứ rồi rút nhanh về.

- Có thể mà không đoán ra.

- Ôi! Đưa cho chị đi Nguyên, chị thèm chảy nước miếng ra đây này - Tôi kêu toáng lên.

Nguyên rối rít kể chuyện các anh chị ở cơ quan đã chúc mừng nó ra sao, có anh còn tặng nó một chiếc túi để đựng đồ đi làm. Với nó, đó là một sự kiện trọng đại trong đời.

- Em mới đi làm một tháng mà thấy khỏe hẳn ra. Chị xem này - Nó đứng dậy vươn vai, hít căng lồng ngực hây còn phẳng lì của đứa trẻ đang lớn. Trong thâm tâm, tôi luôn mơ ước Nguyên sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng. Sự mong mỏi ấy nhiều khi trở thành niềm tin chắc chắn trong tôi, bởi Nguyên rất có năng khiếu hội họa và giàu nghị lực.

Chị em quý nhau như vậy nhưng bất cứ sự giúp đỡ nào của tôi hơi thiếu tế nhị một chút là Nguyên khéo léo từ chối ngay. Tôi gọi đùa nó là "mẹ chồng" bởi cái tính khe khắt ấy. Nó cười rồi nói với giọng buồn buồn: "Ở hoàn cảnh em dễ bị người ta nghĩ xấu. Anh em đã vậy, có người tưởng em rồi cũng thế". Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu hết lòng tự trọng của những đứa trẻ như Nguyên lớn đến mức nào?

Một lần, tôi và Nguyên đi chợ, nó xách làn leo đèo đi sau. Gặp một thanh niên mù ăn xin, tôi để vào mê nón của anh ta đồng bạc. Lúc ngẩng lên bắt gặp ánh mắt khinh bỉ và cười mỉa mai của Nguyên. Ra khỏi cổng chợ, nó bảo:

- Sao chị lại cho anh ta? Anh ta vẫn còn khỏe mạnh kia mà!

- Ai muốn vậy đâu em. Em không thấy anh ta mù sao?

- Anh ta mù thì còn chân tay. Thiếu gì việc dành cho người mù, việc phải đem khuyết tật của mình để cầu xin của bố thí của người ta. Thà chết đói còn hơn!

Nguyên nói cũng có lý, nhưng nghe cái giọng lạnh lùng ấy tôi không thể chịu được. Tôi bực bội bảo:

- Em đừng tàn nhẫn như thế. Các cụ đã bảo "giàu hai con mắt, khó đôi bàn tay" đó sao? Nghiêm khắc với mình nhưng phải rộng lượng với người khác chứ!

Suốt dọc đường về, tôi và Nguyên không tranh luận gì thêm. Có lẽ nào nó lạnh lùng với đau khổ của người khác đến thế được chăng? Hay nó bị mất mát nhiều trong tình cảm đến mức chai sạn nên khó rung động đến nỗi đau của người khác? Nguyên lặng lẽ đi bên tôi, có thể nó liên tưởng đến chuyện của nó. Được, càng hay!

Cuộc sống của chị em tôi êm ả trôi đi. Từ ngày Nguyên đi làm, tôi bắt nó mỗi tháng phải dành mười đồng gửi tiết kiệm, nói đùa là để cưới vợ. Nó xấu hổ nói lảng: "Nếu thế em chẳng để dành nữa". Ở một mình, nó lôi bạn bè về nhà bày bữa khiếp lên được. Tranh vẽ treo lộn xộn khắp tường, bột màu rơi loang lổ trên nền nhà, chỗ cái ấm, chỗ cái chén. Tuần nào tôi cũng phải lên dọn dẹp hộ nó nhưng chỉ ngày hôm sau lại đâu vào đấy. Tôi, Nguyên và bạn bè của nó thường tổ chức những chuyến chơi xa vào ngày thứ bảy, chủ nhật. Tụi nó mang theo đồ nghề, tới nơi nào có phong cảnh đẹp là mải mê ngồi vẽ và phân công tôi lo bữa ăn. Biết công việc của tôi hay cần đến sách vở, Nguyên rất chịu khó đi lùng các hiệu sách tìm mua cho tôi những cuốn truyện, sách nghiên cứu vừa in. Không hiểu học được ở đâu, nó viết một câu to tướng vào tủ sách của tôi: "Kẻ nào cho mượn sách là kẻ ngu. Kẻ nào giả sách lại còn ngu hơn". Tôi thuyết phục mãi nó mới chịu bỏ đi...

Thứ bảy, tôi về sớm hơn một chút, đi mua mấy lạng thịt làm bún chả và gọi dây nói báo cho Nguyên về ăn cơm. Đợi đến bảy giờ tối, vẫn chưa thấy nó đâu, tôi sốt ruột đi ra, đi vào. Gần tám giờ, Nguyên mới lò dò về đến cửa đã liến thoắng không kịp để tôi hỏi han câu nào:

- Chị chờ em lâu lắm phải không? Em có chút việc ở cơ quan. Em đói điên lên đây này. Hôm nay em sẽ ăn hết những thứ chị làm cho mà xem.

- Thì rửa mặt đi đã nào!

Ngồi ăn, Nguyên kể cho tôi nghe hôm qua ở cơ quan nó có đợt khám nghĩa vụ quân sự, trúng tuyển năm người, xướng họa của nó cũng có một anh đi đợt này.

- À quên mất, em được cơ quan cho đi học đấy.

Nó móc túi lấy tờ giấy đưa tôi xem. Đó là công văn quyết định của Nguyên nghỉ công tác từ tháng chín để ôn thi vào trường Cao đẳng mỹ thuật. Nguyên đã có bằng cấp III bổ túc văn hóa. Gần cuối bữa ăn, Nguyên bảo tôi:

- Chị ơi, em...em... - Nó bỏ lửng không nói tiếp. Tôi bỏ bát bún đang ăn dở nhìn nó khó hiểu.

Thảo nào đang lúc nói chuyện, tôi có cảm giác như nó định nói chuyện gì đó nhưng còn ngần

ngại.

- Chị tính xem em nên đi học hay đi bộ đội? - Nó nhìn tôi không chớp mắt.

- Thật khó trả lời. Lâu nay tôi vẫn là người chị khuyên bảo lời hay lẽ phải. Bây giờ sẽ phải nói với nó ra sao? Đi bộ đội hay đi học? Nếu suy bì hơn thiệt thì đi học sẽ tốt hơn nhiều. Nguyên sẽ có cả một tương lai mà tôi hằng mong mỏi cho nó. Nhưng khi nó đã cân nhắc giữa việc đi học và đi bộ đội thì có nghĩa nó nhận thức được vai trò của người thanh niên và sẵn sàng chấp nhận những khó khăn, vất vả của người lính. Tôi nhìn Nguyên và bỗng thấy nó già dặn hẳn lên. Ừ, nó mười tám tuổi rồi còn gì! Tôi biết, Nguyên đã quyết định, chỉ vì tôn trọng tôi nên mới hỏi như vậy.

- Cái đó tùy em - Tôi nói chậm rãi, mắt không rời vàng trán thông minh được phủ bởi lọn tóc đen phía trước của Nguyên - Em đã lớn, chị tin em sẽ có quyết định đúng đắn. Nhớ báo sớm cho chị biết ngày đi.

- Đấy em biết mà, chị bao giờ cũng nói điều phải... - Nó ngập ngừng rồi nói rất nhanh: - Hơn nữa em ra đi để bù lại phần nào lỗi lầm của anh em, để người ta hiểu những đứa như em hơn. Nguyên cầm đĩa lên và trút hết chắt còn lại vào bát của tôi:

- Chị ăn đi, em gấp cho chị chẳng được bao lâu nữa. Hôm nay em đã khám sức khỏe, loại A1 ná. Chị cứ chê em còm nữa đi.

Ăn xong, Nguyên dành việc rửa bát. Trước khi bê mâm đi, nó còn lấy khăn mặt ướt và cốc nước đưa cho tôi.

Thế là Nguyên đi bộ đội đã được sáu tháng. Vắng Nguyên tôi thấy cửa nhà vắng vẻ hẳn. Mỗi tháng Nguyên thường viết cho tôi ba bốn lá thư. Chẳng có chuyện gì xảy ra mà nó không kể, nào là bà chủ nhà rất thương hay để dành củ khoai, củ sắn mỗi khi đi tập về; nào là các trò nghịch ngợm của các cậu lính trẻ... Nó viết: "... Ngoài giờ luyện tập em vẫn tranh thủ vẽ thêm, nghỉ lâu sợ cứng tay mất. Được nhiều nhiều em sẽ gửi về cho chị xem, góp ý và giữ hộ em. Em rất khỏe. Tầng ki-lô so với hồi ở nhà, da đen hơn trông như anh nông dân ấy, chắc chị không nhận ra mất". Thư tôi nhận được cách đây hai tuần Nguyên báo đã đi lên biên giới phía Bắc. Trước đây, tôi chưa khi nào hỏi mà cũng chẳng nghe thấy Nguyên nhắc đến bố mẹ. Đột nhiên hai hôm trước ngày lên đường, Nguyên hỏi tôi:

- Chị thấy em có nên đến chào bố mẹ em không?

Hóa ra trong tâm hồn Nguyên vẫn còn một góc không nhỏ dành cho những người đã sinh ra rồi bỏ rơi mà tôi cứ tưởng không bao giờ Nguyên tha thứ cho họ. Hồi còn bé chỉ là sự giận dỗi, tức tối của con trẻ không được người lớn vuốt ve âu yếm. Nhưng khi lớn lên hiểu hết mọi việc diễn ra xung quanh, một mặt nó phẫn xét, một mặt thêm khát tình yêu của bố mẹ. Bằng cách có thể xa, nhưng ranh giới giữa tình yêu và sự căm thù thực là mỏng manh, Nguyên không căm thù bố mẹ nó, nhưng tình yêu ngày một cạn đi khiến người nó khô cằn. Chính cái đó mới là điều đáng sợ. Tôi rất mừng khi nghe Nguyên nói.

Tối hôm ấy, tôi chuẩn bị cho nó quần áo đẹp nhất và giục đi. Khi Nguyên về, tôi không hỏi chuyện nhưng nhìn đôi mắt nó tôi đoán chuyện gì đã xảy ra. Đôi mắt đẹp ấy buồn hơn nhưng bớt sự lạnh lùng, chua chát. Bây giờ tôi mới chợt hiểu sức mạnh ghê gớm của tình yêu mà tạo hóa đã ban cho con người!

Một năm nữa lại trôi qua. Một năm Nguyên làm anh bộ đội...

Tối nay cũng như mọi tối khác. Viết xong bài báo để ngày mai nộp cho phòng, tôi lười len ra đàn. Đưa bạn đi công tác ở Đức về cho nửa cân len màu xám, tôi dành để đan cho Nguyên. Màu này rất hợp với đàn ông, hơn nữa ở biên giới mùa đông rất lạnh. Nguyên thường viết thư kể cho tôi nghe về bông tuyết đầu mùa phủ long lanh trên tán lá rừng... Đan thì đan chứ biết làm thế nào gửi lên cho Nguyên được. Khoảng mười giờ đang định dọn dẹp giường đi ngủ thì có tiếng gõ cửa. Ai đến chơi khuya thế nhỉ? Hay là Nguyên về? Tôi mừng rỡ đứng dậy, thì cánh cửa hé mở. Trước mắt tôi là anh bộ đội trạc ba mươi tuổi, quần áo bám đầy bụi đất. Chắc anh ta vừa đi qua chặng đường dài khá vất vả. Thấy vẻ ngạc nhiên, bối rối của tôi, anh ta nói luôn.

- Tôi là Trung, cùng đơn vị với Nguyên.

- Thế à! Mời anh vào chơi. Anh vừa trên đó về?

Tôi hấp tấp đi pha nước, hỏi chuyện rồi rít khiến khách không nói được câu nào. Bất giác, tôi

quay lại nhìn Trung. Anh ta quay mặt đi khi bắt gặp cái nhìn của tôi. Tôi linh cảm có chuyện chẳng lành. Trung vẫn ngồi mân mê cái mũ mềm trong tay. Không chịu được không khí căng thẳng ấy, tôi run run hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra với Nguyên phải không anh?

- Vâng... Nguyên... hy sinh.

Anh ấy nói gì thế nhỉ? Tôi thấy mình đang ngồi trên con thuyền trôi bồng bềnh, các bức tường nhà chao đi, chao lại. Tiếng Trung rơi lồm bồm vào tai tôi như tiếng người thờ đứt quãng... Chúng tôi đi trinh sát thì lọt vào ổ phục kích của địch... Gần hết đạn mà địch vẫn tràn lên rất đông... Anh Trung phải quay lại báo cho đơn vị biết thôi... Không!... Nghe em, anh còn bé Sơn, đừng để bé Sơn phải mất bố... Tôi, hạ sỹ Nguyễn Thành Nguyên ra lệnh cho binh nhất Nguyễn Văn Trung phải chấp hành mệnh lệnh... Khi đơn vị tôi diệt xong ổ phục kích của địch, đến nơi thì Nguyên đã tắt thở, trên người có chín vết đạn bắn vào... Bóng đèn giữa nhà tỏa ra quầng xanh, đỏ, vàng giống như ánh đèn các màu rọi vào chỗ chị em mình đứng đón giao thừa hôm nào, đúng không Nguyên?... Có phải Nguyên đấy không?... Đừng buồn chị nhé, đi bộ đội về em sẽ học cho ra trò cho mà xem... Em sẽ vẽ tặng chị bức tranh to đúng bằng người chị hôm cưới... Mặc thử áo len này đi, chị đan cho em đấy... Ôi, em không giơ tay lên được; đau quá, chúng nó bắn em, cái bọn giặc Tàu ấy. Chúng tưởng thế là chia rẽ được chị em mình chắc... Ai để hòn than lên ngực tôi thế này? Trời ơi, bức bối quá! Cả chiếc khăn quàng cổ này nữa, vứt đi! Đột nhiên người tôi run bắn lên như chạm phải lửa, nước mắt cứ thế chảy ra không sao ngăn được. Hãy chỉ đũa nào bắn em, Nguyên, chị sẽ trả thù cho em. Đừng bỏ chị, em ơi...! Không biết tôi sẽ ngồi khóc bao lâu nếu anh Trung không kéo tôi trở về với thực tại.

- Chị hãy bình tĩnh lại. Nguyên dặn tôi đồ đạc của cậu ấy đưa về cho chị. Đây...

Trung đưa cho tôi chiếc ba lô đã bạc màu đang để dưới chân bàn. Anh xin phép ra về vì đã khuya, trước khi ra cửa anh còn quay lại bảo tôi:

- Chị đừng tỏ ra mềm yếu, Nguyên không thích thế đâu.

Câu nói ấy như một liều thuốc làm ngưng đọng mọi cảm xúc, mọi suy nghĩ trong tôi: ngưng đọng cơn hoảng loạn đang xâm chiếm tôi. Tôi ngồi lần giở ba lô của Nguyên. Có hai bộ áo quần bộ đội bạc màu. Còn một chiếc áo bộ đội nữ - có lẽ là chiếc áo mà Nguyên đã viết thư kể cho tôi: "Em lấy chiếc áo mới phát nhờ cô cấp dưỡng cắt và tự tay khâu lấy cho chị. Chẳng hiểu có vừa với người chị không?". Một tập tranh vẽ cuộn tròn rất kỹ, xếp giữa mấy bộ áo quần. Và cuối cùng là chiếc hộp sắt nhỏ, dẹt, hình chữ nhật. Tôi mở ra, bên trong có ba bức ảnh đã ngả màu vàng. Một bức ảnh người đàn ông, một bức ảnh người phụ nữ, đằng sau là chữ Nguyên viết hỏi còn bé "Đây là bố", "Đây là mẹ". Còn bức ảnh thứ ba, đứa bé đang lẫy đằng sau có ghi dòng chữ: "... Mặt trời bé con của mẹ".

Lần giở được những thứ ấy ra, chân tay tôi mỗi rã rời như vừa phải làm một việc quá nặng.

Không buồn mắc mản, tôi với tay tắt đèn rồi nằm vật ra giường, với chiếc áo len đan giờ úp lên mặt...

Bạn bè, người quen hỏi thăm tôi về Nguyên, thì hoặc là tôi né tránh câu trả lời, hoặc là tôi nói thật điềm tĩnh: "Nguyên hy sinh rồi!" Đó là điều không thể có trong tôi trước đây, một người không biết kiềm giữ niềm vui hay nỗi buồn đau. Sao lại thế? - Tôi không trả lời rành rẽ được, chỉ biết đó là ảnh hưởng của Nguyên đối với tôi. Em kiên quyết và bình tĩnh trong khó khăn, vui buồn của cuộc sống ngay từ những ngày em chưa làm người lớn. Và, chính vì vậy em sống có trách nhiệm biết bao!

Tôi đã tìm đưa cho bố mẹ Nguyên ảnh chân dung họ thời trẻ. Họ đã khóc. Người đàn ông gục mặt vào song cửa, lặng lẽ lau mắt, còn người phụ nữ thì òa lên. Cả hai nơi tôi không ngồi lại lâu, chẳng phải vì tôi ghét bỏ họ, trái lại tôi còn thương họ nữa, nhưng quả thật tôi không thể nói chuyện với họ được. Còn bức ảnh đứa trẻ đang tập lẫy thì tôi giữ, tôi thấy mình có quyền làm việc ấy. Giữ bức ảnh đó, là giữ mãi hình ảnh của Nguyên khi buồn bã, khi cười đùa... là giữ mãi một cuộc đời cho cuộc đời mình. Con người đi qua, ánh sáng còn để lại mãi mãi, phải vậy không? Và, em là mặt trời bé con của chị, phải vậy không, Nguyên?

Trở về

Nó đói . Nó nhân ra điều này bởi một cơn buồn rười rượi vô cơ chợt tới . Không còn là sự dày vò thể xác, cơn đói chỉ còn là tâm trạng u buồn triền miên , phẳng lặng, một sự không hài lòng bản thân và không còn đủ sức nhắc nhở về sự no đủ đã qua. Trước đây , mỗi khi đói mà được ai mời , nó không giấu được sự hoan hỉ . Nhưng khi ních căng dạ dày bởi lòng tốt của người khác thì nỗi tủi nhục cũng đầy ứ lên . Mỗi khi ghé mặt vào đĩa thức ăn người ta cho , nó cũng đành nghiêng lòng hất cả nỗi tủi hổ của mình vào đó rồi nuốt ngược lại . Rồi nó chần chừ trước lời mời chào . Rồi nó bỏ lại lời mời chào sau lưng mình . Rồi nó lãnh đạm . Rồi nó mỉm cười thân ái từ chối không vắn vượng . Bây giờ không ai mời nó nữa. Nó đã được bình đẳng với mọi người . Hay ít ra nó tự hãnh diện với bản thân mình như thế.

Chín Giờ tối , khi người ta đã chui vào phòng riêng ăn bữa cơm muộn , xem ti vi hay vài bạc , nó mới ra chỗ riêng của mình là khoảng trống ở đầu cầu thang tầng bốn . Có một thằng lạ mặt đã ngồi đó . Cái dáng của thằng kia có vẻ như kẻ rồi hơi ngồi xem người qua lại , nhưng ánh mắt lại có vẻ bất an, lo lắng một chuyện gì đó. Nó phớt lờ , rải chiếu sát lò sưởi và lôi bánh mì ra ăn . Hôm nay nó tự thưởng cho mình một chiếc bánh mì kẹp đầy giăm bông vì chiều nay được thuê làm khá nhiều việc . Nó chậm rãi cắn từng miếng bánh mì tựa như trong mơ . Khi ngẩng lên nó bất gặp cái nhìn của thằng kia. Gã bắt hình linh quật bỏ lảng . Đó là cái nhìn của nó trước đây mỗi khi đi ngang qua phòng ai đó đứng vào lúc bữa ăn dọn ra . Miếng bánh mì đang nhai dở ứ nghẹn trong họng . Nó vụng về nhìn gã kia .

-Mày ăn với tao cho vui đi ?

Gã kia quay lại , giả vờ ngờ ngác một cách vụng về :

-Mày vừa hỏi tao à ?

Nó bẻ đôi chiếc bánh mì đưa cho gã kia :

- Ăn một mình chán ngắt , mày làm một miếng với tao cho vui .

Gã kia đón lấy tặc lưỡi :

-Ta cũng vừa ăn xong ... một miếng thế này thì được .

Cả hai cắm đầu vào ăn , không nhìn nhau , không chuyện trò . Gã kia ăn xong trước cả nó . Thấy nó vẫn nhai từng miếng gã kia có vẻ như ngỡ ngàng tìm cách trò chuyện :

-Mày ở Mát hay ở đâu lên đây ?

-Trước đây tao làm ở Nôvôim biéc - Nó trả lời , phủi tay vào ống quần .

-Mày có quen ai ở đây không ?

Nó lắc đầu . Một người quen lo cho nó sang đây , hứa hẹn sẽ giúp nó kiếm việc . Nhưng nó đã lập tức bị bỏ rơi khi đặt chân đến sân bay Sêrementrevơ , giữa đám người xa lạ , thứ ngôn ngữ xa lạ . Hơn một ngày đêm chờ đợi người ra đón theo lời hẹn ... Đói , khát , và nỗi sợ hãi điên cuồng đầy đọa . Chiều tối thứ hai nó nhìn thấy một người mắt đen , tóc đen , thấp nhỏ đi ngoài cửa vào , nó lao vút đến , luống cuống hỏi , lưỡi ríu cả lại . Người đàn ông nhìn nó như nhìn vào khoảng không chập đầy tuyết rơi ngoài kia , nhún vai , hoa tay ra hiệu không hiểu . Cay đắng , tuyệt vọng , nó xấu hổ quay đi . Với nó tiếng nói đồng bào lúc này không chỉ là niềm an ủi, cảm thông mà là sự sống . Lúc tưởng chừng sắp buông xuôi thì điều mong đợi đã đến . Một sinh viên trả phép sang đã đưa nó về ký túc xá của anh ta . Sau đó anh sinh viên nhờ một người quen đưa nó về Nôvôximbirxơ để nhập vào đoàn quân dự bị tuyệt bán hàng . Được khoảng hơn một năm , trong một lần trên đường tới chợ , nó bị bọn đầu gấu bản địa chặn lại trấn tiền , hàng . Nó bị rách một bên khoé mắt nhưng cũng kịp đánh vỡ đầu một thằng rồi bỏ chạy , chịu mất toàn bộ số hàng và tiền mang theo . Số tiền tích góp hơn một năm vừa đủ trả tiền cho chủ hàng . Sợ bọn kia trả thù nó bay ngay lên Mátxcova , nhập vào đội quân cơ nhỡ , không giấy tờ tùy thân , không tiền bạc , không nơi trú ngụ đang ngày một đông .

-Nghe nói ở dưới đó làm ăn dễ hơn , mày lên Mát làm gì ?

-Ờ Mát có nhiều cơ hội hơn - Nó nói tránh đi .
 Gã kia nhếch mép cười :
 -Tao ở đây hai năm rồi mà chưa trông thấy cơ hội nào cả ? Nó tránh xa tao như dịch hạch ấy .
 -Thế mày sống bằng gì ? Đi chợ à ?
 Gã kia cười hô hô , rồi cúi nhìn sâu lòng mình .
 - Có bát đậu mà đi chợ . Không có tiền vốn , chẳng ai tin mình . Tao mới dạt sang ộp này làm cừu vạn . Còn mày ?
 Nó kẹp hai tay vào đùi cho đỡ lạnh , lưng dựa vào lò sưởi .
 -Tao cúng mới lên đây làm cừu vạn được hai tháng . Nhưng được vào cạ của chúng nó đâu . Chỉ ai thuê mới làm .
 Gã kia chất nước bọt qua kẽ răng nhỏ vào tường , rít lên :
 -Mẹ kiếp , cũng là kiếp ăn mày cả mà còn chèn ép nhau .
 -Chỉ có mấy suất cơm chim mà toàn lũ hổ đói mà ly - Nó tặc lưỡi .
 Nó không muốn kể cho gã kia nghe cái ngày đầu tiên mới lơ ngơ về đây . Khi nghe trên loa thông báo là có xe chở hàng về , nó chạy hai bậc cầu thang một xuống tầng dưới . Có một tên đầu đinh , đen trũi đứng lừng lững bên cạnh nơi bốc hàng . Thấy nó , gã đầu đinh hất đầu gằn giọng :
 - Đây không phải là chỗ của mày . Biến !
 Nó lẩn vào đám đông , đợi lúc thẳng kia không để ý liền ghé lưng vào đống bao hàng dài gần bằng người nó cõng đi . Vừa đi được một đoạn , bỗng có cái gì đó đập mạnh vào bao hàng . Nó khụy chân mặt đập về phía trước . Cả bao hàng đè dọc người nó . Tiếng thẳng đầu đinh rít lên :
 -Tưởng qua mắt tao được à ? Thằng chó chết !
 Thẳng đầu đinh đập bao hàng qua một bên . Nó lồm cồm bò dậy , mắt hoa tít , sầm tối . Khi đám sương mờ mịt tan đi , nó đưa mắt nhìn quanh tìm một ánh mắt dịu dàng nào đó , nhưng tuyệt nhiên không thấy gì vì người ta còn đang rối lên tiền hàng . Nó nhẩn nhục lết vào góc tường cho qua cơn choáng váng . Sự phản kháng bị dập tắt nhanh chóng khi người ta không còn khả năng kiếm sống . Miếng ăn nhỏ bé hàng ngày đã nén nó vào trong cái khuôn của sự nhẩn nhục . Nó tự xoay sở trong cái khuôn chật hẹp ấy sao cho thoải mái nhất để khỏi phải bị xúc phạm thêm. Nó tự tạo cho mình một hình nhân dĩ nhẹ , nói nhỏ , cười sần , một khoảng không tạo ra lực đẩy với những người xung quanh . Nó thích nghi nhanh đến mức chính nó cũng phải ngạc nhiên . Con người thực của nó vùi sâu vào bên trong , để lại ở ngoài đời một bóng hình bất tri lộn ngược .
 Gã kia ngáp dài rồi hỏi :
 -Mày ngủ ở đâu ?
 Nó dậm chân xuống nền nhà bảo :
 -Ở đây này !
 Nó lúi trong thùng các tông để sát chân tường ra một cái chần dạ cũ kỹ nhưng còn lành lặn trải xuống chiếu .
 -Cho tao ngủ chung với nhé - Gã kia nói .
 - Thì ngủ , càng ấm !
 Gã kia chui vào chần nằm xuống cạnh nó . Nó nhắm mắt im lặng để khỏi phải nói chuyện . Trước đây nó rất sợ lúc đi ngủ , bởi hễ đặt lưng xuống là tâm tưởng nó lại vượt ngàn trùng xa cách để về được căn nhà xinh xắn của nó nằm ở giữa một căn phố nhỏ sát ngoại ô . Dường như nó nhìn thấy cả khoảng sân con trước nhà , nơi bố nó bày mấy chậu địa lan . Vào cỡ mùa xuân , những lá lan vươn dài như những ngón tay gầy xanh xao vươn ra đón mưa . Người ta bảo địa lan thiêng lắm , thường đãi người tri kỷ trước lúc đi xa ...
 Nghe kể nó không tin và cười . Tết năm ấy các chậu lan rủ nhau đồng loạt nở hoa . Có ba chậu mặc lan nhánh hoa đâm lên che kín cả lá . Bố bê mấy chậu đẹp nhất kê sát cửa ra vào , vừa để cả nhà thưởng hoa , vừa để khoe với khách . Mẹ ngồi ngắm hoa và lặng lẽ thờ dài .
 Sau tết bố mời một nữ sỹ già nua , lưng còng nhưng nét mặt thơ thới , đôi mắt vẫn còn tinh anh lắm đến chơi nhà ngắm hoa kéo sọt tàn . Ba người già đốt trầm đọc thơ không nói chuyện thế tục . Lúc nữ sỹ ra về , bà ghé tai bố nói nhỏ : " Năm nay chị nhà gay đấy . Rất khó qua khỏi tháng tám . Nếu anh giữ cho chị qua khỏi vận hạn này thì sẽ trường thọ " . Bố cả cười cảm ơn nữ sỹ già

. Bố không kể lại cho ai và cũng quên đi lời dặn dò ấy . Ngày mùng ba tháng tám âm , chín giờ sáng mẹ còn ngồi uống trà với bố , nhắc bố đưa mẹ về thăm người bạn lâu ngày chưa thấy lại chơi . Mười giờ mẹ kêu mệt đi vào giường nằm . Mười rưỡi mẹ nấc lên một tiếng nước mắt ứa ra rồi lặng lẽ ra đi . Bố bảo trước khi mẹ mất chừng hai tháng , mẹ hay nhìn thấy một người mặc quần áo bộ đội đi ngang qua sân . Lúc mẹ chạy ra thì không thấy ai cả . Mẹ tả lại cho bố nghe thì thấy đúng hình dáng người chú của bố hy sinh trong kháng chiến chống Pháp mà mẹ không hề biết mặt vì không còn bức ảnh nào để lại . Mẹ còn nói rõ chiếc áo trấn thủ có ba sáu đường gian khổ bị sờn ở bên vai trái và chiếc mũ ca lô bạc phéch che xuống tận chân mày . Người lính ấy tươi lắm đi rất nhẹ , hai tay gần như không vung vẩy .

Qua hơn nửa tháng bị xót và đau buồn sau cái chết của mẹ nó mới để mắt tới mấy chậu lan . Ba chậu lan đơm hoa đẹp nhất vào dịp tết đã tàn úa . Một người bạn chơi hoa cùng bố trách rằng sao không để tang cho hoa ? Giống lan sống vì chủ và thờ chủ . Rồi nó cũng bị bệnh ốm liên miên . Tiền của nhà vốn đã chẳng dư dả gì nay cạn kiệt . Nó phải bỏ dở năm thứ ba đại học vì không còn tiền đóng tiền học . Mấy người quen xui nó sang Nga làm ăn , và mỗi người một ít cho nó vay tiền . Lúc đầu nó hăm hờ lắm vì được thay bố và chị gánh vác việc nhà . Bố không bằng lòng , nhưng không cản nổi cuộc ra đi này . Bố nhìn nó rồi cuộn cái nhìn ấy giấu vào lòng , chôn tiếng thở dài vào khoảng không vơi vơi trên đầu . Nó thương hại nhìn sự cả lo của bố và hi vọng tràn trề vào sự đổi đời . Nó hứa với bố sau này có tiền nó sẽ trở về học tiếp . Giấc mơ trở về giờ đây vùi trong mộng mị phiêu diêu . Một cõi mơ sầu muộn và cay đắng .

-Mày ngủ rồi à ? -Gã kia lên tiếng .

-Chưa - Nó trả lời cộc lốc .

-Nhà mày ở đâu ? - Gã kia tiếp tục gọi chuyện .

-Ở Hà Nội . Còn mày ?

-Nhà tao ở Hà Tây , huyện Chương Mỹ ấy mà . Nhà tao ở một làng ven sông Đáy . Chiều nào đi học về đá bóng xong tao cũng nhảy xuống sông bơi thoải thích . Làng tao bọn con trai đứa nào cũng biết bơi khi còn rất nhỏ . Mẹ tao đi xem bói , thầy bói bảo tao không có số xuất ngoại vinh hiển đâu , tao không tin cứ đâm đầu đi bằng được mặc mẹ tao khóc lóc van xin . Đúng thật , xuất ngoại mẹ gì mà như thế này ? Còn khổ hơn con chó làng tao vào tháng ba ngày tám . Lâu lắm rồi tao không viết thư về nhà . Chẳng biết tin tức ở nhà thế nào ? Có địa chỉ đâu mà đòi nhận thư kia chứ ? Mẹ tao bị phong thấp , mùa đông giá buốt thế này là nhức lắm đây . Mẹ tao hay khóc lắm cơ , nhiều khi bực cả mình ... Nay , ngày đầu tiên trở về mày sẽ làm gì ?

Làm gì ư ? Giấc mơ trở về gần như không còn cấu xé nó nữa . Cái hình bóng niềm vui đoàn tụ gần như một đám mây tiêu tan trên bầu trời xám xịt . Nó như thể đi trọn cuộc đời tươi vui cho đến tận cái ngày bước chân lên máy bay sang đây . Cái ngày ấy đã bị xé đôi , đứt nó ra khỏi trò chơi trẻ con giữa bãi cỏ rười rượi gió đồng , để bắt nó mặc áo đen râu ra ngoài sân đình bàn chuyện thế sự , nhân sinh . Trong cái mũ áo thùng thình ấy nó đã lớn lên , dẫu chưa vừa vặn gì nhưng giờ đây nó không còn thấy vướng víu như buổi ban đầu nữa . Ngày trở về mọi điều đã khác . Mọi người cũng khác . Liệu có tìm lại được ánh mắt nhìn ta như ngày xưa nữa không ? Và cả nó nữa , đằng sau ánh mắt nó mọi sự đã đổi thay ...

- Ngày đầu tiên trở về mày sẽ làm gì ? - Gã kia nhắc lại .

- Tao cũng không biết nữa - Nó bâng khuâng trả lời .

- Tao ấy à , tao sẽ lao ngay ra bờ sông bơi cho thoải thích . Mày biết không được la hét giữa sông sừng sừng mê tơi ... - Giọng gã có vẻ phấn khích - Hét bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ , giọng mình cứ bị rơi tồm đi đâu mất . Nếu tao còn gặp mày , tao sẽ đưa về quê tao chơi . Mày không biết bơi thì tao sẽ dạy . Mày có đồng ý không ?

- Đồng ý !

Cả hai sau đó lại rơi vào im lặng . Nó đoán gã kia đang bị rơi vào cái miền u tối mịt mùng giăng giăng những kỷ niệm .

Một lúc sau gã kia cất tiếng gáy . Bình thường nằm cạnh một người gáy to thế này chẳng dễ chịu gì . Nhưng bây giờ nằm nằm giương mắt nhìn trần nhà nó cảm thấy tiếng khọt khẹt phì phò đã rào lại khoảng không gian trống trải lạnh lẽo này thành một căn phòng ấm cúng hết như căn phòng

của bố và nó . Chỉ cần với tay sang bên cạnh là thấy ngay quyển vở mới viết một nửa và cuốn Streamline bị mất trang thứ mười mà nó vẫn để nguyên chỗ cũ sau khi bỏ học . Sát đầu giường có một bộ salon gỗ , ở chỗ tay vịn có một vết lõm nhẵn bóng mà mỗi khi ngồi xuống nó hay lấy tay di di lên đó . Tinh mơ bố thường ngồi đó uống trà một mình , dáng nghiêng nghiêng ngóng ra ngoài sân mờ tối như ngóng chờ ai đó ... Mỗi khi tỉnh dậy nó thường bắt gặp cái dáng ấy của bố trước tiên . Bất chấp vời vợi xa cách , tâm tưởng nó chuyển tất cả những gì thân thiết nhất trong ngôi nhà xa xôi để đặt vào khoảng trống đầu cầu thang này , và nó dần thiếp đi trong niềm an ủi nồng ấm .

Già nửa đêm nó bỗng bị đánh thức bởi tiếng người lao xao đi lên cầu thang . Đến lúc này nó mới sực tỉnh hẳn để nhận thấy gã ngủ nhờ biến đâu mất . Kệ ! Nó xoay người định ngủ tiếp , nhưng bỗng như có hòn đá trượt dọc sống lưng , khi cánh tay nó chạm phải miêng túi áo bị mở . Nó vùng dậy nhanh chưa từng thấy , thọc tay vào túi . Toàn bộ số tiền công hôm nay vừa kiếm được đã biến mất . Trước khi ngủ nó còn kiểm tra lại rồi gài chặt túi áo . Một nỗi căm hận tê dại trườn râm ran khắp người nó , tựa hôm bị bọn đầu gấu chặn ngang ở Nôvôximbirxcơ , lột sạch cả tiền lẫn hàng hoá . Giờ này chắc chắn gã kia chưa ra khỏi ngôi nhà . Nó lồm lồm lên chạy như một con chó điên sục vào tất cả các góc ngách của các gian bếp và toa lét . Chẳng khó khăn gì nó tìm thấy gã kia đang đứng co ro nép mình vào góc trong cùng của toa lét tầng một . Không hỏi han , không buồn nói một câu , nó lao vào đấm đá và cảm thấy đấm đá bao nhiêu cũng không hả cơn tức giận đang ngùn ngụt thiêu cháy nó . Gã kia co người lại để đỡ đòn , không hề thanh minh , không đánh trả , không thốt kêu một lời nào . Sự bất phản kháng đón hèn đó làm bung cái khuôn nhin nhục chật hẹp mà nó tự gò mình vào bấy lâu nay . Chỉ cần gã kia vung ra một cú đấm là nó tỉnh cơn điên ngay . Đúng lúc này , người thật trong nó bỗng tỉnh cơn mê đang nổi điên chống lại một hình nhân nhục đề hèn , tủi hổ không sao chịu nổi cũng tồn tại chính trong con người nó chứ không phải là một kẻ khác . Nó chỉ dừng tay khi đã kiệt sức . Gã kia lấy nắm tiền trong túi ra đưa cho nó . Qua ánh sáng nhờ nhờ từ ánh tuyết hắt vào , nó nhìn thấy gương mặt gã kia đầm đìa nước mắt . Nó bỏ đi .

Không ngủ được nữa nó khoác chăn treo lên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài trời . Đêm phương bắc không bao giờ tối hẳn . Nó thèm có điều thuốc lá lúc này để làm tan loãng những ý nghĩ u ám trong đầu . Nó đi dọc hành lang tìm nhặt những mẩu thuốc người ta bỏ đi gom lại được nhúm thuốc ít ỏi , cuộn vào một tờ giấy báo bần để hút . Lúc này những người dậy sớm đi chợ đã lục tục dọn dẹp khuá khoáng đồ nghề để ra đi . Một ngày mới nhọc nhằn bắt trặc lại bắt đầu .

Cả ngày hôm ấy nó làm một vài việc vặt mà các chủ hàng thuê . Có một lần nó giáp mặt với gã kia . Cả hai quay mặt đi như chưa hề quen biết . Thái dương bên phải gần khoé mắt của gã tím bầm . Nhìn bộ mặt gã lút trong bao hàng kền càng nó bỗng thấy chạnh lòng .

Chiều hôm ấy sau khi khâu xong bao hàng cho chủ thì đã sáu giờ chiều . Vào tiết cuối xuân sáu giờ chiều là đã tối lắm rồi . Nó nhìn vườn cây đen trĩu và trơ trụi trước nhà thoáng lưỡng lự . Nhưng rồi ý định chợt đến chiều nay chúng tôi tuột được nó ra khỏi nhà . Nó nghĩ mãi về gã kia . Tuyết nhiên không một chút oán hận ghét bỏ . Ngược lại khi trông thấy cái lưng cong vòng của gã dưới bao hàng to vật , bước run rẩy cố nép vào mép tường xoắn lại như chèo khi gặp nó , nó bỗng thấy tâm trạng u ám của nó tan chảy ra . Nó lướt qua gã nói khẽ : " Tối nay mày đến chỗ tao ăn tối nhé ! " , rồi vội vã bỏ đi vì sợ gã kia từ chối . Tới lúc này nó mới cảm thấy hết nỗi cô độc của nó . Nó như bị tước bỏ mối liên hệ cuối cùng với đồng loại đứng vào lúc nó cần nhất một người bạn đồng hành , dù tốt , dù xấu để nhen nhúm ngọn lửa sống trong đồng tro tàn bao tháng ngày qua đã nguội tanh . Nó quyết định đến cửa hàng mua một ít đồ ăn tươi hơn ngày thường một chút .

Cửa hàng nằm cạnh ngôi nhà . Phía bên kia của một công viên nhỏ . Vào mùa hè , rình những khi vắng người nó thường lang thang ra công viên , nằm trên đám cỏ xanh mượt dưới bóng cây tử đinh hương có chùm hoa tím ngan ngát để tưởng tượng tiếng ve ran trong cây sấu già trước nhà .

Vào giờ này cửa hàng không còn đông người . Nó lặng lẽ đứng vào dãy người bên gian bán rau quả . Người nào cũng tranh thủ mua nhiều thứ nên hàng nhích lên rất chậm . Bỗng nó để ý đến

một ông lão đứng cách nó hai người . Ông lão già lắm rồi , da gấp nếp như những lượn sóng lăn tăn hai bên má và tràn xuống cả cái cổ nhọt nhọt . Ông lão len lén lấy một củ cải đỏ nhét vào trong cái túi vải nhàu nhĩ mà ông đang cầm trên tay . Người nó căng ra vì hồi hộp và lo lắng như chính nó ăn cắp chứ không phải ông lão . Nó liếc nhìn cô gái bán hàng , cô ta vẫn đang tươi cười chiều theo thói ỡng ẹo của một bà khách khó tính , hai hàng mi cong cong che rợp đôi mắt như hai cánh bướm khẽ rung rung . Mỗi khi cánh bướm nhẹ cất lên lại hiện ra hồ nước xanh thẳm , mênh mông . Len lén nhìn cô gái ông lão lại nhón thêm một túi nilon bấp cải muối cho vào túi khi cô ta khẽ cúi xuống lấy bó hành tươi cho khách . Làm xong việc ông lão tách ra khỏi hàng và đi ra cửa . Nó thở ra nhẹ nhõm ...

Ông lão vừa ra đến cửa thì có tiếng gọi giật giọng :

- Ông già đứng lại !

Nó sững sờ nhìn cô gái bán hàng . Cô ta đang dỗi thẳng ánh mắt vào ông lão , đôi cánh bướm khẽ động đậy che bớt cái nhìn giễu cợt . Ông lão đứng chết trân ngay tại cửa , bàn tay nhăn nheo đang vịn trên cánh gỗ từ từ trôi tuột xuống . Cánh cửa gỗ nặng chịch bị bật trở lại kêu đánh rầm .

- Ông lại đây !

Ông lão loạng choạng đi về phía cô ta . Tất cả ánh mắt của những người mua hàng đổ dồn về phía ông lão , người thì lắc đầu , người thì quay mặt đi . Nó rất khó đoán những ánh mắt ấy , những cái lắc đầu ấy ...

- Ông vừa bỏ cái gì vào túi thế ?

Ông lão như bị thôi miên , thò bàn tay khắng khiu có những móng tay đen sì đầy đất vào túi lôi ra gói bấp cải muối . Rồi bàn tay ấy thoáng ngập ngừng , run run dựa vào quầy hàng . Cô gái vẫn cười nửa miệng . Nụ cười giễu cợt khiến cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên càng thêm duyên dáng . Người đến lượt mua nhắc cô gái bán hàng . Anh ta trông có vẻ vội lắm , từ nãy liên tục nhìn đồng hồ , khó chịu với việc bất ưng xảy ra . Ông lão quay người đi ra cửa lưng còng xuống , phút chốc người ông như thu nhỏ lại . Ông lão vừa đẩy được cánh cửa nặng chịch để ra ngoài thì tiếng gọi trịch thượng lại giật ngược trở lại :

- Ông già quay lại đi !

Ông lão đứng im hai bàn tay buông thõng , môi trễ xuống run run .

- Lại đây !

Vẫn cái giọng trổng không lạnh lạnh của cô gái . Đôi cánh bướm xoè rộng hết cỡ để lộ mặt hồ xanh vời vời , sâu thẳm . Toàn bộ khối nước trong xanh ấy đổ ụp lên ông lão khiến ông nghệt thờ và bất động .

- Ông nghe thấy gì không ?

Ông lão thu hết sức tàn còn lại đi về phía quầy rau.

- Mở túi ra ! Chưa hết ...

Lập cập mãi ông lão mới để được cái túi vải lên quầy hàng . Cô gái thò tay vào lôi ra củ cải đỏ giơ lên hỏi như đồ vui :

- Cái gì thế này ?

Cô gái nhìn củ cải đỏ và cười như đùa với một sự gì ngộ nghĩnh lắm . Xung quanh có vài tiếng khúc khích rồi im bật . Cô gái quẳng củ cải vào khay nhựa , nói :

- Lấn sau ông đừng đến đây nữa nhé ! Đi đi ...

Ông lão quay ra . Người đàn ông đến lượt khó chịu cần nhân :

- Mất thì giờ quá !

Cô gái ngẩng lên nhìn người đàn ông cười duyên dáng , đôi cánh bướm xoè ra lung linh làm ánh mắt dịu lại :

- Xin lỗi , anh mua gì nào ?

Người ta quên ngay câu chuyện vừa xảy ra , người đàn ông mua xong thì đến lượt nó .

- Anh cần gì ?

Nó nhìn vào sâu mắt cô gái , đột nhiên lắc đầu rồi quay ngoắt đi .

Ra đến ngoài cửa nó nhìn thấy bóng ông lão đi phía trước . Ông lão đi như cảm từng bước xuống lớp băng trơn trượt phủ kín mặt đường . Nó cố dần bước đuổi theo . Đến bệ đá công viên

thì nó bắt kịp ông lão . Ông lão ngồi bệt xuống lớp tuyết , vai tựa vào bệ đá . Khi nó đến gần ông lão hốt hoảng đứng dậy chống gối định bỏ đi . Nó vội chìa hai bàn tay nắm lấy cánh tay ông lão vỗ nhẹ . Không hiểu ông lão cảm thấy điều gì trong cái vỗ về ấy mà lại ngồi xuống . Qua ánh đèn công viên , nó thấy đôi mắt già nua của ông lão ầng ậng những nước sắp sửa trào ra phủ kín gương mặt nhăn nheo xanh bợt . Nó muốn nói với ông cái gì đó mà không thể thốt nên lời , không phải vì vốn tiếng Nga ít ỏi của nó , mà nó cảm thấy được nỗi đau vô bờ của ông . Nó cũng ngồi bệt dưới tuyết sát cạnh ông lão , nghe rõ tiếng thở nghẹn nghẹn trong lồng ngực già nua kia . Nó thò tay vào túi lấn sờ những đồng tiền vừa kiếm được , vừa giành giật được khỏi tay kẻ khác ... Những ngón tay cuộn lại nắm tiền lộn xộn rồi khẽ rút ra . Nó ấn nắm tiền vào tay ông già , giọng run run xấu hổ :

- Xin ông hãy cầm lấy ...

Ông lão chỉ chờ có thể liền bật trào nỗi đau đón cổ nén có lẽ chứa chất từ lâu lắm rồi . Nó hiểu câu được câu mất trong tiếng nghẹn ngào :

- Tao là lính ... Sevattôpôn ... tao bị thương ... vợ tao ốm ... lâu lắm ... không có con ... không có tiền ... nó chỉ bằng cháu tao ... nhục nhã quá ... tao là lính mà ...

Ông lão nhắc đi nhắc lại câu "tao là lính mà , nhục quá " . Ông lão giơ cánh tay cầm nắm tiền nó đưa cho lên trước mặt , tiếng nấc lại dội từ đâu đó xa lắm vọng về . Mãi sau ông mới nói được lời cảm ơn . Nó đỡ ông lão đứng dậy . Ông lão cúi đầu cảm tạ nó một lần nữa rồi cất tiền vào túi áo trong . Lúc ông lão rẽ vạt áo ra , nó chợt nhìn thấy mắt tằm huân chương , huy chương cái ở mặt trong ngực áo . Ánh bạc của chúng bắt tia sáng ngọn đèn công viên loé lên lấp lánh và chúng va khẽ vào nhau rùng rùng .

Không chịu nổi , nó bỏ đi .

Lòng nó trống rỗng như cánh rừng hoang xơ xác sau cơn bão . Đôi cánh bướm mịn như nhung dập dờn trên đôi mắt tựa hồ nước xanh biếc , trong veo của cô gái bán hàng nhìn nó vào giây phút ấy khiến nó phải bỏ đi . Còn gì nữa ? Lúc ông lão quay ra , nó nhìn thấy một ánh mắt không phải là của một sinh linh đang sống , mà là của một thân xác đang bị linh hồn trút bỏ lại , không còn cả nỗi tuyệt vọng , không còn cả nỗi đau đón ... Ông lão đã bị đẩy sang một giới hạn , nếu vượt qua giới hạn đó thì không còn cách nào dừng lại được nữa , đó là giới hạn của sự trở về sống giữa loài người ... Ông lão đã đi đến tận cuối con đường . Còn nó , nó đang ở đâu trên con đường ấy ? Và , liệu nơi tận cuối con đường mà ông lão , nó , gã kia .. sẽ đặt chân tới đâu , cuộc sống mới có bắt đầu hay không ?

Cổ tích cho đàn ông

"... à ơi, à ơi mẹ ru con mẹ ngủ ngon, lờ ru đi vào trong mơ..." . Vừa xoa lưng bé Tũn chị vừa hát khe khẽ. Nhìn hàng mi con bé khe động đậy, chị biết rằng nó chưa ngủ. Từ ngày mẹ nó mất, nó vẫn trần trọc như thế. Những ngày đầu nó còn khóc đòi mẹ. Khóc đến cạn hơi rồi lịm đi.

Trong giấc ngủ thỉnh thoảng lại giật mình, cái giọng nhỏ kêu khào khào: "Mẹ Ơi"... Rồi nó không khóc nữa, không đòi mẹ, không giật mình, chỉ nằm im, mắt nhắm nghiền, hai hàng mi động đậy, nhưng không ngủ. Người nó rộc rạc đi, gầy như một con mèo hen. Trong đôi mắt nó ánh sáng cứ nhạt dần, nhạt dần... Mới đầu ba nó sợ lắm. Khổ sở vì cái chết bất ngờ của vợ, bất lực trước nỗi đau đón của con, có lúc chỉ biết ôm bé Tũn nằm khóc. Chị là hàng xóm thương cảnh hai cha con mà tới giúp. Bé Tũn níu vào hơi ấm người đàn bà trong chị. Còn chị cứ thấy phảng phất quanh mình mùi hôi chua nồng của con bé, theo chị cả vào giấc ngủ buồn. Đêm nằm ở nhà mình mà cứ ngỡ đang nằm bên con bé, thẳng thốt quờ tay sang, định cất tiếng hát ru, giật mình tỉnh dậy mà tê tái.

- Cô hát bài khác đi.

Bé Tũn bỗng cất tiếng. Hai hàng mi vẫn khẽ rung rung không chịu mở.

- Nhưng cô chỉ biết mỗi bài hát đó thôi.

- Mẹ biết hát nhiều bài lắm.

- Cô xin lỗi, rồi cô sẽ học.

"... Lờ ru đi suốt cuộc đời. Ru bằng yêu thương. Ru bằng nhọc nhằn... Ngày mai bùng ánh mặt trời. Tan rồi mây đen, tan rồi bão tố... ". Chị vẫn đàn hát ru nó bằng bài hát quen thuộc. Chỉ một bài đó thôi.

Bé Tũn vẫn chưa chịu ngủ. Mồ hôi rịn ra trên trán làm mấy sợi tóc mỏng bết dính lại. Hết vốn chị đàn xoa lưng cho nó. Xoa mãi đến mỗi tay bé Tũn vẫn nằm im, lay động hai hàng mi dài cong veo.

- Ngủ đi cháu, cô thương cháu nhiều.

Chị chỉ biết nói với nó như vậy. Bỗng con bé ư ư? hát một bài gì đó nghe không rõ lắm. Chị chỉ nghe được lờm bờm: "... ánh trăng... cây đa to, có thằng Cuội già... Cuội ơi ta nói Cuội nghe... Gió không có nhà, gió đi muôn phương... trên trời đất ta... ". Rồi tiếng hát nhỏ dần bay đi mất. Hai hàng mi bé Tũn như hàng tơ rủ xuống khi lặng gió. Nó đã tự ru được mình. Chị đắp chăn cho con bé và khẽ khàng xuống giường.

Chị vào bếp dọn đồng bát đĩa ba Tũn bỏ lại sau bữa cơm tối vì vội đi họp. Thức ăn còn thừa khá nhiều, nồi cơm mới chỉ khơi khơi phần trên. Anh vội không kịp cả đánh cơm. Món giá xào chị đàn phải đổ đi, vì anh vốn yếu bụng, không ăn được thức ăn để tủ lạnh. Mỗi lần như thế này chị buồn lắm, cảm thấy như mình có lỗi vì đã nấu nướng không ngon, không hợp với khẩu vị của anh. Mỗi khi anh ăn, nếu có mặt ở đó, chị thường quanh quẩn, lén nhìn cách anh ăn để đoán xem anh có hài lòng hay không. Chị coi đó như là một niềm vui thầm kín của riêng mình. Chị rất sợ anh biết điều này và cố tìm cách giấu giếm. Bởi anh là người nhạy cảm, chỉ cần nhìn đôi mắt trong veo thơ trẻ lạc lõng trên gương mặt bị những đường hằn mệt mỏi của cuộc đời lưu lại đang bùng lên những tia sáng lấp lánh, anh sẽ biết ngay đó không thể là ánh mắt của người giúp việc cố làm cho ông chủ vui lòng. Mỗi khi đứng trước anh nói chuyện, chị không thể, không dám nhìn vào gương mặt thanh tú, có cặp mắt buồn buồn dài dại của anh thường hay mờ màng sau cặp kính. Chị chôn cái nhìn xuống đất, hoặc buông nó trôi vào khoảng không. Anh cũng chỉ thường trao đổi rất ngắn gọn rồi bỏ đi. Chị biết là anh tránh cho chị con sóng mặc cảm đang xô đẩy chị. Nhưng chị mặc cảm cái gì thì anh làm sao hiểu nổi. Không bao giờ hiểu nổi...

Có tiếng khóa lách cách ngoài cổng. Anh đã đi họp về. Chị cảm thấy lồng ngực mình rung lên.

Chị uống vội ngụm nước rồi đi ra phòng khách, đứng vào chỗ mà chị biết anh sẽ hỏi chuyện mà không nhìn thấy mặt chị.

- Bé Tũn ngủ rồi hả chị? - Anh treo cái mũ cát két vào cái mắc áo kê góc nhà.

- Tôi ru mãi vẫn không chịu ngủ. Nó tự ru lấy đấy anh ạ.

- Vậy à! - Anh ngồi xuống ghế salon - Ngày xưa mỗi lần cô ấy ru, nó cũng thường hát theo mà chị. Hai mẹ con thích nhất bài "ánh trăng trắng ngà". Câu thơ bé Tũn thích là "Em là ai, cô gái hay nàng tiên. Em có tuổi hay không có tuổi. Mái tóc em là mây hay là suối... ". Mỗi đêm cô ấy ru bé, thế nào rồi cũng phải quay về bài hát và câu thơ đó... à, mà muộn rồi, ba con tôi làm phiền chị quá.

- Không sao đâu anh ạ. Ở nhà tôi cũng có làm gì đâu. Có con bé vui hơn nhiều.

Anh đứng dậy. Chị đi ra cửa.

- Chị đợi tôi một lát.

Anh ấy đi vào phòng ngủ, lúc sau quay ra, tay cầm phong bì và một gói giấy nhỏ.

- Gửi chị tiền lương tháng này. Tôi vừa có tiền thưởng nghiệm thu đề tài, xin biểu chị một ít, mong chị đừng từ chối.

Cầm phong bì anh đưa mà lồng ngực chị cứ nghẹn lên. Không phải vì cử chỉ thân thiện của anh. Không phải nỗi mặc cảm thân phận mình. Chị những muốn hét to lên rằng, chị làm tất cả không phải vì để được anh trả lương. Chị cần anh. Chị cần mỗi sớm, mỗi tối anh hiện trong mắt chị. Chị không cần tiền anh có biết đến điều đó hay không. Chị không cần anh nói với chị những lời yêu thương. Điều đó là không thể. Cuộc sống của anh, hơi thở của anh nó thuộc về cuộc đời mà nơi đó không bao giờ chị được sinh ra. Tình yêu với chị đâu cần minh chứng. Anh cũng không thể nghe thấy tiếng chị đang thét lên trong im lặng tưởng rất đỗi dịu dàng. Lồng ngực như đang muốn

vỡ tung của chị vẫn ngày ngày ôm ấp bé Tũn mỗi khi ru nó ngủ.

- Chị sao thế? - Anh ngỡ ngàng nhìn chị.
- Chào anh tôi về - Chị nói và bỏ đi rất nhanh.
- Khoan đã chị!

Anh bước theo mấy bước, đưa cho chị gói giấy nhỏ:

- Xin tặng chị chiếc khăn san để chị quàng mùa đông, mong chị đừng từ chối.
- Cảm ơn anh! - Chị cầm gói quà rưng rưng - Lần đầu tiên có người tặng quà tôi đấy.
- Nếu thế tôi là người có lỗi rồi.
- Anh đừng nói thế. Tôi sẽ rất thích món quà của anh.
- Chị đừng làm tôi nghĩ rằng mình giỏi nhé.
- Tôi về đây! Chúc anh ngủ ngon.
- Mong chị cũng vậy!

Anh đi theo ra đóng cổng. Đi được một đoạn, chị ngoái lại nhìn cánh cửa đen ngòm sau lưng, nước mắt trào ra.

Anh vào nhà sang ngay buồng con gái. Nó đang ôm chiếc gối dài, nửa gương mặt chìm lút trong chiếc gối màu hồng. Nhưng nét mặt lại cau có của đứa trẻ đang chờ nghe một chuyện gì đó không hài lòng. Một giấc ngủ mệt mỏi.

Anh ngồi xuống, khẽ vuốt tóc cho con. Đây là việc ngày xưa cô ấy thường làm. Hồi cô ấy mới mất, tối đến anh để bé Tũn ngủ cùng với mình, mỗi khi vuốt tóc cho con, anh lại bật khóc. Cô ấy ra đi khỏi cuộc đời anh nhanh như một cơn gió hoang tràn lướt qua; khiến anh xây xẩm mặt mày. Buổi sáng hôm ấy ngủ dậy, cô quàng tay qua người anh, ngón tay nhỏ nhắn xoa xoa hàm râu quai nón vừa cạo xong vẫn còn xanh rì thủ thỉ: "Hôm nay em sẽ đi thăm cái Vân. Nó vừa ốm dậy. Anh có đi với em không?". Anh thoái thác: "Hôm nay anh bận họp nhóm đề tài". Cô nhồm dậy, nhìn sâu vào mắt anh: "Nói thật đi, có đúng bận họp không?". Anh bật cười: "Em biết nghi ngờ từ bao giờ thế?". Cô ngả đầu xuống ngực anh: "Chẳng đợi gì em đặt cả lòng tin vào anh. Em vẫn khôn như thế anh không biết à!". Cô nằm lặng im một lúc rất lâu, tay xoa xoa ngực anh hỏi: "Nhưng tại sao ngày ấy anh yêu em, chứ không phải là Vân. Vân nó rất yêu anh cơ mà?". Anh siết chặt cô vào ngực mình: "Sao mà hỏi ngược thế? Tại em không biết chinh phục anh hơn chứ sao". Cô chồm dậy, ngồi hẳn lên người anh, lấy tay chọc vào mạng sườn, nói: "Ai chinh phục ai, nói đi Ai giả vờ ốm rủ người ta đến nhà?". Bị chọc buồn, anh quần quai xin, nhưng cô nhất định không buông tha. May mà bé Tũn nghe tiếng la hét rất to của anh, từ phòng ngủ của nó chạy sang, đứng trước cửa ngõ ngạc nhiên: "Ơ, mẹ đánh ba à?". Anh được thể, kêu lên: "Bé Tũn, cứu ba với!". Bé Tũn nhảy lên giường ôm lấy mẹ, kêu lên: "Mẹ không được bắt nạt ba Con mách cô giáo đấy". Cô buông anh ra, đặt bé Tũn nằm giữa hai người. Bé Tũn kể cho hai người nghe giấc mơ đêm qua của nó. Nó thấy một người tóc tai rũ rượi mặc quần áo trắng toát, trên mình cái dây kim băng đuối nó. "Con sợ quá, muốn chạy mà không chạy được, con thét gọi mẹ nhưng chẳng thấy mẹ đâu". Cô hỏi đùa: "Sao con không gọi bà". Nó bảo: "Lúc ấy con thấy ba đang đi với cô nào ấy. Con tức, con không gọi". Cô véo mũi anh: "Thấy chưa? Làm sao em tin anh nổi?". Anh ôm cả hai mẹ con và nói: "Nếu hai mẹ con cùng về một phe thì anh chịu thua rồi". Họ còn nằm như thế rất lâu mới rời khỏi giường. Lúc ở trong nhà tắm, anh hôn vào gáy cô, khẽ nói: "Em biết tại sao anh yêu em không? Em đàn bà hơn tất cả những người đàn bà khác". Cô quay lại níu cổ anh xuống, hôn vào trán anh, mắt nhắm mơ màng: "Bây giờ có chết em cũng mãn nguyện". Trước khi ra khỏi nhà, cô còn cố hôn anh một lần nữa, thì thầm: "Chiều nay em sẽ chiều đãi hai ba con một món ăn đặc biệt. Anh nhớ đón bé Tũn về sớm nhé". Anh nháy mắt trừu cô: "Trả công phải không?". Cô giơ ngón tay về đe dọa: "Muốn ăn ngon hãy ngoan ngoãn đi", rồi dắt xe ra. Khoảng bốn giờ chiều, đang định rời bàn làm việc để đi đón bé Tũn thì có điện thoại. Giọng một người đàn ông xa lạ báo tin anh phải vào bệnh viện gấp. Tới nơi, cô vừa tắt thở sau một tai nạn xe máy. Anh không tin người đàn bà nằm như đang ngủ trên nệm ga trắng toát kia lại chính người đàn bà sáng nay vừa nằm dài âu yếm bên anh với một nụ cười rạng rỡ sau một giấc ngủ mãn nguyện. Màu trắng của chiếc nệm ga phủ hắt vào gương mặt anh, rồi từ từ chuyển thành màu máu bầm đỏ, đen kịt. Anh đổ vật xuống nền nhà. Lúc tỉnh dậy ngoài trời đã tối đen, xung quanh chẳng còn ai. Phải ngờ

ngác mắt một lúc anh mới hiểu điều gì đang xảy ra. Anh bật khóc. Một nữ bác sĩ già chạy vào, cầm lấy tay anh an ủi: "Anh cố bình tĩnh lại đi. Chuyện đã xảy ra không thể nào khác được". Bà ngồi bên anh rất lâu. Tối khuya anh mới nhớ đến bé Tũn, bèn nhờ người gọi điện hỏi. Thấy lâu không có bố mẹ đến đón, cô giáo đã đèo con bé về nhà, nhưng ở nhà cũng chẳng có ai nên đã đưa bé Tũn về nhà mình. Sau đó thuốc an thần ngấm, anh thiếp đi. Trong đám tang cô, anh không có nổi một giọt nước mắt. Anh biến thành một tảng băng cảm lạnh biết đi. Tảng băng ấy dường như không thể nung chảy, mặc dù bạn bè anh tìm mọi cách đốt nóng nó. Có tiếng chuông điện thoại. Anh vội chạy sang phòng ngủ riêng. Anh tự xấu hổ với nhịp tim khác thường của mình.

- Chào anh! - Một giọng phụ nữ dịu dàng, nghe vừa quen, vừa lạ.

- Chào em!

- Anh không bận gì chứ?

- Không, anh vừa đi họp về, con gái anh đã đi ngủ - Anh dịu dàng đáp lại.

- Ngày mai gió mùa về đấy, anh nhớ mặc ấm cho cháu trước khi đi nhà trẻ nhé. Cả anh nữa...

- Cảm ơn em: Anh sẽ nhớ!

- Những quyển truyện mà em giới thiệu anh đã đọc xong chưa?

- Anh mới đọc được một nửa. Hay lắm!

- Thật không? - Người đàn bà khẽ cười - Em chỉ sợ anh không thích.

- Anh đọc và cố hình dung về em.

- Hình dung về em như thế nào? - Giọng người đàn bà có vẻ hồi hộp.

- Em là người đàn bà đa cảm, rất dịu dàng, em ưa thích những gì thanh cao. Và em rất đẹp, đúng không!

- Thật thế ư? - Rất lâu người đàn bà mới thốt lên được câu hỏi ấy.

- Anh không nói dối đâu. Đừng giận nếu anh nói rằng, anh dường như tìm thấy cái gì đó của ấm áp xưa cũ của mẹ bé Tũn trong em.

- Em cảm ơn anh về điều đó.

- Nhưng này, tại sao chúng ta không gặp nhau nhỉ? Chúng ta quen nhau hơn hai tháng rồi, mà chỉ toàn nói chuyện qua điện thoại.

Người đàn bà im lặng rất lâu. Anh cảm thấy như mình đã nói điều gì đó sơ suất khiến chị phật ý.

- Anh xin lỗi! Nếu em cảm thấy điều đó có gì vội vàng thì hãy khoan. Nhưng hàng tối đừng quên gọi điện cho anh.

- Không phải thế đâu - Giọng người đàn bà ngàn ngạt - Anh sẽ thất vọng về em.

- Sao lại thất vọng? Em nói gì lạ thế?

- Em là người không bao giờ hài lòng về bản thân, vậy thì người khác sẽ khó chịu về em lắm.

Thường thì người ta không hài lòng về những cái người ta có, nhưng với người khác lại là chuyện không dễ gì quên.

- Anh đừng an ủi em thế.

- Buổi tối em thường làm gì trước khi đi ngủ? - Sợ người đàn bà buồn, anh đổi đề tài.

- Em thích nghe nhạc. Nhưng chẳng khi nào được nghe.

- Sao thế? Nhà em đông người lắm à?

- Không, ngược lại em ở mỗi một mình.

- Vậy điều gì cản trở em?

- Em cảm thấy nó quá cao xa với mình. âm nhạc chỉ để dành cho những người ở trên cao, chứ không phải những kẻ ở dưới thấp như em.

- Sao em lại nghĩ như vậy? - Anh kêu lên - Anh không nghĩ em là người mặc cảm như thế đâu.

- Em là người đàn bà chỉ muốn mọi người không nhìn thấy mình, quên mình đi.

- Vậy sao em lại gọi điện cho anh?

Lặng im một lúc người đàn bà mới thở dài nói.

- Em cũng không biết tại sao nữa. Nhưng em muốn được nói chuyện với anh hàng tối. Thế thôi.

- Anh rất muốn mời em một ngày nào đó tới nhà anh cùng nghe nhạc với hai cha con anh. Em nghĩ sao?

- Em sẽ rất sung sướng! - Giọng người đàn bà như lạc đi.
- Em khóc đấy à? - Giọng anh hỏi bỗng vô cùng dịu dàng.
- Em có khóc đâu... Thôi anh đi ngủ đi, muộn rồi. Anh nhớ là ngày mai có gió mùa đông bắc. Gió mùa thường kèm theo mưa, nên khi đi làm anh nhớ mang theo áo mưa nhé.
- Cảm ơn em! Chúc em ngủ ngon! Chào em!
- Chúc anh ngủ ngon!
Anh đặt máy xuống, khẽ mỉm cười. Anh bỗng cảm thấy một niềm dịu dàng tràn ngập trong căn phòng ngủ trống trải của mình. Anh tắt đèn và chui vào chăn.

Lại thấy mình đang yêu

1. Nhà Trà.

“Minh chia tay đi”, “Em xin lỗi nhưng...”, “Cảm ơn anh vì những ngày đã qua, nhưng...”... Trà đã tưởng tượng ra cảnh cô nói những lời như thế với Việt không biết bao nhiêu lần. Nhưng ngày này qua tháng khác, chúng vẫn chỉ được cất giữ trong im lặng. Lục tung mọi góc ngách của hiện tại và cả những ngày đã qua, Trà cũng chẳng thể nào tìm nổi một lý do để nói ra những lời như thế, lý do cho Việt, cho chính Trà.

2. Nơi làm việc.

Có lẽ lý do đã xuất hiện. Nhân vật thứ ba đến từ cùng một nơi làm việc. Minh có đủ sức mạnh khiến Trà khẽ gai người mỗi khi anh bắt được ánh mắt của cô. Trà bỗng hoảng hốt nhận ra mình đang bị cuốn về phía cái nhìn đó, một cách vô thức nhưng mạnh mẽ đến không sao cưỡng lại. Đã lâu lắm cô chưa từng có cái cảm giác phải huy động toàn bộ sức lực của cơ thể chỉ để đứng vững trước một đôi mắt nhìn mình. Nó khác rất xa với những khoảng thời gian bên Việt, không có những cuộc điện thoại hàng ngày, những tin nhắn đều đặn vào giờ ăn trưa, những cuộc hẹn hò được lên lịch trước... Nó khiến Trà thấy mình như đang yêu. Đó là một cảm giác nhiều sức cảm dỗ đến mức Trà không thể, mà cũng chẳng hề tìm cách dừng mình lại như cô vẫn biết là phải thế. Chỉ vài giây đồng hồ thôi, khi ánh mắt của Minh khẽ lướt qua, nhịp tim và hơi thở của Trà sẽ đều trở nên gấp gáp không kiểm soát nổi. Thường thì sau vài giây ấy, mọi chuyện sẽ chậm chậm trở lại, Trà và Minh sẽ lại trở lại là những đồng nghiệp chỉ hết lặng lẽ khi nói chuyện công việc mà thôi. Nhưng cũng như Trà không thể kiểm soát được nhịp thở của chính mình, Minh cũng không thể ngăn mình tiến về phía Trà. Vào một sáng hè, Trà đến cơ quan, bật máy tính lên và thấy trên background là một lời mời không đề tên: Một bữa trưa như những đồng nghiệp? Như phản xạ, Trà đưa mắt nhanh sang chỗ của Minh. Minh đã đến từ bao giờ, đang chăm chú nhìn Trà, nở nụ cười thân thiện “Không có gì quá đáng chứ?”.

Trà bỗng bật cười. Cái cách Minh nói khiến Trà thấy mình hoá thành trẻ nhỏ. “Không” - Trà đáp - “Như những đồng nghiệp thôi mà”.

3. Quán ăn bên đường.

Bữa trưa vui vẻ tại một quán nhỏ đối diện công sở. Câu chuyện bị cắt ngang khi Việt sms, tin nhắn quen thuộc lúc 12h trưa: “Em ăn trưa chưa? Ngon miệng không? Nhớ ăn nhiều vào nhé!”. Trà đã có cả một thư mục tin nhắn mẫu để trả lời Việt “Như mọi khi thôi mà. Em nhớ rồi, anh cũng vậy nhé!”. Chỉ cần hai giây trước khi Trà gập máy. Minh cười “Tốc độ đấy”. “Quen rồi mà”, Trà đáp, trong chốc lát bỗng thấy rõ ràng thức ăn đang không trôi theo quy luật trong thực quản. Nhưng cảm giác đó qua rất nhanh. Cô chống tay lên cằm, nhìn thẳng vào Minh, mỉm cười:

- Có lẽ em hơi thiếu thành thật khi nhắn tin. Không phải bữa trưa “như mọi khi” mà là bữa trưa vui nhất trong nhiều tháng nay.

- Thật sao? Tôi có đóng góp được gì cho niềm vui này không? Minh đáp, cũng với một nụ cười.

- Cũng có chút ít ạ. Một lời mời, chi phí cho phần của anh và những câu chuyện thú vị.
- Vậy thì không phải chút ít mà là 1/2. Phần còn lại là của Trà: nhận lời, đĩa của Trà và cũng những câu chuyện thú vị - Minh cười lớn - Trà không thể cho tôi phần hơn sao? Trả tiền cho phần đồ ăn của Trà chẳng hạn?
- Nếu anh muốn vậy. Trà lại bật cười rồi tiếp tục với món vừa gọi. Rõ ràng là ở anh chàng này có một điều gì đó mà cô vẫn tìm kiếm. Và rõ ràng là với cô, ngay từ đầu anh ta đã hơn rất nhiều một nửa bữa trưa ngon.

4. Những ngày hè đầy nắng.

Những ngày tiếp đó đối với Trà là những ngày hoàn toàn mới. Trà hào hứng với chúng đến nỗi tất cả những ý nghĩ rằng hình như mình có lỗi chỉ cần chớm xuất hiện sẽ được bào chữa bởi đủ mọi lý do. Trà dần quên trả lời những tin nhắn của Việt và trở nên bận rộn một cách bất thường mỗi khi Việt hẹn gặp. Những lời chia tay ám ảnh Trà ngày càng trở nên rõ nét. Trà cần một lý do. Và cô đã có một lý do. Là Minh, là một cái gì đó khác với Việt, khác với bầu không khí yên bình đến đơn điệu luôn bao phủ mỗi khi Trà và Việt bên nhau. Trà chợt nhớ lâu lắm rồi với Việt cô không hề cười lớn tiếng, không dùng tiếng lóng, chẳng bao giờ đi chơi đến tận đêm khuya... Không phải Việt bắt buộc cô như thế, mà đơn giản bởi khi ở bên một người dịu dàng đến vậy, Trà bỗng tự mình dịu nhẹ hẳn đi, lành hiền như lá cỏ, đến mức đôi khi cô cảm thấy mình mờ nhạt và nhẹ bẫng... Những lý do cứ thế thành hình và vững chắc. Và chúng sẽ được nói ra, Trà đã quyết định như thế, ngay sau chuyến đi này.

5. Chuyến đi.

Đó là một chuyến công tác hai người, gồm Trà và Minh, tại một thành phố biển tuyệt đẹp. Trà nói với Việt là đi một mình. Việt chỉ cần nhìn thẳng vào mắt là biết Trà nói thật hay nói dối, cũng như không phải Việt vô tâm đến mức chẳng hề nhận thấy chuyện gì đang diễn ra với Trà, nhưng anh tin và yêu cô đến mức cho rằng chất vấn lại là một cái gì đó rất gần với sự xúc phạm. Và như thế, như mọi lần Trà đi xa, tối hôm trước Việt đến giúp cô sắp xếp hành lý. Trà không quan tâm lắm. Cô gần như để mặc Việt với chiếc vali có bánh xe. Chẳng bao giờ Trà nghĩ mình cần nhiều hành lý đến vậy cho một chuyến đi ngắn ngày. Sau những ngày rất ngắn ấy, cô sẽ trở lại. Sẽ mới hoàn toàn.

6. Sàn khiêu vũ.

Công việc bận rộn ban ngày được bù đắp bằng những cuộc vui thâu đêm. Trước khi gặp Minh, Trà đã không hề biết là mình có thể khiêu vũ không biết mệt đến tận sáng. Khoá học khiêu vũ bị bỏ quên suốt 2 năm giờ đột nhiên hữu dụng đến bất ngờ.

- Đẹp lắm! - Minh không bao giờ tiếc lời khen tặng.
- Cảm ơn - Trà đáp trong khi xoay tròn trong tay Minh - Anh cũng rất tuyệt.
- Có còn được như vậy không nếu tôi ngỏ lời ngay bây giờ?

Trà khựng lại ngay. Mặc kệ những cặp nhảy khác vẫn đang lướt qua mình trong tiếng nhạc du dương chưa hề tắt, Trà bỏ dở vòng xoay, đứng như trời trồng.

- Xin lỗi, anh không có ý làm hỏng vòng xoay này của Trà - Minh tự đỡ lời.
- Nó đã hỏng rồi. Nhưng em chưa có lý do gì để trách anh. Trà cố lấy lại vẻ bình bình vốn có.
- Vậy thì có lẽ sắp có rồi. Bởi vì tôi yêu Trà.

Trà choáng váng. Chuẩn bị trong tưởng tượng và đối mặt với thực tế cách xa nhau hơn Trà nghĩ rất nhiều. Trà đã chờ đợi điều này, đã nghĩ rằng chỉ cần Minh ngỏ lời, cô sẽ lao ngay vào vòng tay ấy mà không cần bản khoăn. Nhưng ngay khi điều đó xảy ra, ngay lúc này... Chỉ cần một cái gạt đầu thôi cô sẽ cách xa khỏi Việt, mãi mãi...

- Em mệt rồi. Trà hít sâu vào rồi lên tiếng. Tránh cái nhìn của Minh, Trà vội vàng rời khỏi sàn

kiêu vũ. Minh giữ cô lại. Nhưng Trà vùng ra. Trong vô số những cảm xúc và ý nghĩ đang hỗn độn, chẳng chịt trong Trà chỉ có một điều là rõ ràng: cô cần rời khỏi đây ngay lập tức, cô cần được ở đâu đó. Một mình.

7. Phòng của Trà tại khách sạn.

Ba giờ sáng. Trà tìm thấy mình trong căn phòng khách sạn, một mình và mệt mỏi. Cái gì đang diễn ra thế này? Cách xa Việt mãi mãi, chính Trà luôn mong như thế còn gì? Thế nhưng cái ý nghĩ đó, ngay khi nó sắp trở thành hiện thực, lại khiến Trà sợ hãi đến muốn khóc oà. Không hiểu điều gì đang điều khiển mình, Trà bấm số gọi Việt. Việt tắt máy. Lục tung điện thoại của mình, Trà thấy như hụt hơi khi không có bất cứ dấu vết nào của Việt. Trước khi đi Trà đã xoá hết chúng, còn những ngày này Trà đã quá bận rộn, quá vui vẻ để để ý rằng Việt đã chẳng hề gọi điện hay nhắn tin cho cô nữa. Thờ ắt ra, Trà đứng dựa vào tường và để mặc cho mình cứ từ từ trôi xuống. Trà đã đẩy Việt ra xa đến thế rồi ư?

Bảy giờ sáng. Lại ngày mới. Lại công việc. Trà tỉnh dậy trên sàn nhà, thấy khắp người đau nhức. “Quý tha ma bắt”, cô tự rửa thầm trong khi cố ngồi dậy đi rửa mặt mà không được. Có tiếng gõ cửa. “Lát nữa hãy dọn phòng được không?”, Trà gào lên rồi lại nằm vật ra sàn nhà, nhắm nghiền mắt.

- Quý cô làm sao thế?

Trà mở choàng mắt. Là Minh à? Cô bật dậy như lò xo

- Anh đến đây làm gì? Đúng 7h30 tôi sẽ có mặt - Trà không biết là mình đang cáu gắt.

- Khi 7h10 còn nằm đây, mặc đồ kiêu vũ, mắt nhoè nhoẹt mascara và còn chưa thèm đánh răng? Rồi không đợi Trà phản ứng, Minh kéo cô dậy, đẩy vào WC:

- Nhanh lên, 10 phút thôi nhé. Tôi sẽ lấy sẵn quần áo cho. Trong vali hả?

Trong tiếng xả nước ầm ầm từ nhà tắm, Trà ngật ngưỡng rồi bỗng nói vọng ra:

- Này, em không yêu anh đâu...

- Trà thẳng thắn đấy! Minh cười lớn, cố giữ cho mình khỏi run lên. Tôi biết, mặc dù không hề mong chờ điều này.

Lại một thoáng lặng lẽ khẽ lướt qua. Nhưng gần như ngay lập tức, Minh lại phá vỡ nó:

- Trà có cái vali ngăn nắp đấy!

- Ủ - Trà lại thấy hụt hơi - Không phải nhờ em đâu...

- Tôi cũng biết - Tiếng Minh tự dưng nhỏ lại - của một người đã để lại một lời nhắn ở đáy vali.

Ở đáy vali? Trà nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập. Kết thúc công việc trong nhà tắm nhanh nhất có thể, Trà lao đến chỗ chiếc vali. Không nhận ra mình hơi quá khích, Trà giật lấy tờ giấy từ tay Minh. Và ngay khi những nét chữ ấy đập vào mắt Trà, cô không sao ngăn nổi mí mắt mình cứ thế trở nên mọng đầy. “Anh luôn luôn yêu em cho dù em có muốn thế hay không. Và anh vẫn mong được chuẩn bị hành lý cho mỗi chuyến đi xa của em, cho dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa”. Việt chưa bao giờ xa Trà, cho dù Trà đã hơn một lần trong ý nghĩ và cả bằng hành động đẩy Việt ra xa, thậm chí từng muốn rằng xa mãi mãi. Minh nhìn Trà khóc, thấy trái tim mình như cũng khẽ nứt lạnh canh. Nhưng lại như mọi khi, Minh lại cố bật cười:

- Thôi nín đi - Minh đứng dậy vỗ vỗ vào vai Trà - Anh ấy nói “cho dù có chuyện gì xảy ra”, nữa là chưa hề có chuyện gì xảy ra...

Ừ đúng là chẳng có chuyện gì xảy ra như Việt đã mơ hồ cảm thấy. Trà đã nghĩ rằng mình chỉ cần một lý do để chia tay Việt, nhưng ngay khi có đủ mọi điều kiện để hiện thực hoá điều đó, cô đã không thể. Chỉ vì ở đâu đó sâu thẳm trong Trà, còn sâu sắc hơn những cảm giác về sự nhàm chán, về ước muốn muốn thoát ra tìm kiếm sự mới mẻ, là một cảm giác yên bình không gì thay thế nổi khi Trà biết luôn có Việt trong đời.

- Nhanh lên, sắp muộn rồi - Minh cất ngang mach suy nghĩ của Trà bằng hộp khăn giấy và bộ đồ trang điểm đặt trước mặt cô - Tôi đợi ở dưới xe.

8. Trong xe.

- Xin lỗi anh - Trà vừa sập cửa xe vừa nói.
- Vì chuyện gì? Minh cho xe chạy, đáp mà không nhìn Trà.
- Vì chuyện tối qua... chuyện vừa nãy... umm, tôi không biết nói sao...
- Trà nên nói là xin lỗi vì đã đến muộn. Vậy thôi - Minh vẫn giữ mắt nhìn về phía trước
- Ừ, xin lỗi...

...

Không thể chịu đựng được sự im lặng quá lâu, Minh lại lên tiếng, cố giữ giọng mình không khác với mọi khi:

- It ra thì bây giờ tôi đã không còn mất bình tĩnh khi đối mặt với Trà nữa rồi.

Trà bật cười. Chẳng biết Minh có nói thật không nhưng với Trà thì đúng là thế. Cảm giác như bùng nổ khi bắt gặp Minh đã chẳng kéo dài như Trà tưởng. Cảm chiếc điện thoại trong tay, Trà gửi đi một tin nhắn không giống những tin nhắn mẫu của mình "Em sắp về, chắc chắn sẽ về". Ngay khi ấy, một cảm xúc kì lạ dịu dàng lan toả tới tận từng tế bào trong Trà. Cô lại thấy mình đang yêu, không phải từ đầu nhưng theo một cách hoàn toàn khác...

Nhỏ và Anh

Ngoài trời đang mưa tầm tã, những giọt mưa thi nhau rơi thánh thót như những giọt nước mắt đang rơi trong lòng nhỏ. Nhỏ ưỡ ải xấp mấy cuốn sách vào cặp tấp rồi lững thững bước ra khỏi lớp, Nhỏ dừng lại trước hiên trường ngập ngừng không biết nên dừng lại trú mưa hay là đi về trong mưa, cuối cùng Nhỏ quyết định lang thang trong mưa gió. Nhỏ nhớ khi mình còn nhỏ, Nhỏ thường vòi vĩnh cha mẹ cho Nhỏ được tắm mưa mỗi khi trời đổ mưa. Khi qua đây rồi, cuộc sống cũng thay đổi và cả tính tình Nhỏ cũng thay đổi, Nhỏ đâm ra sợ trời mưa, sợ đi trong mưa gió, mà bên đây thì cho dù Nhỏ có mong ước được đi giữa trời mưa như thế này cũng không tìm được cái thú vị của những lần tắm mưa khi còn thơ ấu nữa.

Hôm nay Nhỏ cảm thấy bữa học thật vô vị, những program đã từng cuốn hút Nhỏ bỗng dưng trở nên khô khan và khó khăn làm sao đó đối với Nhỏ, chắc tại vì tinh thần Nhỏ không được vui nên mới vậy. Vui làm sao mà vui được khi trong lòng Nhỏ bao bối rối, bao âu lo đang nặng trĩu, Nhỏ lầm lũi bước đi trong mưa mặc cho những cơn gió làm cho Nhỏ như muốn bay khỏi con đường. Nhỏ đang nhớ đến Anh da diết, nỗi nhớ đã hành hạ Nhỏ bao đêm dài và những ngày tháng như chợt dài ra hơn đối với Nhỏ. Nhỏ biết chuyện tình yêu của Anh và Nhỏ vô vọng như cái gì đó mơ hồ, nhưng không hiểu sao Nhỏ vẫn hy vọng một cách tuyệt vọng. Nhỏ nhớ lại những ngày đầu mới quen biết Anh, Nhỏ cũng không thể nào ngờ mình lại có thể yêu một người mà mình chưa hề gặp mặt bao giờ, hàng ngày Nhỏ ngồi bên computer để nói những lời yêu thương cùng Anh, Nhỏ thấy mình là người mơ mộng và lãng mạn vô cùng. Anh đã đem đến cho Nhỏ những giây phút thật bình an và thanh thản, nhưng sâu thẳm trong tâm hồn mình Nhỏ cảm thấy mình có lỗi với Anh nhiều lắm. Nhưng Nhỏ không biết cách nào để nói cho Anh biết, Nhỏ không đành lòng hay Nhỏ quá ích kỉ Nhỏ cũng không biết, Nhỏ chỉ biết Nhỏ không muốn mất Anh nhưng Nhỏ cũng không muốn mất đi những người thân yêu của Nhỏ. Nhưng hôm nay Nhỏ quyết định nói cho Anh biết sự thật, một sự thật mà Nhỏ đã cố tình giấu Anh bấy lâu nay, một sự thật mà Nhỏ biết rằng sẽ làm cho Anh và Nhỏ đau khổ. Nhưng trước sau gì rồi Anh cũng biết được nên Nhỏ không muốn để Anh đau lòng nhiều khi mọi chuyện vỡ lở. Nhỏ đi trong mưa vô định hướng, con đường trước mắt bỗng như dài hơn mọi ngày.

Về đến nhà Nhỏ nghe giọng âu yếm của Má pha chút hờn trách:

- Sao lại ướt nhem thế này, đi tắm rồi thay đồ không khéo thì cảm mưa đó. Mai một chờ tạnh

mưa rồi về nha con.
Nhỏ khẽ trả lời Má :
-Con biết rồi , cám ơn Má

Nhỏ đi tắm rồi lại mở computer lên, bỗng dưng Nhỏ cảm thấy sợ hãi, sợ những điều Nhỏ nói ra sẽ làm Anh hụt hẫng và thất vọng về Nhỏ . Nhỏ click một cách máy móc nickname của Anh, những dòng chữ của Anh hiện ra với những lời ngọt ngào " Hi, em đi học về rồi hả, có mệt lắm không em " Nhỏ trả lời Anh mà không định hướng được mình đang nói gì với Anh "Em khỏe lắm , Anh đã dậy rồi sao, không ngủ thêm chút cho khỏe đi " Anh vẫn nói nhẹ nhàng " Không sao, chỉ cần được trò chuyện với em thì cho dù mất ngủ ba ngày ba đêm anh cũng thấy khỏe mà " Nhỏ cảm thấy hạnh phúc khi đọc những lời của Anh " Chứ hông phải thức ba ngày ba đêm anh sẽ thành con ma thèm ngủ sao" Anh trả lời Nhỏ " Đúng rồi , thành con ma thèm ngủ vì nhớ em " Nhỏ bỗng cười một mình, Anh lúc nào cũng vậy , luôn hóm hỉnh và dễ thương như vậy đó . Nhỏ type tiếp " Anh à, em muốn nói cho Anh nghe chuyện này, nhưng Anh hứa là Anh sẽ không giận em nha " Anh trả lời Nhỏ vội vàng Nhỏ đọc được trong lời của Anh sự lo lắng " Có chuyện gì quan trọng vậy em, anh hứa là anh sẽ không bao giờ giận em bất cứ chuyện gì đâu. Thôi hay là để anh phone cho em rồi mình nói chuyện đó nghe " Nhỏ hoảng hốt " Thôi , em nói ở đây được rồi , nói qua phone em không nói được " Anh có vẻ ngạc nhiên lắm " Sao kì vậy , nói qua phone dễ hơn mà, với lại anh muốn được nghe giọng nói của em , anh thấy nhớ em nhiều lắm " Nhỏ thấy chút bồi hồi len lỏi vào tim Nhỏ " Thôi được rồi , anh phone cho em đi , em chờ " Nhỏ vội vàng logoff computer giống như sợ Anh sẽ không phone cho Nhỏ.

Tiếng phone reo làm Nhỏ giật mình , Nhỏ háp tấp cầm lấy ống nghe , Nhỏ nghe tiếng Anh , vẫn giọng nói ngọt ngào mà Nhỏ hằng thương nhớ :
- Hi , chào em . Em nói có chuyện gì muốn nói với anh nè , bây giờ nói cho anh nghe thử coi. Em làm cho anh suốt cả ruột rồi đó nghe.
Nhỏ thỏ thẻ nói với giọng nhẹ nhàng :
-Anh phải hứa với em trước là sẽ không giận em đó
Anh vẫn ngọt ngào trả lời Nhỏ :
-Ok, anh hứa sẽ không giận em, mà có chuyện gì mà em có vẻ quan trọng vậy. Bộ em chuẩn bị đi lấy chồng hả ???
Nhỏ giật mình " Không lẽ Anh đã biết " Nhỏ vội trấn tĩnh mình và trả lời Anh :
-Nếu thật sự em đi lấy chồng rồi anh có hận em , có trách em, và có còn yêu em nữa không nè Anh cười lớn :
-Em mà đi lấy chồng thì anh sẽ cho em món quà thật đặc biệt đó
-Quà gì vậy có thể cho em biết trước được không vậy
Anh vừa cười vừa trả lời Nhỏ :
-Thì trái tim của anh nè, em lấy không vậy???
Nhỏ bật cười :
-Trái tim của anh đen thui ai mà thèm lấy
- Trời, hôm nay dám chê quà của anh tặng hả em
- Đâu có đâu , nhưng món quà của anh đặc biệt quá nên em hông dám nhận . Sợ mang nợ của anh rồi trả cả đời cũng còn nợ.
-Không sao đâu, anh sẽ không tính tiền lời đâu mà em sợ.
Nhỏ cười và thấy Anh sao mà dễ thương dễ yêu đến thế
-Thôi không giận nữa, em có chuyện này muốn nói với anh từ lâu lắm rồi mà em không dám nói. Em cũng không muốn nói cho anh nghe nếu có thể được, nhưng hôm nay em phải nói cho anh nghe dù rằng lòng em cảm thấy đau xót lắm khi nói ra chuyện này.
Anh trả lời Nhỏ bằng giọng lo lắng :

-Có chuyện gì xảy ra cho em vậy em

-Anh à, nếu lỡ chuyện của mình không có kết quả thì sao hả anh ???

-Sao lại không có kết quả chứ em, mình yêu nhau thật sự thì sao lại không có kết quả?

Nhỏ đáp lời Anh bằng giọng thì thầm :

-Nếu em nói em là hoa đã có chủ rồi thì anh có tin không ???

Anh chặn ngang lời Nhỏ :

-Ai là chủ của em vậy, có phải là anh không em ???

-Nếu là anh thì em đâu có chuyện gì để nói, xin lỗi anh, em xin lỗi anh thật nhiều khi em đã dối gạt anh Thật ra em đã...

Nhỏ ngập ngừng một lát rồi nói một hơi như sợ sau đó mình sẽ không nói được :

-Em có lỗi với anh nhiều lắm ,thật ra bấy lâu nay em đã dẫu anh, em đã dẫu anh em đã đính hôn rồi, em đã là hoa đã có chủ rồi vậy mà em còn đi yêu anh . Em cũng không biết tại sao mình lại có thể yêu anh được, lúc đầu em chỉ nghĩ là mình chỉ đùa giỡn cho vui thôi, nhưng rồi em đã yêu anh từ lúc nào mình cũng chẳng biết . Chắc anh sẽ hỏi tại sao em đã đính hôn rồi mà em lại còn có thể yêu anh , chỉ vì là em chấp nhận người ấy đơn giản vì người ta có ơn nghĩa với em nhiều lắm , và cả với gia đình em, người ấy là cứu tinh cho gia đình em . Em chịu lấy người ta chỉ vì em muốn làm cái gì đó để trả nợ ân tình cho người ta, em biết chưa chắc gì anh sẽ tin những điều em nói nhưng đó là sự thật, một sự thật không chút dối gạt . Em đã từng mong mình có thể yêu người ta , nhưng tháng năm trôi qua trong em lúc nào cũng coi người ta như một người anh một người ơn hơn là người yêu.

Nhỏ ngừng nói, thở hắt ra như người sắp chết đuối. Nhỏ không nghe tiếng Anh, Nhỏ sợ Anh không còn ở đó nghe Nho" giải bày.

-Anh à, anh có nghe em nói không, anh có hiểu những gì em nói không anh ???

Nhỏ không nghe tiếng Anh trả lời , tiếng đồng hồ tích tắc làm cho Nhỏ thấy giống như hàng chục thế kỷ đang trôi qua.

-Em nói thật chứ ???

Nhỏ nghe tiếng Anh như từ cõi xa xăm lạc về...

Giọng Anh chùng hẳn xuống :

-Em muốn nói gì với anh thôi phải không nào

Nhỏ nghẹn ngào :

-Không, em không hề đùa giỡn với anh, những điều em nói hoàn toàn nghiêm chỉnh và đó là sự thật đó anh à

Thời gian lại nặng nề trôi, Nhỏ thấy nghẹt thở trước sự câm nín của Anh . Nhỏ nói như van xin :

-Em mong anh hãy hiểu cho em, em chỉ dẫu anh sự thật này thôi còn tình yêu mà em đã dành cho anh thì chân thật . Em không có ý định lừa dối anh, nhưng em đã không biết nói như thế nào cho anh biết được, em đã dần vật lộn tâm mình rất nhiều trước tình yêu của anh, và em cũng đã đau khổ thật nhiều khi biết rằng em đã yêu anh.

Anh vẫn không nói gì, Nhỏ hiểu được tâm trạng của Anh lúc này , chắc bây giờ trong Anh đang sụp đổ , đang đau đớn nhiều lắm . Nhỏ ước gì Nhỏ có thể gánh lấy hết mọi niềm đau của Anh .

Tiếng của Anh kéo Nhỏ lại với thực tế :

-Anh đã linh cảm được chuyện này từ khi bắt đầu yêu em, anh vẫn biết chuyện tình của mình có cái gì đó mơ hồ lắm, anh đã tự đặt ra cho mình biết bao dự cảm xấu về tình yêu này , nhưng cuối cùng anh đã không ngờ sự thật này làm cho anh ngỡ ngàng dù anh có chuẩn bị tâm lý từ trước . Anh không trách em đã dối gạt anh, anh cũng không biết mình có thể trách hận gì em được không khi trong lòng anh đã yêu em

Nhỏ thấy mặn chát nơi khóe môi, những giọt nước mắt bắt đầu chảy dài trên khuôn mặt của Nhỏ, mỗi lời nói của Anh giống như những mũi dao xuyên qua trái tim yếu ớt của Nhỏ . Nhỏ không

muốn cho Anh biết được Nhỏ đang khóc, nhưng Nhỏ cũng không thể ngờ rằng Anh cũng đang rơi nước mắt vì đau. Nhỏ nghe tiếng Anh yếu ớt :

-Cho anh xin lỗi, mai một gặp lại sau nhé

Tiếng phone cúp lạnh lùng như cánh cửa thiên đàng đã đóng lại từ chối bước chân Nhỏ vào. Nhỏ thần thờ một chút rồi bật khóc nức nở, Nhỏ không dám khóc lớn tiếng , Nhỏ sợ Má của Nhỏ sẽ lo lắng , Nhỏ đành mím môi lại cho khỏi bật ra tiếng nức nở, chỉ có những giọt nước mắt là vẫn không ngừng chảy dài trên khuôn mặt của Nho?

Hai ngày đã trôi qua, Nhỏ không gặp Anh, Nhỏ tìm Anh một cách vô vọng , tìm Anh để làm gì Nhỏ cũng không biết . Nhỏ chỉ biết Nhỏ nhớ anh da diết , nhớ những dòng chữ đùa vui của Anh, nhớ giọng nói ngọt ngào tha thiết của Anh mà mấy tháng qua Nhỏ vẫn được nghe hàng ngày. Nhỏ không dám trách Anh, vì Anh đâu có lỗi gì để cho Nhỏ trách, Anh và Nhỏ chỉ có tội là đã yêu nhau một cách mù quáng mà thôi. Nhỏ bỗng thấy thèm lấm lòi nói yêu thương của Anh, hai ngày nay Nhỏ không học hành gì được hết , tâm hồn Nhỏ trống rỗng, Nhỏ không suy nghĩ được chuyện gì khác ngoài chuyện nhớ Anh . Về đến nhà, Nhỏ mệt mỏi đi vào phòng mình và thả người lên giường, Nhỏ thấy tim mình đau nhói và khóe mắt rưng rưng khi nghĩ rằng vào giờ này mọi ngày Nhỏ đang cùng Anh trò chuyện vui vẻ, Nhỏ biết rằng những ngày vui vẻ hạnh phúc ấy không còn đến với Nhỏ và Anh nữa. Tiếng phone reo inh ỏi, Nhỏ ồ ối bắt phone :

-Hi

Tiếng Anh bắt chợt vang lên làm Nhỏ ngồi bật dậy như được gắn lò xo.

-Hi, chào em . EM có khỏe không ???

Tự nhiên Nhỏ bật khóc một cách ngon lành , Nhỏ cũng không biết tại sao mình lại khóc

-Nếu em khóc mà làm cho em thanh thản thì em hãy khóc đi, khóc sẽ làm tâm hồn em thanh thản hơn . Mấy ngày nay anh vẫn không trấn tĩnh được tâm hồn của mình, đã mấy lần anh định phone cho em nhưng rồi lại thôi. Anh sợ khi nghe được tiếng của em anh sẽ không cảm lòng mình được , anh xin lỗi em mong em hiểu cho anh . Nhưng hôm nay anh đã không giữ được nỗi lòng mình, nỗi nhớ mong em đã thắng lý trí của anh rồi. Anh thèm được nghe giọng nói của em, thèm được nói cho em biết là anh yêu em, yêu em thật nhiều dù biết rằng mình không còn là của riêng nhau

Nhỏ nói giọng nghẹn ngào :

-Anh có biết em đã tìm anh vất vả như thế nào không, và anh có biết em đã nhớ anh da diết như thế nào không ???

-Nhớ anh làm chi cho thêm khổ vậy em, anh không là gì để em phải nhớ cả . Anh chỉ là người đến sau và không có gì để cho em cả . Những gì mà em đang có là những gì tốt nhất cho tương lai của em đó, anh chỉ là kẻ lãng tử , anh chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi và...

Nhỏ cắt ngang lời Anh :

-Nhưng em yêu anh

-Và chỉ có tình yêu dành cho em mà thôi , nhưng thực tế thì lại khác xa với những gì mình nghĩ em à . Em đã có cho mình một tương lai sáng đẹp thì đừng nên đánh mất nó, đừng nên nghĩ về anh nữa.

Nhỏ vẫn còn nghẹn ngào :

-Nhưng em đã không ngờ mình đã yêu anh nhiều đến thế , em muốn bỏ tất cả , bỏ mọi thứ để đến với anh

- Đừng em... Giọng Anh khản khoản như van xin... Đừng vì cái gì mơ hồ mà đánh mất những gì mình đang có . Anh không xứng đáng để em phải đánh đổi đâu

-Nhưng anh có tình yêu dành cho em

-Tình yêu chỉ đẹp khi còn trong mộng tưởng , đến khi em va chạm với cuộc sống thực tế rồi em mới biết mọi chuyện không hẳn đều là màu hồng đâu em à

-Em không sợ gì hết , em bất chấp tất cả để đến với anh

-Em nghĩ gì khi em và anh giống như hai thế giới cách biệt . Rồi còn gia đình em và người ấy nữa , em làm thế nào để đối diện với người ta đây. Em có đành lòng từ bỏ gia đình mình để đến với anh được không. Anh là người sống có gia đình mà cũng như không cho nên anh rất hiểu rõ một người sống không có người thân lo lắng quan tâm cho mình khổ tâm đến chừng nào. Những gì anh trải qua anh không muốn lặp lại cho em, anh yêu em nên chỉ muốn những gì tốt đẹp đến với em như những gì em đang có . Anh chấp nhận đau khổ cho riêng mình, số phận của anh đã định sẵn như vậy rồi, anh cam chịu tất cả chỉ mong em sẽ được hạnh phúc là cũng đã an ủi anh nhiều lắm rồi

-Em không biết , nhưng em không muốn mất anh và cũng không muốn ai phải phiền lòng về mình hết . Em biết em làm như vậy là em ích kỉ lắm, là em chỉ nghĩ cho mình thôi , nhưng trong lòng em lúc nào cũng yêu anh cũng nhớ anh

-Chỉ cần nghe em nói bấy nhiêu thôi cũng làm cho anh hạnh phúc và giúp anh đương đầu với cuộc sống sau này rồi. Anh không muốn em là đứa con bất hiếu và là người không biết trọng tình nghĩa. Anh lúc nào cũng ở bên em, khi em vui , khi em buồn , khi em khó khăn trong cuộc sống thì hãy tâm sự và chia sẻ với anh như một người em gái với anh trai. Cho dù không còn là của nhau nhưng trong lòng anh lúc nào cũng yêu em và yêu em thật nhiều

Nhỏ cảm thấy chới với trước những gì anh nói , Nhỏ đã từng nghĩ chắc Anh sẽ hận và trách móc Nhỏ nhiều lắm . Vậy mà đến bây giờ Anh vẫn ngọt ngào chia sẻ với Nhỏ , Anh cao lớn và cao thượng hơn Nhỏ nghĩ nhiều. Anh luôn đời như vậy đó, luôn dành cho Nhỏ những gì tốt đẹp nhất , càng nghĩ Nhỏ càng thấy mình nhỏ bé thật nhiều so với tình yêu của Anh .Nhỏ thấy hối hận khi đã làm tổn thương Anh, nhưng thật sự thì Nhỏ cũng đã yêu Anh với những gì chân thành và tha thiết nhất trong trái tim của Nho?

-Hãy cho anh được toại nguyện em nhé, nếu mình đã không đến được với nhau bằng tình yêu thì hãy cho anh được coi em như một người bạn thân tri kỉ, một người em gái bé bỏng của anh . Anh đã thiếu thốn tình thương từ nhỏ rồi nên anh rất trân trọng mọi tình cảm . Cho dù anh biết ngay trong lúc này anh không thể nào nghĩ gì khác ngoài hai chữ Yêu Em

-Em không thể... Nhỏ ngập ngừng nói lòng đau như cắt... Em không thể nào coi anh là bạn hay anh trai được khi lòng em lúc nào cũng yêu anh da diết . Mong anh hiểu cho em

-Anh hiểu chứ và anh cũng như em thôi , nhưng anh phải cảm lòng thôi em à . Anh không thể nào bắt em đánh đổi cái tốt nhất để đi lấy cái mơ hồ , em có hiểu không, anh không đáng cho em đánh đổi như vậy đâu, đừng cứng đầu với những suy nghĩ bồng bột của mình như vậy
Nhỏ thấy mình ngu ngơ trước những lời nói của Anh, Nhỏ không muốn và cũng ước gì mình không hiểu những lời Anh nói

-Anh lúc nào cũng bên em, không rời xa em dù trong giây phút , anh sẽ cầu nguyện cho em được hạnh phúc , dù rằng mình cách xa nhau nhưng trong lòng anh lúc nào cũng có hình bóng của em, mỗi bước chân em đi trên đường đời bao giờ cũng có đôi mắt anh ngóng trông, hạnh phúc của em cũng chính là hạnh phúc của anh

Tự nhiên Nhỏ thấy giận Anh vô cùng, Nhỏ giận Anh đã cao thượng trong tình yêu một cách mù quáng , Nhỏ giận Anh đã không tự biết đấu tranh cho hạnh phúc của đời mình . Nhưng Nhỏ cũng biết rằng chính Nhỏ cũng không biết mình có vượt qua được cái vực thẳm này hay không

-Thôi anh phải đi làm đây , em hãy giữ gìn sức khỏe và đừng nghĩ ngợi gì lung tung nữa. Khi nào rảnh anh sẽ mail cho em

-Anh... Nhỏ thảng thốt gọi Anh , Nhỏ tưởng tượng mình sẽ không còn gặp Anh nữa sau lần nói chuyện này... Đừng đi mà anh , em còn muốn nói với anh nhiều lắm

-Nói gì nữa đây em , những gì muốn nói anh đã nói hết rồi , Em hãy để cho lòng mình bình tâm lại đi rồi mình gặp nhau sau nhé, anh muốn em bình tâm lại rồi mình sẽ nói sau nghe em . Và anh cũng muốn lòng của mình bình tĩnh lại , cho đến bây giờ anh vẫn còn ngỡ ngàng về chuyện này lắm em à . Thôi anh đi đây , hãy nhớ một điều là anh vẫn còn yêu em và nhớ em nhiều lắm Anh đi rồi mà Nhỏ vẫn còn bàng hoàng , Nhỏ thần thờ đặt ống nghe xuống một cách luyến tiếc giống như Nhỏ đang đánh mất cái gì quý báu nhất của đời mình...

Ngày tháng trôi qua, đã gần một tháng kể từ lần cuối cùng Anh gọi cho Nhỏ, Nhỏ đã tìm Anh rất nhiều lần, nhưng lần nào Nhỏ cũng chỉ nhận được một sự im lặng đáng sợ. Nhỏ biết Anh tránh né Nhỏ, Anh sợ mình sẽ đau khổ khi gặp Nhỏ, ngay cả Nhỏ bây giờ chắc cũng không kềm được lòng của mình khi gặp Anh. Mấy ngày qua, Nhỏ như sống mà không có hồn, Nhỏ vẫn thỉnh thoảng nhận được mail của Anh, nhưng Nhỏ cảm giác rằng trong Anh đang buồn và thất vọng về tình yêu của mình đã dành cho Nhỏ nhiều lắm. Nhỏ không biết làm cách nào để làm dịu bớt niềm đau khổ của Anh đây, nếu có thể gánh được mọi điều đau khổ của Anh Nhỏ cũng cam chịu với bất cứ giá nào. Nhưng Nhỏ cũng đành chịu khi mà Nhỏ không tìm được Anh, Nhỏ đã khóc thật nhiều trong những ngày qua, nước mắt rồi cũng khô cạn trên đôi bờ mi của Nhỏ, Nhỏ mong ngày tháng sẽ làm cho Anh quên Nhỏ, quên những gì đau buồn mà Nhỏ đã đem đến cho Anh. Nhỏ về đến nhà và mở computer để check mail, Nhỏ mong được mail của Anh, dù là những lời trách móc của Anh Nhỏ cũng muốn đọc mỗi ngày. Nhỏ nhận được hai lá mail của Anh, Anh nói với Nhỏ hãy cho Anh được một lần gặp Nhỏ, đó là ước nguyện sau cùng mà Anh muốn Nhỏ làm cho Anh. Anh hẹn Nhỏ tuần sau Anh sẽ qua thăm Nhỏ, Nhỏ ngỡ ngàng và ngạc nhiên lắm, Nhỏ bối rối không biết phải xử trí sau đây, Nhỏ cũng rất mong được gặp Anh, dù chỉ vài giây ngắn ngủi. Vậy mà bây giờ khi Anh muốn qua gặp Nhỏ thì Nhỏ cảm thấy bối rối và khó xử vô cùng. Thôi thì hãy để một lần Nhỏ được chạm mặt với Anh, một lần được ôm lấy Anh trong vòng tay nhỏ bé, một lần được òa khóc trên bờ vai Anh rồi mai này cuộc đời đưa đẩy Nhỏ tới phương nào Nhỏ cũng chấp nhận.

Nhỏ hồi hộp bước vào chỗ đón người đến nơi phi trường, mấy ngày nay Nhỏ mong thời gian qua thật nhanh để được gặp Anh, Nhỏ tưởng tượng rất nhiều, Nhỏ cũng chuẩn bị rất nhiều lời để nói khi gặp Anh, Nhỏ sẽ ôm Anh thật chặt khi gặp Anh... Đến bây giờ khi gần đến giờ gặp Anh, Nhỏ tự dưng thấy sợ vô cùng, mà sợ điều gì thì Nhỏ cũng không biết.

Dòng người trong phòng kín bước ra rồi đổ về chỗ để hành lý đồng nghịt, Nhỏ nhón chân tìm bóng dáng Anh, Nhỏ chỉ được nhìn Anh qua hình nên bây giờ tìm Anh trong dòng người đông như thế này Nhỏ sợ lạc mất Anh. Từ xa xa Nhỏ thấy thấp thoáng bóng Anh chậm rãi đi về phía Nhỏ, mái tóc bồng bênh trước trán của Anh cũng không che nổi sự mệt mỏi sau một hành trình dài. Anh đi về phía chỗ để hành lý rồi với tay kéo vali của mình và kéo nó đi về phía cửa. Nhỏ chạy lại trước mặt Anh rồi khẽ gọi tên Anh:

-Anh Lam

Anh ngỡ ngàng giây phút rồi bật gọi tên Nhỏ:

-Ngọc

Nhỏ chạy vội đến thật gần bên Anh, Nhỏ muốn ôm Anh nhưng không biết lực cản nào đã ngăn Nhỏ lại, Nhỏ hấp tấp nói:

- Anh có mệt lắm không ???

Anh dịu dàng nhìn Nhỏ:

- Không sao, dù có đi cùng trời cuối biển có để gặp em anh cũng thấy mệt chút nào.

Đôi mắt Nhỏ bỗng cay cay, Nhỏ sợ mình lại khóc, Nhỏ nắm lấy bàn tay Anh kéo Anh về phía cửa, Nhỏ không muốn Anh nhìn thấy Nhỏ khóc, Nhỏ đi mà như chạy bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Anh như sợ Anh sẽ lạc mất.

Ngồi trên xe, Nhỏ không nói lời nào, Nhỏ cầm túi lái xe, Anh ngồi kế bên nhìn Nhỏ chăm chú.

Nhỏ thấy nhột nhạt nhưng cũng không dám quay lại nhìn Anh. Anh bật cười khi thấy Nhỏ len lén nhìn Anh:

-Anh có ăn thịt em đâu mà sao thấy em căng thẳng quá vậy Ngọc

- Đâu có đâu, tại vì lái xe ngoài freeway nên em căng thẳng vậy thôi. Nhỏ chống chế

- Từ từ thôi, đừng chạy nhanh quá, Anh còn chưa cưới vợ đó ghen em

Nhỏ bật cười, Nhỏ thấy Anh vui Nhỏ cũng vui lây

- Để em tìm motel cho Anh ở đỡ nhé, em cũng không biết chỗ nào đây, chắc chạy vòng vòng tìm quá

-Không cần đâu em à, Anh chỉ đến gặp em vài tiếng rồi anh phải tiếp tục đi nữa
- Sao gấp quá vậy anh , anh không ở lại chơi vài ngày cho khỏe
-Không được, anh không muốn làm phiền em , anh sợ em sephiền phức nếu anh ở lại đây lâu ,
và lại anh còn phải đi dự đám cưới của người bạn bên đây nữa nên không có thời gian nhiều ,
mong em thông cảm
Nhỏ cảm thấy một nỗi buồn đang len lỏi vào trong tim Nho?
-Vậy để em chờ anh đi tham quan city của em nghen
-Cám ơn em, em làm tài xế mà , em có chờ anh đi xuống địa ngục anh cũng ráng mà chịu chứ
sao

Nhỏ chờ anh đi vòng qua downtown rồi vòng qua uptown, chỗ nào mà Nhỏ thấy đông là Nhỏ lại
cho xe chạy vào , Nhỏ sợ anh sẽ buồn khi thấy đường vắng vẻ , Nhỏ suy nghĩ như một đứa con
nít, Nhỏ cười thầm về mình . Nhỏ cho xe dừng lại một quán cafe ven đường , Nhỏ quay qua hỏi
Anh :

-Vào đây ăn uống chút gì nghen Anh, em cũng không biết đi đâu nữa rồi.
Anh gạt đầu rồi mở cửa xe, Nhỏ cho xe đậu vào parking rồi cùng Anh đi vào quán cafe Trong
quán thật vắng , giờ này chỉ có đôi ba người rảnh rỗi để đi uống cafe nên quán cũng vắng vẻ .
Anh chọn một bàn quay mặt ra phía cửa rồi kéo ghế cho Nhỏ ngồi, Anh ngồi vào phía đối diện
Nhỏ . Anh nhìn Nhỏ chăm chăm làm Nhỏ mắc cỡ không dám nhìn Anh, Anh gọi cho Anh và Nhỏ
hai ly nước cam . Nhỏ cầm ly nước mà không dám ngước mắt nhìn Anh
-Em uống đi, Anh không có bỏ thuốc độc vào đó đâu mà sợ.
Nhỏ nhìn anh nhoẻn miệng cười , Nhỏ thấy Anh thật dễ thương với khuôn mặt cương nghị, Nhỏ
nhìn Anh thật lâu , Nhỏ muốn in thật sâu khuôn mặt của Anh vào tim mình , Nhỏ quên cả nỗi mắc
cỡ sợ hãi khi phải nhìn thẳng vào mắt Anh như lúc đầu gặp gỡ . Đôi mắt Anh long lanh nhìn Nhỏ
như muốn thiêu cháy con người Nhỏ , Nhỏ thấy trong đôi mắt Anh thật nhiều yêu thương dành
cho Nhỏ , bàn tay Anh vụng về tìm lấy tay Nhỏ . Anh xiết chặt tay Nhỏ , Nhỏ cảm thấy đau nhưng
Nhỏ bất động không lên tiếng . Nhỏ để mặc cho thời gian trôi qua, Nhỏ cảm thấy trời đất không
gian như dừng hẳn , mà thật tình trong lòng Nhỏ cũng muốn thời gian như ngừng trôi để Anh mãi
bên Nhỏ...

Anh và Nhỏ bước thật chậm bên nhau dưới những bóng cây , Nhỏ đi bên Anh mà lòng ngổn
ngang trăm ý nghĩ . Nhỏ không biết Anh nghĩ sao khi gặp Nhỏ, không biết Anh có thất vọng gì về
Nhỏ hay không . Trong công viên hôm nay, mọi vật bỗng trở nên xa lạ với Nhỏ, Nhỏ đi bên Anh
nghe lòng hạnh phúc và thanh thản vô cùng . Nhỏ muốn quên đi hết mọi chuyện trên đời này ,
Nhỏ chỉ muốn thời gian mãi mãi dừng trôi. Anh đột ngột đứng lại , bàn tay Anh kéo Nhỏ lại thật
gần bên Anh , Nhỏ nhìn Anh giây phút rồi ôm chầm lấy Anh và bật khóc . Anh nhẹ nhàng ôm lấy
bờ vai đang run rẩy của Nhỏ và vuốt lên mái tóc của Nhỏ . Nhỏ khóc như một đứa con nít đang
nhỏng nhèo với mẹ , Anh dỗ dành Nhỏ :

- Đừng khóc nữa em, nhìn em khóc Anh sẽ cảm thấy lòng mình đau lắm , anh không muốn em
rơi nước mắt vì anh . Anh lúc nào cũng yêu em và nhớ em nhiều lắm . Chỉ cần gặp em và được
ôm em trong vòng tay anh một lần như thế này anh cũng đã toại nguyện rồi. Đừng làm cho anh
không cảm lòng được em à

Nhỏ nghẹn ngào , Nhỏ muốn nói với Anh thật nhiều nhưng những từ ngữ trong Nhỏ như chạy
đâu hết , Nhỏ chỉ biết ôm Anh thật chặt , Nhỏ lơ ngơ hiểu rằng Nhỏ chỉ được ôm Anh một lần duy
nhất này trong cuộc đời của Nhỏ mà thôi. Anh nâng mặt Nhỏ lên , Anh nhẹ nhàng lau những giọt
nước mắt trên khuôn mặt Nhỏ, Nhỏ nhắm mắt và hé môi , Nhỏ thèm được hôn Anh , bờ môi Nhỏ
ướt mền vô tình chạm môi Anh . Anh đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi Nhỏ, Nhỏ cảm thấy trời
đất quay cuồng dưới chân mình , bờ môi Anh ngọt ngào và nụ hôn say đắm hôm nay của Anh đã
làm Nhỏ suốt đời không quên . Thời gian như ngừng trôi , Nhỏ như chết đứng trước nụ hôn của
Anh , Nhỏ muốn bỏ tất cả để đi cùng Anh , nhưng mọi chuyện đã không còn do Nhỏ định đoạt
được nữa rồi. Nhỏ đau khổ và Anh cũng đau khổ...

Năm năm trôi qua kể từ ngày Anh và Nhỏ gặp nhau , lúc đưa anh ra phi trường Nhỏ thấy như đưa hồn mình vào cõi chết , Nhỏ biết từ hôm đó trở đi Nhỏ đã không còn yêu ai được nữa. Trái tim Nhỏ đã gửi đi theo Anh, Anh đi rồi tâm hồn của Nhỏ cũng đi theo Anh . Sau lần gặp đó, Nhỏ không còn gặp Anh nữa, lâu lâu Nhỏ nhận được mail của Anh, những lời hỏi thăm bình thường anh như những lời hỏi thăm của một người bạn với một người bạn . Anh không nói dù chỉ một lời là Anh còn thương nhớ Nhỏ, Nhỏ hiểu Anh muốn trốn chạy Nhỏ , Anh muốn Nhỏ đừng bận tâm về Anh để Nhỏ có thể sống hạnh phúc . Nhưng Anh nào có biết , Nhỏ đã đau khổ thế nào khi phải xa Anh, Nhỏ đã khước từ cái hạnh phúc mà Anh ngỡ là Nhỏ sẽ đạt được . Ba má Nhỏ đã không giận hờn Nhỏ khi Nhỏ quyết định như vậy và người chồng sắp cưới của Nhỏ cũng không trách móc Nhỏ , anh ấy cũng hiểu rằng hạnh phúc chỉ đến từ hai phía của trái tim chứ không phải chỉ có ân tình hay từ một phía là có thể hạnh phúc được . Ai cũng hiểu cho Nhỏ trừ Anh, Anh nghĩ cho Nhỏ nhưng thật ra là Anh đã vô tình giết chết cuộc đời Nhỏ mà Anh không hay Nhỏ chưa bao giờ trách móc Anh vì Nhỏ biết Anh cũng đã đau khổ nhiều khi phải từ bỏ tình yêu của mình , Nhỏ biết Anh đã hy sinh tình yêu mình chỉ vì mong cho Nhỏ được hạnh phúc, Nhỏ biết Anh đã yêu Nhỏ nhiều nên Anh mới làm như vậy.

Trời hôm nay u ám và tuyết rơi thật nhiều , Nhỏ lang thang trên đường phố trong thành phố xa lạ này , hôm nay Nhỏ qua đây để dự đám cưới một người bạn . Thành phố Toronto này thật buồn trong mùa đông, tuyết rơi trắng xóa cả trời, Nhỏ đã từng đến nơi này để tìm Anh , nhưng bóng dáng Anh như biến mất khỏi thế gian này mà không để lại dấu vết nào. Nhỏ cảm thấy mình bơ vơ trợ trợ , Nhỏ thêm được một hơi ấm tình thương, Nhỏ chỉ mong được gặp Anh lần nữa để giải bày mà cũng khó đến thế ư .Nhỏ không dám cho đó là ý trời hay số mệnh mà đó chỉ là do Nhỏ đã không biết nắm lấy hạnh phúc của mình mà thôi. Nhỏ lang thang ngoài trời tuyết nhưng Nhỏ cũng không cảm nhận được cái lạnh đang giá buốt, một cái chạm vai nhẹ làm Nhỏ bừng tỉnh , Nhỏ quay đầu định xin lỗi người ta , bỗng Nhỏ nhìn thấy Anh cũng đang quay đầu lại miệng Anh cũng đang thốt ra lời xin lỗi. Nhỏ như chết đứng trước mặt Anh, Anh cũng ngạc nhiên đến nỗi không thốt ra lời. Đứa bé giựt giựt tay Anh kéo Anh và Nhỏ về thực tại :

- Lẹ lẹ đi ba, lạnh quá nè

Nhỏ mỉm cười chào anh :

-Anh khỏe không ??? Lâu quá không gặp ,con của anh đó hả . Bé dễ thương quá

Anh cười :

- Em đi đâu mà qua tới đây vậy, em cũng khỏe chứ

Quay qua đứa bé Anh nói :

-Chào cô đi con

-Chào cô

-Ngoan, bé tên gì vậy cho cô biết được không nè ???

- Dạ con tên Ngọc

Nhỏ thoáng bối rối , anh đã lấy tên Nhỏ để đặt tên cho con mình sao??? Vậy là Anh vẫn còn nhớ Nhỏ, Nhỏ quay lên nhìn Anh, đôi mắt của Anh như muốn gạt đầu trả lời Nho?

-Ngọc bao nhiêu tuổi rồi???

-Thưa cô con được ba tuổi rồi

-Ngọc ngoan lắm , mai một cô sẽ mua kẹo cho Ngọc nghen

-Con cảm ơn cô

Nhỏ quay lên nhìn Anh và hỏi :

-Anh sống ở gần đây hả , đã có lần em qua đây tìm Anh nhưng không gặp . Bà xã anh có khỏe không , cho em gửi lời hỏi thăm chị ấy nha.

-Còn em thế nào , được mấy đứa rồi , ông xã đâu mà đi có một mình vậy

- Ông xã hả , chưa tìm được nên vẫn chưa có cháu nào
 Anh ngỡ ngàng
 -Là sao???

Nhỏ cười và đáp lời Anh :

- Thì là chưa có chồng làm sao có con đây
 -Nhưng hồi đó em đã...
 -Thì hồi đó mới đính hôn thôi chứ có cưới hỏi gì đâu , em đã quyết định là không lấy người ta rồi.
 -Sao vậy, người ta không chịu em ha?
 -Trời, anh làm như em xấu xa lắm người ta mới không chịu cưới vậy. Chẳng qua là em không muốn đối gặt mình và đối gặt người ta , vậy thôi

Nhỏ hỏi Anh :

-Anh sống hạnh phúc chứ
 -Cũng bình thường

Nhỏ nghe đâu đó trong lòng mình một nỗi niềm khó tả đang trào dâng

-Thôi anh về đi kẻo bé Ngọc lạnh bây giờ đó, nếu có dịp mình sẽ gặp nhau sau nhé
 Anh chia tay bắt tay Nhỏ, Nhỏ thấy tay Anh xiết chặt tay mình

-Thôi anh về ,em đang ở đâu cho anh biết để anh lại thăm em
 -Thôi khỏi cần đâu anh ạ em ở nhà nhỏ bạn ngày mai em đã về rồi , có cần gì thì e-mail cho em, em vẫn còn giữ địa chỉ mail cũ đó , anh chắc quên rồi phải không nè

Anh cười gượng

-Làm sao mà quên
 -Thôi anh đi đi , bye bye bé Ngọc nha , Ngọc ngoan và giỏi lắm . Mai một cô sẽ gửi kẹo cho Ngọc nha
 -Bye bye cô

Đưa bé đưa tay vẫy Nhỏ rồi kéo Anh đi , Anh vừa đi vừa quay lại nhìn Nhỏ , Nhỏ giơ tay vẫy chào Anh . Bóng Anh khuất sau một con đường thì cũng là lúc nước mắt Nhỏ tuôn trào, Nhỏ để mặc cho nước mắt mình tuôn chảy. Không biết Nhỏ khóc vì vui hay buồn đây, Nhỏ vui vì gặp Anh và buồn vì Nhỏ biết rằng hy vọng nhỏ nhoi của Nhỏ đã tan tành thành mây khói. Nhỏ bước đi lặng lẽ , đường đời đã làm Anh và Nhỏ chia hai lối , Anh bây giờ đã không còn là của riêng Nhỏ , và Nhỏ cũng không muốn làm xáo trộn cái hạnh phúc bé nhỏ của Anh . Những tưởng Anh sẽ đi bên lẽ của hạnh phúc Nhỏ, nhưng ngược lại Nhỏ lại là kẻ đứng lại bên lẽ ngóng trông theo hạnh phúc của Anh . Tận sâu trong tâm hồn Nhỏ cũng cảm thấy mình rất hạnh phúc khi biết được Anh được hạnh phúc bên vợ hiền con ngoan . Nhỏ yêu Anh thật nhiều nên bao giờ Nhỏ cũng mong cho Anh được hạnh phúc dù rằng người đàn bà đi bên cạnh đời Anh không phải là Nhỏ . Ngày mai Nhỏ sẽ trở về với cuộc sống đơn côi của mình , nhưng Nhỏ sẽ được thanh thản hơn những ngày tháng đã qua Tình yêu mà Nhỏ đã dành cho Anh lúc nào cũng nguyên vẹn và Nhỏ cũng biết rằng hình bóng Nhỏ trong tim Anh cũng không bao giờ phai tàn...

Trở về

Nó đói . Nó nhân ra điều này bởi một cơn buồn rười rượi vô cớ chợt tới . Không còn là sự dày vò thể xác, cơn đói chỉ còn là tâm trạng u buồn triền miên , phẳng lặng, một sự không hài lòng bản thân và không còn đủ sức nhắc nhở về sự no đủ đã qua. Trước đây , mỗi khi đói mà được ai mời , nó không giấu được sự hoan hỉ . Nhưng khi ních căng dạ dày bởi lòng tốt của người khác thì nỗi tủi nhục cũng đầy ứ lên . Mỗi khi ghé mặt vào đĩa thức ăn người ta cho , nó cũng đành nghiêng lòng hát cả nỗi tủi hổ của mình vào đó rồi nuốt ngược lại . Rồi nó chần chừ trước lời mời chào . Rồi nó bỏ lại lời mời chào sau lưng mình . Rồi nó lãnh đạm . Rồi nó mỉm cười thân ái từ chối không vấn vương . Bây giờ không ai mời nó nữa. Nó đã được bình đẳng với mọi người . Hay ít ra

nó tự hãnh diện với bản thân mình như thế.

Chín Giờ tối , khi người ta đã chui vào phòng riêng ăn bữa cơm muộn , xem ti vi hay vài bạc , nó mới ra chỗ riêng của mình là khoảng trống ở đầu cầu thang tầng bốn . Có một thằng lạ mặt đã ngồi đó . Cái dáng của thằng kia có vẻ như kẻ rồi hơi ngồi xem người qua lại , nhưng ánh mắt lại có vẻ bất an, lo lắng một chuyện gì đó. Nó phớt lờ , rải chiếu sát lò sưởi và lôi bánh mì ra ăn . Hôm nay nó tự thưởng cho mình một chiếc bánh mì kẹp đầy giảm bông vì chiều nay được thuê làm khá nhiều việc . Nó chậm rãi cắn từng miếng bánh mì tựa như trong mơ . Khi ngẩng lên nó bất gặp cái nhìn của thằng kia. Gã bất thành linh quật bỏ lảng . Đó là cái nhìn của nó trước đây mỗi khi đi ngang qua phòng ai đó đứng vào lúc bữa ăn dọn ra . Miếng bánh mì đang nhai dở ứ nghẹn trong họng . Nó vụng về nhìn gã kia .

-Mày ăn với tao cho vui đi ?

Gã kia quay lại , giả vờ ngờ ngác một cách vụng về :

-Mày vừa hỏi tao à ?

Nó bẻ đôi chiếc bánh mì đưa cho gã kia :

- Ăn một mình chán ngắt , mày làm một miếng với tao cho vui .

Gã kia đón lấy tặc lưỡi :

-Ta cũng vừa ăn xong ... một miếng thế này thì được .

Cả hai cắm đầu vào ăn , không nhìn nhau , không chuyện trò . Gã kia ăn xong trước cả nó . Thấy nó vẫn nhai từng miếng gã kia có vẻ như ngỡ ngàng tìm cách trò chuyện :

-Mày ở Mát hay ở đâu lên đây ?

-Trước đây tao làm ở Nôvôxim biéc - Nó trả lời , phui tay vào ống quần .

-Mày có quen ai ở đây không ?

Nó lắc đầu . Một người quen lo cho nó sang đây , hứa hẹn sẽ giúp nó kiếm việc . Nhưng nó đã lập tức bị bỏ rơi khi đặt chân đến sân bay Sêrementrevơ , giữa đám người xa lạ , thứ ngôn ngữ xa lạ . Hơn một ngày đêm chờ đợi người ra đón theo lời hẹn ... Đói , khát , và nỗi sợ hãi điên cuồng đầy đọa . Chiều tối thứ hai nó nhìn thấy một người mắt đen , tóc đen , thấp nhỏ đi ngoài cửa vào , nó lao vút đến , luống cuống hỏi , lưỡi ríu cả lại . Người đàn ông nhìn nó như nhìn vào khoảng không chập đầy tuyết rơi ngoài kia , nhún vai , hoa tay ra hiệu không hiểu . Cay đắng , tuyệt vọng , nó xấu hổ quay đi . Với nó tiếng nói đồng bào lúc này không chỉ là niềm an ủi, cảm thông mà là sự sống . Lúc tưởng chừng sắp buông xuôi thì điều mong đợi đã đến . Một sinh viên trả phép sang đã đưa nó về ký túc xá của anh ta . Sau đó anh sinh viên nhờ một người quen đưa nó về Nôvôximbirxơ để nhập vào đoàn quân đứng chọi đội tuyết bán hàng . Được khoảng hơn một năm , trong một lần trên đường tới chợ , nó bị bọn đầu gấu bản địa chặn lại trấn tiền , hàng . Nó bị rách một bên khoeo mắt nhưng cũng kịp đánh vỡ đầu một thằng rồi bỏ chạy , chịu mất toàn bộ số hàng và tiền mang theo . Số tiền tích góp hơn một năm vừa đủ trả tiền cho chủ hàng . Sợ bọn kia trả thù nó bay ngay lên Mátxcova , nhập vào đội quân cơ nhỡ , không giấy tờ tùy thân , không tiền bạc , không nơi trú ngụ đang ngày một đông .

-Nghe nói ở dưới đó làm ăn dễ hơn , mày lên Mát làm gì ?

-Ờ Mát có nhiều cơ hội hơn - Nó nói tránh đi .

Gã kia nhếch mép cười :

-Tao ở đây hai năm rồi mà chưa trông thấy cơ hội nào cả ? Nó tránh xa tao như dịch hạch ấy .

-Thế mày sống bằng gì ? Đi chợ à ?

Gã kia cười hồ hồ , rồi cúi nhìn sâu lòng mình .

- Có bát đầu mà đi chợ . Không có tiền vốn , chẳng ai tin mình . Tao mới dạt sang ộp này làm cửa vạn . Còn mày ?

Nó kẹp hai tay vào đùi cho đỡ lạnh , lưng dựa vào lò sưởi .

-Tao cúng mới lên đây làm cửa vạn được hai tháng . Nhưng được vào cửa của chúng nó đâu . Chỉ ai thuê mới làm .

Gã kia chất nước bọt qua kẽ răng nhỏ vào tường , rít lên :

-Mẹ kiếp , cũng là kiếp ăn mày cả mà còn chèn ép nhau .

-Chỉ có mấy suất cơm chim mà toàn lũ hổ đói mà lỵ - Nó tặc lưỡi .

Nó không muốn kể cho gã kia nghe cái ngày đầu tiên mới lơ ngơ về đây . Khi nghe trên loa thông báo là có xe chở hàng về , nó chạy hai bậc cầu thang một xuống tầng dưới . Có một tên đầu đinh , đen trũi đứng lững lững bên cạnh nơi bốc hàng . Thấy nó , gã đầu đinh hát đầu gần giọng :

- Đây không phải là chỗ của mày . Biến !

Nó lẩn vào đám đông , đợi lúc thằng kia không để ý liền ghé lưng vào đống bao hàng dài gần bằng người nó cõng đi . Vừa đi được một đoạn , bỗng có cái gì đó đập mạnh vào bao hàng . Nó khuyu chân mặt đập về phía trước . Cả bao hàng đè dọc người nó . Tiếng thằng đầu đinh rít lên :

- Tường qua mắt tao được à ? Thằng chó chết !

Thằng đầu đinh đập bao hàng qua một bên . Nó lồm cồm bò dậy , mắt hoa tít , sầm tối . Khi đám sương mờ mịt tan đi , nó đưa mắt nhìn quanh tìm một ánh mắt dịu dàng nào đó , nhưng tuyệt nhiên không thấy gì vì người ta còn đang rối lên tiền hàng . Nó nhấn nhục lết vào góc tường cho qua cơn choáng váng . Sự phản kháng bị dập tắt nhanh chóng khi người ta không còn khả năng kiếm sống . Miếng ăn nhỏ bé hàng ngày đã nén nó vào trong cái khuôn của sự nhấn nhục . Nó tự xoay sở trong cái khuôn chật hẹp ấy sao cho thoải mái nhất để khỏi phải bị xúc phạm thêm. Nó tự tạo cho mình một hình nhân đi nhẹ , nói nhỏ , cười sần , một khoảng không tạo ra lực đẩy với những người xung quanh . Nó thích nghi nhanh đến mức chính nó cũng phải ngạc nhiên . Con người thực của nó vùi sâu vào bên trong , để lại ở ngoài đời một bóng hình bất tri lộn ngược .

Gã kia ngáp dài rồi hỏi :

-Mày ngủ ở đâu ?

Nó dậm chân xuống nền nhà bảo :

-Ở đây này !

Nó lòi trong thùng các tông để sát chân tường ra một cái chần dạ cũ kỹ nhưng còn lành lặn trải xuống chiếu .

-Cho tao ngủ chung với nhé - Gã kia nói .

- Thì ngủ , càng ấm !

Gã kia chui vào chần nằm xuống cạnh nó . Nó nhắm mắt im lặng để khỏi phải nói chuyện . Trước đây nó rất sợ lúc đi ngủ , bởi hễ đặt lưng xuống là tâm tưởng nó lại vượt ngàn trùng xa cách để về được căn nhà xinh xắn của nó nằm ở giữa một căn phố nhỏ sát ngoại ô . Dường như nó nhìn thấy cả khoảng sân con trước nhà , nơi bố nó bày mấy chậu địa lan . Vào cỡ mùa xuân , những lá lan vươn dài như những ngón tay gầy xanh xao vươn ra đón mưa . Người ta bảo địa lan thiêng lắm , thường đãi người tri kỷ trước lúc đi xa ...

Nghe kể nó không tin và cười . Tết năm ấy các chậu lan rủ nhau đồng loạt nở hoa . Có ba chậu mặc lan nhánh hoa đậm lên che kín cả lá . Bố bê mấy chậu đẹp nhất kê sát cửa ra vào , vừa để cả nhà thưởng hoa , vừa để khoe với khách . Mẹ ngồi ngắm hoa và lặng lẽ thờ dài .

Sau tết bố mời một nữ sỹ già nua , lưng còng nhưng nét mặt thơ thới , đôi mắt vẫn còn tinh anh lắm đến chơi nhà ngắm hoa kéo sọt tàn . Ba người già đốt trầm đọc thơ không nói chuyện thế tục . Lúc nữ sỹ ra về , bà ghé tai bố nói nhỏ : " Năm nay chị nhà gay đấy . Rất khó qua khỏi tháng tám . Nếu anh giữ cho chị qua khỏi vận hạn này thì sẽ trường thọ " . Bố cả cười cám ơn nữ sỹ già . Bố không kể lại cho ai và cũng quên đi lời dặn dò ấy . Ngày mùng ba tháng tám âm , chín giờ sáng mẹ còn ngồi uống trà với bố , nhắc bố đưa mẹ về thăm người bạn lâu ngày chưa thấy lại chơi . Mười giờ mẹ kêu mệt đi vào giường nằm . Mười rưỡi mẹ nấc lên một tiếng nước mắt ứa ra rồi lặng lẽ ra đi . Bố bảo trước khi mẹ mất chừng hai tháng , mẹ hay nhìn thấy một người mặc quần áo bộ đội đi ngang qua sân . Lúc mẹ chạy ra thì không thấy ai cả . Mẹ tả lại cho bố nghe thì thấy đúng hình dáng người chú của bố hy sinh trong kháng chiến chống Pháp mà mẹ không hề biết mặt vì không còn bức ảnh nào để lại . Mẹ còn nói rõ chiếc áo trấn thủ có ba sáu đường gian khổ bị sờn ở bên vai trái và chiếc mũ ca lô bạc phếch che xuống tận chân mày . Người lính ấy tươi lắm đi rất nhẹ , hai tay gần như không vung vẩy .

Qua hơn nửa tháng bị xót và đau buồn sau cái chết của mẹ nó mới để mắt tới mấy chậu lan . Ba chậu lan đơm hoa đẹp nhất vào dịp tết đã tàn úa . Một người bạn chơi hoa cùng bố trách rằng sao không để tang cho hoa ? Giống lan sống vì chủ và thờ chủ . Rồi nó cũng bị bệnh ốm liên miên . Tiền của nhà vốn đã chẳng dư dả gì nay cạn kiệt . Nó phải bỏ dở năm thứ ba đại học vì

không còn tiền đóng tiền học . Mấy người quen xui nó sang Nga làm ăn , và mỗi người một ít cho nó vay tiền . Lúc đầu nó hăm hờ lắm vì được thay bố và chị gánh vác việc nhà .Bố không bằng lòng , nhưng không cản nổi cuộc ra đi này . Bố nhìn nó rồi cuộn cái nhìn ấy giấu vào lòng , chôn tiếng thở dài vào khoảng không vời vợi trên đầu . Nó thương hại nhìn sự cả lo của bố và hi vọng tràn trề vào sự đổi đời . Nó hứa với bố sau này có tiền nó sẽ trở về học tiếp . Giấc mơ trở về giờ đây vùi trong mộng mị phiêu diêu . Một cõi mơ sầu muộn và cay đắng.

-Mày ngủ rồi à ? -Gã kia lên tiếng .

-Chưa - Nó trả lời cộc lốc .

-Nhà mày ở đâu ? - Gã kia tiếp tục gọi chuyện .

-Ở Hà Nội . Còn mày ?

-Nhà tao ở Hà Tây , huyện Chương Mỹ ấy mà . Nhà tao ở một làng ven sông Đáy . Chiều nào đi học về đá bóng xong tao cũng nhẩy xuống sông bơi thoải thích . Làng tao bọn con trai đứa nào cũng biết bơi khi còn rất nhỏ . Mẹ tao đi xem bói , thầy bói bảo tao không có số xuất ngoại vinh hiển đâu , tao không tin cứ đâm đầu đi bằng được mặc mẹ tao khóc lóc van xin . Đúng thật , xuất ngoại mẹ gì mà như thế này ? Còn khổ hơn con chó làng tao vào tháng ba ngày tám . Lâu lắm rồi tao không viết thư về nhà . Chẳng biết tin tức ở nhà thế nào ? Có địa chỉ đâu mà đòi nhận thư kia chứ ? Mẹ tao bị phong thấp , mùa đông giá buốt thế này là nhức lắm đây . Mẹ tao hay khóc lóc lắm cơ , nhiều khi bức cả mình ... Nay , ngày đầu tiên trở về mày sẽ làm gì ?

Làm gì ư ? Giấc mơ trở về gần như không còn cấu xé nó nữa . Cái hình bóng niềm vui đoàn tụ gần như một đám mây tiêu tan trên bầu trời xám xịt . Nó như thể đi trọn cuộc đời tươi vui cho đến tận cái ngày bước chân lên máy bay sang đây . Cái ngày ấy đã bị xé đôi , đứt nó ra khỏi trò chơi trẻ con giữa bãi cỏ rười rượi gió đồng , để bắt nó mặc áo đen râu ra ngoài sân đình bàn chuyện thế sự , nhân sinh . Trong cái mũ áo thùng thình ấy nó đã lớn lên , dẫu chưa vừa vặn gì nhưng giờ đây nó không còn thấy vướng víu như buổi ban đầu nữa . Ngày trở về mọi điều đã khác . Mọi người cũng khác . Liệu có tìm lại được ánh mắt nhìn ta như ngày xưa nữa không ? Và cả nó nữa , đằng sau ánh mắt nó mọi sự đã đổi thay ...

- Ngày đầu tiên trở về mày sẽ làm gì ? - Gã kia nhắc lại .

- Tao cũng không biết nữa - Nó bâng khuâng trả lời .

- Tao ấy à , tao sẽ lao ngay ra bờ sông bơi cho thoải thích . Mày biết không được la hét giữa sông sừng sừng mê toi ... - Giọng gã có vẻ phấn khích - Hét bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ , giọng mình cứ bị rơi tồm đi đâu mất . Nếu tao còn gặp mày , tao sẽ đưa về quê tao chơi . Mày không biết bơi thì tao sẽ dạy . Mày có đồng ý không ?

- Đồng ý !

Cả hai sau đó lại rơi vào im lặng . Nó đoán gã kia đang bị rơi vào cái miền u tối mịt mùng giăng giăng những kỷ niệm .

Một lúc sau gã kia cất tiếng gáy . Bình thường nằm cạnh một người gáy to thế này chẳng dễ chịu gì . Nhưng bây giờ nằm nằm giường mắt nhìn trần nhà nó cảm thấy tiếng khọt khẹt phi phò đã rào lại khoảng không gian trống trải lạnh lẽo này thành một căn phòng ấm cúng hết như căn phòng của bố và nó . Chỉ cần với tay sang bên cạnh là thấy ngay quyển vở mới viết một nửa và cuốn Streamline bị mất trang thứ mười mà nó vẫn để nguyên chỗ cũ sau khi bỏ học . Sát đầu giường có một bộ salon gỗ , ở chỗ tay vịn có một vết lõm nhẵn bóng mà mỗi khi ngồi xuống nó hay lấy tay di di lên đó . Tỉnh mơ bố thường ngồi đó uống trà một mình , dáng nghiêng nghiêng ngóng ra ngoài sân mờ tối như ngóng chờ ai đó ... Mỗi khi tỉnh dậy nó thường bắt gặp cái dáng ấy của bố trước tiên . Bất chấp vời vợi xa cách , tâm tưởng nó chuyển tất cả những gì thân thiết nhất trong ngôi nhà xa xôi để đặt vào khoảng trống đầu cầu thang này , và nó dần thiếp đi trong niềm an ủi nồng ấm .

Già nửa đêm nó bỗng bị đánh thức bởi tiếng người lao xao đi lên cầu thang . Đến lúc này nó mới sực tỉnh hẳn để nhận thấy gã ngủ nhờ biến đâu mất . Kê ! Nó xoay người định ngủ tiếp , nhưng bỗng như có hòn đá trượt dọc sống lưng , khi cánh tay nó chạm phải miêng túi áo bị mở . Nó vùng dậy nhanh chưa từng thấy , thọc tay vào túi . Toàn bộ số tiền công hôm nay vừa kiếm được đã biến mất . Trước khi ngủ nó còn kiểm tra lại rồi gài chặt túi áo . Một nỗi căm hận tê dại trườn

râm ran khắp người nó , tựa hôm bị bọn đầu gấu chặn ngang ở Nôvôximbirxơ , lột sạch cả tiền lẫn hàng hoá . Giờ này chắc chắn gã kia chưa ra khỏi ngôi nhà . Nó lồm lổm chạy như một con chó điên sục vào tất cả các góc ngách của các gian bếp và toa lét . Chẳng khó khăn gì nó tìm thấy gã kia đang đứng co ro nép mình vào góc trong cùng của toa lét tầng một . Không hỏi han , không buồn nói một câu , nó lao vào đấm đá và cảm thấy đấm đá bao nhiêu cũng không hả cơn tức giận đang ngùn ngụt thiêu cháy nó . Gã kia co người lại để đỡ đòn , không hề thanh minh , không đánh trả , không thốt kêu một lời nào . Sự bất phản kháng đón hèn đó làm bung cái khuôn nhìn nhục chật hẹp mà nó tự gò mình vào bấy lâu nay . Chỉ cần gã kia vung ra một cú đấm là nó tỉnh cơn điên ngay . Đúng lúc này , người thật trong nó bỗng tỉnh cơn hôn mê đang nổi điên chống lại một hình nhân nhục đê hèn , tủi hổ không sao chịu nổi cũng tồn tại chính trong con người nó chứ không phải là một kẻ khác . Nó chỉ dừng tay khi đã kiệt sức . Gã kia lấy nắm tiền trong túi ra đưa cho nó . Qua ánh sáng nhờ nhờ từ ánh tuyết hắt vào , nó nhìn thấy gương mặt gã kia đầm đìa nước mắt . Nó bỏ đi .

Không ngủ được nữa nó khoác chăn treo lên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài trời . Đêm phương bắc không bao giờ tối hẳn . Nó thêm có điều thuốc lá lúc này để làm tan loãng những ý nghĩ u ám trong đầu . Nó đi dọc hành lang tìm nhặt những mẩu thuốc người ta bỏ đi gom lại được nhúm thuốc ít ỏi , cuộn vào một tờ giấy báo bần để hút . Lúc này những người dậy sớm đi chợ đã lục tục dọn dẹp khuá khoáng đồ nghề để ra đi . Một ngày mới nhọc nhằn bắt trắc lại bắt đầu .

Cả ngày hôm ấy nó làm một vài việc vặt mà các chủ hàng thuê . Có một lần nó giáp mặt với gã kia . Cả hai quay mặt đi như chưa hề quen biết . Thái dương bên phải gần khoé mắt của gã tím bầm . Nhìn bộ mặt gã lút trong bao hàng kèn càng nó bỗng thấy chạnh lòng .

Chiều hôm ấy sau khi khuôn xong bao hàng cho chủ thì đã sáu giờ chiều . Vào tiết cuối xuân sáu giờ chiều là đã tối lắm rồi . Nó nhìn vườn cây đen trũi và trơ trụi trước nhà thoáng lưỡng lự . Nhưng rồi ý định chợt đến chiều nay chững lời tuột được nó ra khỏi nhà . Nó nghĩ mãi về gã kia . Tuyết nhiên không một chút oán hận ghét bỏ . Ngược lại khi trông thấy cái lưng cong vòng của gã dưới bao hàng to vật , bước run rẩy cố nép vào mép tường xoắn lại như chảo khi gặp nó , nó bỗng thấy tâm trạng u ám của nó tan chảy ra . Nó lướt qua gã nói khẽ : " Tối nay mày đến chỗ tao ăn tối nhé ! " , rồi vội vã bỏ đi vì sợ gã kia từ chối . Tối lúc này nó mới cảm thấy hết nỗi cô độc của nó . Nó như bị tước bỏ mối liên hệ cuối cùng với đồng loại đứng vào lúc nó cần nhất một người bạn đồng hành , dù tốt , dù xấu để nhen nhúm ngọn lửa sống trong đồng tro tàn bao tháng ngày qua đã nguội tạnh . Nó quyết định đến cửa hàng mua một ít đồ ăn thơm hơn ngày thường một chút .

Cửa hàng nằm cạnh ngôi nhà . Phía bên kia của một công viên nhỏ . Vào mùa hè , rinh những khi vắng người nó thường lang thang ra công viên , nằm trên đám cỏ xanh mượt dưới bóng cây tử đinh hương có chùm hoa tím ngan ngát để tưởng tượng tiếng ve ran trong cây sấu già trước nhà .

Vào giờ này cửa hàng không còn đông người . Nó lặng lẽ đứng vào dãy người bên gian bán rau quả . Người nào cũng tranh thủ mua nhiều thứ nên hàng nhích lên rất chậm . Bỗng nó để ý đến một ông lão đứng cách nó hai người . Ông lão già lắm rồi , da gấp nếp như những lượn sóng lăn tăn hai bên má và tràn xuống cả cái cổ nhợt nhạt . Ông lão len lén lấy một củ cải đỏ nhét vào trong cái túi vải nhàu nhĩ mà ông đang cầm trên tay . Người nó căng ra vì hồi hộp và lo lắng như chính nó ăn cắp chứ không phải ông lão . Nó liếc nhìn cô gái bán hàng , cô ta vẫn đang tươi cười chiều theo thói ỡng ẹo của một bà khách khó tính , hai hàng mi cong cong che rợp đôi mắt như hai cánh bướm khẽ rung rung . Mỗi khi cánh bướm nhẹ cất lên lại hiện ra hồ nước xanh thẳm , mênh mông . Len lén nhìn cô gái ông lão lại nhón thêm một túi nilon bắp cải muối cho vào túi khi cô ta khẽ cúi xuống lấy bó hành tươi cho khách . Làm xong việc ông lão tách ra khỏi hàng và đi ra cửa . Nó thở ra nhẹ nhõm ...

Ông lão vừa ra đến cửa thì có tiếng gọi giật giọng :

- Ông già đứng lại !

Nó sững sờ nhìn cô gái bán hàng . Cô ta đang dõi thẳng ánh mắt vào ông lão , đôi cánh bướm khẽ động đập che bớt cái nhìn giễu cợt . Ông lão đứng chết trân ngay tại cửa , bàn tay nhăn nheo

đang vịn trên cánh gỗ từ từ trôi tuột xuống . Cánh cửa gỗ nặng chịch bị bật trở lại kêu đánh rầm .

- Ông lại đây !

Ông lão loạng choạng đi về phía cô ta . Tất cả ánh mắt của những người mua hàng đổ dồn về phía ông lão , người thì lắc đầu , người thì quay mặt đi . Nó rất khó đoán những ánh mắt ấy , những cái lắc đầu ấy ...

- Ông vừa bỏ cái gì vào túi thế ?

Ông lão như bị thôi miên , thò bàn tay khẳng khiu có những móng tay đen sì đầy đất vào túi lôi ra gói bắp cải muối . Rồi bàn tay ấy thoáng ngập ngừng , run run dựa vào quầy hàng . Cô gái vẫn cười nửa miệng . Nụ cười giấu cợt khiến cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên càng thêm duyên dáng . Người đến lượt mua nhắc cô gái bán hàng . Anh ta trông có vẻ vội lắm , từ nãy liên tục nhìn đồng hồ , khó chịu với việc bất ưng xảy ra . Ông lão quay người đi ra cửa lưng còng xuống , phút chốc người ông như thu nhỏ lại . Ông lão vừa đẩy được cánh cửa nặng chịch để ra ngoài thì tiếng gọi trịch thượng lại giật ngược trở lại :

- Ông già quay lại đi !

Ông lão đứng im hai bàn tay buông thõng , môi trễ xuống run run .

- Lại đây !

Vẫn cái giọng trống không lạnh lạnh của cô gái . Đôi cánh bướm xoè rộng hết cỡ để lộ mặt hồ xanh vời vời , sâu thẳm . Toàn bộ khối nước trong xanh ấy đổ ụp lên ông lão khiến ông nghệt thờ và bất động .

- Ông nghe thấy gì không ?

Ông lão thu hết sức tàn còn lại đi về phía quầy rau.

- Mở túi ra ! Chưa hết ...

Lập cập mãi ông lão mới để được cái túi vải lên quầy hàng . Cô gái thò tay vào lôi ra củ cải đồ gĩa lên hỏi như đồ vui :

- Cái gì thế này ?

Cô gái nhìn củ cải đồ và cười như đùa với một sự gì ngộ nghĩnh lắm . Xung quanh có vài tiếng khúc khích rồi im bật . Cô gái quẳng củ cải vào khay nhựa , nói :

- Lấn sau ông đừng đến đây nữa nhé ! Đi đi ...

Ông lão quay ra . Người đàn ông đến lượt khó chịu cần nhân :

-Mất thì giờ quá !

Cô gái ngẩng lên nhìn người đàn ông cười duyên dáng , đôi cánh bướm xoè ra lung linh làm ánh mắt dịu lại :

-Xin lỗi , anh mua gì nào ?

Người ta quên ngay câu chuyện vừa xảy ra , người đàn ông mua xong thì đến lượt nó .

-Anh cần gì ?

Nó nhìn vào sâu mắt cô gái , đột nhiên lắc đầu rồi quay ngoắt đi .

Ra đến ngoài cửa nó nhìn thấy bóng ông lão đi phía trước . Ông lão đi như cảm từng bước xuống lớp băng trơn trượt phủ kín mặt đường . Nó cố dấn bước đuổi theo . Đến bệ đá công viên thì nó bắt kịp ông lão . Ông lão ngồi bệt xuống lớp tuyết , vai tựa vào bệ đá . Khi nó đến gần ông lão hốt hoảng đứng dậy chống gối định bỏ đi . Nó vội chìa hai bàn tay nắm lấy cánh tay ông lão vỗ nhẹ nhẹ . Không hiểu ông lão cảm thấy điều gì trong cái vỗ về ấy mà lại ngồi xuống . Qua ánh đèn công viên , nó thấy đôi mắt già nua của ông lão ầng ậng những nước sắp sửa trào ra phủ kín gương mặt nhăn nheo xanh bợt . Nó muốn nói với ông cái gì đó mà không thể thốt nên lời , không phải vì vốn tiếng Nga ít ỏi của nó , mà nó cảm thấy được nỗi đau vô bờ của ông . Nó cũng ngồi bệt dưới tuyết sát cạnh ông lão , nghe rõ tiếng thở nghèn nghẹn trong lồng ngực già nua kia . Nó thò tay vào túi lấn sờ những đồng tiền vừa kiếm được , vừa giành giật được khỏi tay kẻ khác ... Những ngón tay cuộn lại nắm tiền lộn xộn rồi khẽ rút ra . Nó ấn nắm tiền vào tay ông già , giọng run run xấu hổ :

- Xin ông hãy cầm lấy ...

Ông lão chỉ chờ có thể liền bật trào nỗi đau đớn cổ nén có lẽ chứa chất từ lâu lắm rồi . Nó hiểu câu được câu mất trong tiếng nghẹn ngào :

- Tao là lính ... Sevattôpôn ... tao bị thương ... vợ tao ốm ... lâu lắm ... không có con ... không có tiền ... nó chỉ bằng cháu tao ... nhục nhã quá ... tao là lính mà ... Ông lão nhắc đi nhắc lại câu "tao là lính mà , nhục quá " . Ông lão giơ cánh tay cầm nắm tiền nó đưa cho lên trước mặt , tiếng nấc lại dội từ đâu đó xa lắm vọng về . Mãi sau ông mới nói được lời cảm ơn . Nó đỡ ông lão đứng dậy . Ông lão cúi đầu cảm tạ nó một lần nữa rồi cất tiền vào túi áo trong . Lúc ông lão rẽ vạt áo ra , nó chợt nhìn thấy mất tấm huân chương , huy chương cái ở mặt trong ngực áo . Ánh bạc của chúng bắt tia sáng ngọn đèn công viên loé lên lấp lánh và chúng va khê vào nhau rùng rùng . Không chịu nổi , nó bỏ đi . Lòng nó trống rỗng như cánh rừng hoang xơ xác sau cơn bão . Đôi cánh bướm mịn như nhung dập dờn trên đôi mắt tựa hồ nước xanh biếc , trong veo của cô gái bán hàng nhìn nó vào giây phút ấy khiến nó phải bỏ đi . Còn gì nữa ? Lúc ông lão quay ra , nó nhìn thấy một ánh mắt không phải là của một sinh linh đang sống , mà là của một thân xác đang bị linh hồn trút bỏ lại , không còn cả nỗi tuyệt vọng , không còn cả nỗi đau đớn ... Ông lão đã bị đẩy sang một giới hạn , nếu vượt qua giới hạn đó thì không còn cách nào dừng lại được nữa , đó là giới hạn của sự trở về sống giữa loài người ... Ông lão đã đi đến tận cuối con đường . Còn nó , nó đang ở đâu trên con đường ấy ? Và , liệu nơi tận cuối con đường mà ông lão , nó , gã kia .. sẽ đặt chân tới đâu , cuộc sống mới có bắt đầu hay không ?

Trời mưa bong bóng

Mặc cho loa nhắc rằng đã sắp hết giờ viếng, người ta vẫn đứng đờn lại trước nhà tang lễ. Tùm năm, tùm bảy Chùm đầu vào nhau thềm thì. Câu chuyện chen chúc không còn khoảng trống. Lời người nọ cắn đuôi lời người kia lao xao. âm thanh giọng nói thắm vào nhau làm biến mất sắc thái của danh tính. Cái tai của anh từ sáng đến giờ bị thứ nước có 43%alc/vol dâng lên như thủy triều, ì oạp con sóng vỗ bờ.

Mẹ kiếp, sao tăng trưởng như kinh tế Mỹ thế này? Khổ, hăm đủ cách, mỗi chiều vắn trái người nện tenit làm đồ thị cứ chỉ con số tám mươi mốt chịu dừng lại. Giờ thì kệ? Xem ra sự nổi tiếng của ông tỷ lệ thuận với vòng bụng đấy nhỉ? Ờ, chính khách đến rồi kia kia... ! Sao lâu lắm không thấy cậu đến chơi với anh em? Thông cảm nhớ, tớ cũng muốn chơi lắm chứ, nhưng kẹt quá. Vừa đi châu âu về ? Bên ấy thế nào? Tớ đi nhiều quá, chẳng còn cảm giác gì nữa. Chuyện, đi bằng tiền công thì cảm xúc cũng chai đi rồi, phải đi nhẹ cười sẵn, nói những lời đã nghĩ trước từ ở nhà, đúng không? Thằng xỏ lá! Chứ không à, tớ chẳng giấu các cậu, năm ngoái sau một phi vụ long trời lở đất, mua cho vợ con ngôi nhà, cho vào tiết kiệm của cô con gái cỡ gần tỷ để con bé yên tâm theo nghề kiếm chồng mà không sợ mấy thằng mất dạy nó hù dọa, còn bao nhiêu tớ đi châu âu giải sầu. Một mình. Đến Hưng vào quán cafe bên sông Đanuyt tình cờ quen một em, nhỏ xinh như gái Việt, trước đã từng sang đây học tiếng Việt. Tiếng Anh tớ còn nhớ một đoạn, tiếng Việt em gái nhớ một đoạn, khúc giữa để tay chân làm nốt, thế cũng đủ cùng nhau chuyển du khảo nền văn minh nhân loại... Hay bọn ta vào thôi nhỉ? Đừng thêm lát nữa còn sớm. Nửa tiếng nữa mới đưa cơ mà... Cái thằng chín xu đổi lấy một hào đến rồi kia? Nó mà nghe thấy nó róc xương ra làm mắm Tám Cám bây giờ. Ông nhầm, nó tự hào vì cái tính tiết kiệm như người Giecmah, lễ giáo như học trò Khổng Tử, ăn mặc như Paridiên đấy!... Lại quay về chuyện ăn. Thức ăn lúc nào cũng phảng phất trên người như mùi nước hoa Chanel. Mà phải số năm hần hơi đấy... Với tớ mùi mắm tôm chanh sủi bọt, thịt chó cứ là Chanel số một, cộng mới chai nút lá chuối là Chanel số hai, số còn lại cho các ông tự xếp loại, hà... hà... Học ăn. Học nói. Học gói. Học mở. Kinh chưa? Rõ khổ, cái đáng học đầu tiên lại là học ăn... Sao lại khổ? Có thực mới vực được đạo chứ? Ờ, thế hóa ra từ xưa đến nay ta không có đạo à? Thôi đi các bố, hết khôn dần đến đại... Này, sắp được nghỉ mấy ngày lễ, cánh ta mở hội nghị Diên Hồng chứ nhỉ? Thử xem chàng chính khách có tài trợ được không? Các ông tưởng tôi giàu lắm đấy à? Thôi thì ông cầu đít số lẻ cái

hợp đồng mà ông vừa đi châu Âu ký kết ấy? Ai bảo ông thế. Thế ông không biết phạm những gì dính đến kim cương để lại ánh hồi quang à? Thôi, đừng có nhìn vào túi nhau, muốn ăn thì góp, đáng gì! Nhất trí! Nhưng mà này tôi để ý, cứ sau một đám ma là cánh mình lại tụ tập, còn không đó nhìn thấy ai?... Nào các cha, đứng vào hàng đi, sắp hết giờ viếng rồi đấy.

Vòng tròn người như cục kẹo singgum được kéo dần ra bắt đầu uốn lượn vòng vèo tiến về phía cổng nhà tang lễ chất đầy vòng hoa với những dòng chữ trắng tinh khiết như lệ rơi.

Anh lặng lẽ đi vào cuối hàng, không dám ngẩng gương mặt hãy hãy đồ tỏa mùi thơm dịu dịu của Chanel số hai nhìn hàng người đáp lễ đứng bên lối đi. Lúc quay ra, người đồng nghiệp nhỏ thó và cũng là trưởng phòng của anh huých cùi chỏ vào mạng sườn.

- Uống không?

Anh lắc đầu:

- Hẹn con gái rồi.

- Có chuyện gì không?

- Không. Vấn an nó thôi.

Người đồng nghiệp túm lấy khuỷu tay anh lôi đi.

- Vẽ chuyện. Còn được vấn an cả đời. Sợ không có sức thôi. Có chai tư bản người ta vừa cho, mang về là con vợ đem hóa giá liền... Đi...

- Mới đầu anh hơi trì người lại, nhưng người đồng nghiệp tựa cả vào vai vào lưng anh để ủi đi.

- Tưởng lập trường thế nào? - Người đồng nghiệp bật cười, rời vai khỏi lưng anh khi thấy bước chân trở nên nhẹ nhõm - Cứ tưởng phải ủi đồng đá. Chả bằng bãi cát vãi. Đi đâu?

- Đâu chả được!

Họ đến một nhà hàng hẻo lánh ven hồ Tây. Giờ này vắng khách. Chỉ có hai đôi đàn ông đàn bà ngồi ở hai góc nhà hàng một nửa che lấp dưới tán cây vạn tuế, gốc to như chiếc cổ bướu đầy nếp nhăn. Cả hai cặp đều ăn rất ít vì trên bàn còn đầy thức ăn. Chỉ cười và thì thầm. Cả tám con mắt như tám cái gương chột xoay về phía hai người vừa đến ồn ào kéo lê chân ghé kê lục cục trên mặt sàn. Anh chột soi thấy vẻ thô lỗ của mình trong tám cái gương ấy, khẽ cúi đầu xin lỗi. Chiều thoáng thoáng như nổi canh sông nhạt nhẽo. Nhưng anh thích những chiều như thế này. Bởi có thể thêm bất cứ những gì anh muốn vào đại dương trống rỗng đến vô cùng này. Một chút mơ mộng. Một chút say đắm suy tư. Cả những lơ đãng, dềnh dàng. Mọi nguồn cơn bức tức có thể bùng cháy bất cứ lúc nào trong cơn đổ lửa của mùa hè, khi chảy vào buổi chiều mơ hồ thế này, cứ như thể rót vào cái túi không đáy.

- Hôm nay có sự gì đáng giá mà đi cả chai X.O thế này?

Người đồng nghiệp gật gù về đặc ý.

- Rất đáng đấy?

- Thăng chức à?

- Ông nhìn xem tôi có cái vẻ của thăng được thăng chức không? Hôm nay tôi cưa với ông hết chai này.

- Xem ra ông uống vẫn còn oách nhỉ?

- Đây là công việc giống nhau duy nhất của cánh đàn ông bây giờ - Nói xong người đồng nghiệp có vẻ mỉa mai cười - Tôi thấy đàn ông không vì rượu thì chẳng có lý do gì ngồi lại với nhau. Tỉnh táo thì trở nên nhạt thếch và thủ đoạn. Uống đi?

Đêm ấy anh tỉnh dậy vào lúc hai giờ sáng. Nằm trên giường tại nhà. Cũng không hiểu sao lại mò về được đến nhà. Lạ thật. Cổ nóng rực, khô róng rãnh. Khắp nhà không còn một hạt nước. Định mở cửa ra kiểm nước thì bị chốt ở bên ngoài. Ai vậy nhỉ? Hay hôm qua có ai đưa mình về? Ai. Người đồng nghiệp còn say trước cả anh cơ mà?

Lại quay lại giường nằm. Vẫn còn cảm giác lơ mơ. Cả người như miếng bông thấm nước bẹp dính xuống giường. Cô quạnh. Bất lực. Rã rời. Mọi ý nghĩ bị kéo mỏng cho đến khi không còn phủ sóng được tâm trí nữa.

Chiều nay họ đi cả chai X.O, rồi còn gọi cả chai gì gì không nhớ nữa. Lúc ấy nhãn mác chẳng còn quan trọng, miễn là alcohol có độ trên 40, thấp hơn chỉ tổ chua miệng. Không thể dùng được, chả khác gì bị lũ cuốn Người sống ra. Xương ống chân dẻo như bột, vo viên vào còn dễ hơn là

đuổi thẳng. Cái tật uống rượu này bao năm rồi không sửa được. Kể cả là mất vợ, mất con cũng đành chịu. Hồi đầu còn kén người ngồi cùng, sau thì ai cũng được, nhất là những khi rỗng túi như chiều nay. Đã uống anh lại đặc biệt ít lời, và cũng chẳng nghe thấy gì nữa, thành thử tri kỷ tri âm hay người lạ người dưng cũng như nhau cả. Mỗi lần như thế, tỉnh dậy chẳng thấy trách người mà chỉ thêm ghét mình. Chưa hết cơn ghét này thì manh nha nguồn cơn bão lòng mới đã lại thấp thoáng ở đâu đó xung quanh anh. Lại bị cuốn đi. Cầm lòng vậy, đành lòng vậy. Đây là công việc duy nhất trong đời mà anh làm không bị gián đoạn vì bất cứ lý do gì, miệt mài, cần mẫn mà không cần một chút cố gắng nào. Thử hỏi không uống thì biết làm gì cho hết cái đời người dài đằng đẵng? Vợ bỏ đi Tây với người chồng mới rồi. Con bà ngoại nuôi. Trước đây khi ra tòa ly hôn anh nhận nuôi con bé. Anh đã là ông bố nghiêm chỉnh trong suốt sáu tháng, nghĩa là đón con đúng giờ, nấu cơm cho con ăn đúng giờ, cho con đi ngủ đúng giờ để đảm bảo sức khỏe, và hàng ngày đèo con đi học cũng đúng giờ. Đơn giản. Rất đơn giản. Nhưng khi cái quỹ cố gắng của anh cạn kiệt thì anh thấy hóa ra sự mực thước là khó vô cùng. Một lần uống quá say anh quên cả đón con ở trường mẫu giáo. Không biết làm thế nào cô giáo con bé lại hỏi được số điện thoại của bà ngoại. Chỉ một cú a ló a ló lập tức bão tố của những lời rủa sả dành cho thằng cha mất nét cuộn lên và cuốn con bé ra khỏi tay anh: Thực ra bà ngoại không tức đến thế nếu không có chuyện là sau đó bà gọi anh để đến đón con, nhưng lại có một giọng lè nhè nói rằng, khi nào tỉnh con sẽ đón cháu. "Đúng ba hôm sau nó mới tỉnh, thì lúc ấy con bé đã được cô giáo đưa trả về tao rồi! - Bà ngoại kể với vợ anh khi điện cho chị về giải quyết gấp chuyện gia đình. Lại tòa án. Lại phân xử. Anh bị tước quyền nuôi con. Mà lúc đến tòa cũng có tình hấn đầu. Mọi đối đáp với tòa anh để vợ trả lời, không đồng tình, không phản đối, chỉ ngồi im mắt nhìn xuống đất vẻ nhẩn nhục, chịu đựng. Ra khỏi tòa án đã có ông bạn sẵn sàng thay người nâng khăn sửa túi đứng chờ để giúp ổn định tư tưởng. Đàn ông chỉ an ủi nhau bằng lời suông nếu không bày phần giả dối thì cũng tám phần mượn ý vay tâm của người khác. Chỉ có cách uống. Uống sừng sừng, vỗ vai nhau một cái, chửi tục một câu là xong sứ mạng của người đỡ đầu tinh thần. Lúc khí thế dầm đập bằng thói an phận thủ thường cuộn cuộn dâng cao thì họ giả biệt ai về nhà nấy, sẵn sàng nghênh chiến với mọi sự. Nhưng khi giả rượu họ trở nên yếu đuối như kẻ đang tương tư sầu muộn cảm thấy thật bơ vơ. Cái đám bèo tám ấy lại tụ đặc kín quanh nhau, chẳng gì bắt họ rời xa nhau thật lâu. Bởi thế cứ hễ một người bị vợ con gây sự là người khác biết điều tản ra, không náu được thì cũng tìm cách nguy trang sao vô can. Đến khi vợ chồng anh kéo nhau ra tòa, đám bạn bèo tám vẫn cứ ngỡ anh chị làm mình làm mẩy với nhau. Chẳng kịp hòa giải nữa. Nhưng chắc chắn họ bỏ nhau không phải vì anh hay rượu. Đám vợ có chồng rượu chè chỉ hay cấu chí nhau, ít khi bỏ được. Đó ai nói được sự rã đám của một tập hợp người bằng nguyên nhân cụ thể nào đó? Nhưng có thể dẫn ra muôn vàn cái cớ. Cái cớ ở anh rành rành ra đây, anh nào dám chối. Trong ba loại người cần thiết, loại có cũng như không và loại đáng bỏ đi thì vợ anh luôn nói anh đứng ở loại hai. Đám bạn ngây ngây cười vỗ vai anh, thế cũng là vinh dự tự hào rồi. Bây giờ thì anh tin mình là loại vô dụng thật. Vô dụng đến mức anh có trót làm chuyện gì lố bịch thì cũng chẳng ai tức giận nữa. Bởi nên tình yêu nguyên vẹn của con gái dành cho anh đến giờ phút này vẫn luôn làm anh ngỡ ngàng run rẩy. Tuần trước, lần gần đây nhất khi ghé thăm con gái cứ kéo tay anh qua song sắt, căn vặn khi nào được về sống với anh. Anh nói chẳng bao lâu nữa. Con gái hỏi: "Bao giờ bố tỉnh à?". Đành ậm ừ cho qua chuyện. Nó nói tiếp: "Kệ, con chẳng sợ bố say đâu, bố cứ cho con về với bố đi". Đến nước ấy thì anh đành lên xe phóng đi kéo sự mình khóc trước mặt con. Anh không nhớ chính xác mình bắt đầu uống rượu từ khi nào. Phàm người ta uống rượu chỉ khi vui. Khi ấy đầy những ước mơ dự định trong công việc, mỗi ngày là một thành quả mà đồng nghiệp bạn bè tới tập đến chia vui. Đến khi thực tế xoay lại gương mặt thật của nó thì mọi dự định ước mơ thu dần lại như miếng da lừa của Bandắc. Tới lúc ấy thì anh mới biết là đã kết duyên với người bạn tâm giao vô hình vô ảnh, làm tê điếu sự phản kháng chỉ chực trỗi dậy. Tự bảo rằng chuyện ở ngoài ngôi nhà của mình thì phải đâu là nỗi buồn của riêng mình nhưng sao vẫn đa mang nặng lòng. Đời ơi là đời! "Anh tưởng mình giỏi lắm đấy mà ngồi chửi đời? - cô vợ đã rít lên trong cái lần say sùng người anh đã trót buột ra những lời cay đắng - Anh thử nhìn mình xem! Chẳng khác gì cái túi da đựng rượu. Đứng gần anh chỉ nghe thấy tiếng nước sủi ừng ục. Muốn

sự thật gì? Có mà sự thật nằm dưới đáy chai ấy, hiểu chưa?. Nhất trí! Thì thôi không nói nữa. Nuốt vào vậy. Nhưng nuốt nhiều quá lại khao khát được chùi chạt chan húp để nén lòng. Không đối thoại thì đối tửu vậy. Thành thử cứ vắng nhà suốt rồi uống nhiều hơn. Và đã học được thói nín lặng trước mọi sự. Trước còn muốn tung hô tất liệt những chương tai gai mắt, giờ thì hạ thổ cặp mắt mình dưới ba tấc đất cho rồi. Thế nên nhất quyết không được tỉnh. Anh đã tìm được cách gây tê nổi đau đớn cho mình.

Không thể thì chiều này làm sao có thể ngồi hàng sáu bảy tiếng đồng hồ với cái thằng đồng nghiệp trời đánh ấy. Là bạn đồng niên cùng thời đại học. Cùng làm cơ quan. Là cấp trên trực tiếp của anh. Bấy nhiêu đấy mà vẫn không là bạn được. Người này trước đây đã khiến bao hàng mi trên những cặp mắt thiếu nữ đập cánh bối rối. Đẹp trai. Học giỏi. Nhiều tài lẻ. Lấy một cô vợ thành phố. Tiếng nói phải để ý lắm mới thấy những di chứng trong việc thay đổi dấu một cách tùy tiện. Tài năng vừa khuôn công chức. Đạo đức hợp lý. Chỉ một thứ mà anh ta cho là tội tổ tông truyền đến tận đời anh ta mà bao nhiêu nước sông Hằng cũng không rửa nổi, là gốc rễ thấp hèn, cái mà anh ta luôn tìm cách giấu đi. Anh ta bọc kín nổi mặc cảm trong cái bằng đồ học ở nước ngoài, ở những mối quan hệ danh giá, ở ngôi nhà tuyền trang trí những cái mang từ nơi văn minh về... Ở nơi làm việc ai cũng ngại ngại anh ta tuy lúc nào cũng mỉm cười thân ái vui vẻ. Không phải vì cái chức vụ anh ta giữ ghê gớm. Anh ta giống như một giọt mắm tôm vô tình rớt trên ngực áo, không nhìn thấy, nhưng cái mùi gắn gất, thum thum cứ bám đuổi cho đến tận khi nào lột cái áo đó vứt đi. Và nổi ám ảnh sẽ còn dính ở bất kỳ hơi thở nào đi qua hai lỗ mũi vài ngày sau đó. Đồng nghiệp tìm cách xa lánh bằng nụ cười ngọt ngào và những lý do thuyết phục đến mức chính họ còn tưởng là thật. Chỉ có anh là không sao cưỡng lại được lời rủ rê của người đồng nghiệp. Bởi lời mời của anh ta bao giờ cũng được ướp đủ các loại mùi Chanel quyến rũ mê hồn mang nhãn mác tư bản mà khi đọc lên âm thanh của nó còn ngân vang mãi như bản thánh ca... Hôm nay lại có nguyên chai X.O. Anh ta dám đem cả chai nước thánh mà mọi khi thường hóa giá hoặc chỉ nhấp từng ly nhỏ vào canh khuya trong phòng riêng lúc vợ con đã đi ngủ xoa dịu nỗi hận đời vốn không công bằng với mình, để uống mừng cơn hoạn nạn của một đối thủ của anh ta. Đã mấy lần nhìn vẻ vui mừng khốn khổ, lời lẽ cay độc bất nhẫn của người đồng nghiệp dành cho đối thủ, anh đã định đứng dậy hất cả ly rượu vào mặt hắn, nhưng lần chần nghĩ ngợi một lúc lại quên mất và lạc sang ý nghĩ rồi bung của riêng mình. Rồi lại uống. Lại lần chần, ngần ngại khi nâng ly rượu hắt rót cho anh một cách chân tình. Sau đó thì say. Mà những người say vốn hay thương nhau. Hình như họ đã ôm lấy nhau mà khóc.

Có tiếng lạch xạch ngoài cửa. Anh hơi nhòm người dậy nhưng bỗng nhắm mắt lại. Trần nhà như đang rụng xuống. Còn căn phòng bị đặt trên cái đu quay tít mù. Anh nằm vật ra thờ.

Có tiếng bước chân khe khẽ tới gần.

- Chú dậy chưa?

Tiếng bé gái nhỏ nhẹ hỏi.

- Anh cố mở mắt ra. Bé gái đứng bên cạnh nhòm nhòm mặt anh. Anh cố mỉm cười với nó.

Bé gái nhoèn cười.

- Cháu chỉ sợ chú dậy rồi mà không ra được ngoài.

Anh dịch người vào bên trong để lấy chỗ cho nó ngồi xuống bên cạnh.

- Thế hóa ra bé con khóa cửa ngoài cho chú đấy à.

Bé con cười tít mắt, kể:

- Đêm qua lúc cháu ở ngoài ga về thì thấy chú cùng với cái xe máy đỗ ở ngoài đường kia kìa.

Chú chả biết gì nữa. Cháu cứ tưởng chú chết rồi cơ. May có một bác đi ngang qua, cháu nhờ bác ấy dắt xe và đưa chú về nhà. Xong cháu khóa luôn cửa lại vì sợ kẻ trộm. Nếu nó vào khiêng tất tạt các thứ đi chú cũng chả biết. Thế chú uống rượu à?

Anh cười ngượng nghịu gật đầu.

- Uống thế thì vất vả nhỉ? - Bé gái gật gù ra vẻ hiểu biết - Cháu cứ tưởng uống rượu phải sướng lắm cơ!

Anh bật cười.

- Ừ, đúng là vất vả thật! Thế bé con đi đâu sớm thế này?

Bé con chìa bó báo vẫn cầm trên tay từ lúc vào đến giờ ra cho anh xem.

- Chú cho cháu gửi ở đây nhé. Hôm qua những người đồng nát trả cháu nghìn rưỡi, cháu đòi nghìn tám mà không chịu, cháu không bán nhưng bà ấy cứ đòi. Thế là bà ấy đánh cháu. Ban đêm cháu để dưới người rồi nằm đè lên ngủ, thế mà sáng nay bà ấy dậy sớm định lật người cháu lên để lấy. May mà cháu tỉnh dậy, chạy vội lên đây.

- Bà ấy là mẹ bé con à?

- Không. Mẹ cháu mà ác thế á? Chú cho cháu gửi ở đây, bao giờ được nhiều, mấy lại phải được giá cháu mới bán.

- Chú có ít báo cũ đấy, bé con có muốn lấy không?

Đôi mắt bé con rục lên lóng lánh những tia sáng.

- Có chứ! Cháu phải đi nhặt từng tờ người ta vứt ở ngoài đường ấy. Tờ nào bẩn quá cháu lấy giẻ lau sạch cất đi. Thế mà cũng được nhiều ra phết.

Bé con nhìn căn phòng trong ánh ban mai dịu dịu màu xám hắt qua cửa sổ tìm chỗ để cuộn báo.

- Cháu để đâu cũng được.

Bé con đặt cuộn báo vào nóc tủ buýp phê, sát tường.

Anh cố ngồi dậy một lần nữa nhưng vẫn không xong, lại vật xuống.

- Chú mệt à? - Bé gái chăm chú nhìn anh.

- Ừ có lẽ vậy! Anh bắt tay lên trán, khe thờ dài - Bé con có thể đun giúp chú ấm nước được không?

- Dễ ấy mà. Chú đun bằng ấm điện hay bằng bếp.

- Cái ấm điện chú để trong kia kìa.

Bé con đi vào. Tiếng vòi nước róc rách chảy vào ấm. Tiếng nắp ấm va loảng xoảng. Lâu rồi anh mới được nằm thư thái để lắng nghe cái tạp âm trong căn phòng của mình. Đôi khi người ta cứ hay thèm cái vắn vơ như thế.

- Bé con có thể mua giúp chú bao thuốc được không?

Bé con chùi tay ướt vào cái quần cũ bẩn cóc cáy.

- Thế chú có muốn ăn gì không? Đêm qua lúc chú nằm ngoài kia nôn sạch cả ra đất.

Anh đưa tiền cho nó dặn mua bao thuốc lá và hai gói xôi để hai chú cháu cùng ăn. Bé con vụt chạy đi.

Anh biết con bé mới gần một tháng nay từ lúc cứ tối đến nó về ngủ dưới gầm cầu thang khu nhà của anh cùng với một người đàn bà bệnh hoạn bủng beo, rụng mất mấy cái răng. Mới đầu nó hay sán lại xin anh và những người trong khu nhà lúc thì vài trăm bạc lẻ, lúc thì bất cứ cái gì có thể ăn được. Mới đầu người ta xua đuổi nó, nhưng rồi nhờ sự nhẫn nhục đầy về biết điều nên nhiều người dúi cho nó lúc thì hai trăm, năm trăm, lúc thì cái bánh mì quá nhạt cứng quèo, lúc thì bát cơm, quả táo bị thạch sùng gặm mất một góc... Bé con chả chê, bao giờ cũng tỏ lòng biết ơn bằng cái nhìn sáng rục và nụ cười tươi bất tận. Hằng ngày anh thường trở về nhà khá muộn với gương mặt ngầy ngầy hay cười vu vơ, sẵn sàng đùa cười với những ai trêu chọc mình một cách dễ dãi. Dù mới đến bé con này cũng biết chớp ngay lấy cơ hội của nó. Bé con đến sát bên anh, ngẩng nhìn anh cười thân thiện, giúp nhấc xoay cái đuôi xe bông nặng như bị ghì chặt xuống đất. Anh móc túi hào phóng cho nó khi thì hai nghìn, ba nghìn, thậm chí năm nghìn, hoặc trong nhà còn thứ gì ăn được, xoa đầu gọi nó là bé con, cái biệt danh xem ra nó khoái chí. Lần nào con bé cũng cầm những thứ xin được chạy vụt về gầm cầu thang, nơi mẹ đàn bà bệnh hoạn đang trở mắt nhìn ra ngoài chờ đợi. Mặc dù mên mẩn con bé nhưng chưa lần nào anh nói chuyện với nó. Đúng ra từ bấy đến giờ chưa lúc nào anh tính để có thể cùng tâm sự chuyện đời theo kiểu một già một trẻ.

Bé con chạy vào. Nó để gói xôi của anh lên đầu giường, giục anh ăn và giờ nắm xôi bé tẹo còn lại trong gói của nó ra ăn ngon lành.

- Sao gói của bé con còn ít thế?

- Cháu đưa cho bà ấy gần hết rồi.

Đợi nó ăn hết phần, nhặt từng hạt xôi còn dính trên giấy vẽ thềm thường, anh bảo:

- Bé con ăn nốt gói của chú đi.

- Chú không ăn à?
 - Chú mệt!
 Bé con cầm gói xôi lên ăn luôn.
 - Thế này là cháu được no đến chiều rồi.
 Bé con nhìn xéo anh một cái về kể cả.
 - Cháu đã từng làm thuê cho quán phở rồi đấy. Bà chủ bắt cháu làm tất. Cái gì cháu cũng làm được, đừng tưởng!
 -Sao đang làm ở đây bé con lại bỏ đi lang thang thế này?
 - Tại bà ấy đấy! Bé con chỉ ra ngoài cửa.
 - Thế trước khi làm ở quán phở thì bé con ở đâu? - Anh gặng hỏi.
 - Ở đâu á? Để cháu nhớ xem nào? - Bé con giả vờ nghĩ ngợi - A cháu ở dưới gầm cầu, chỗ mà xe lửa chạy qua ấy. Một lần đi ăn xin ngang qua quán phở, cháu làm giúp bà chủ quán, bà ấy thích quá cho cháu ở lại làm thuê.
 - Thế trước khi ở gầm cầu thì ở đâu?
 - Cái chú này hỏi gì mà khó thế - Bé con cười khinh khích - Trà ngấm rồi đấy chú uống đi. Anh nhấp chén trà bé con rót cho và cảm thấy cổ họng nóng rất dịu mát như vừa thấm cơn mưa bất chợt.
 - Chà, ngon tuyệt! Chưa bao giờ chú được uống chén trà ngon như thế này.
 Bé gái lại khinh khích cười.
 - Sao bé con lại cười? Không tin chú à?
 - Chú uống trà cứ ngon như ăn thịt ấy. Trông buồn cười lắm.
 Anh khoan khoái rít liền mấy hơi thuốc lá sâu xuống tận đáy lòng đang rỗng rảnh, khiến nó cuộn rục như nâng cả người lên bay bổng.
 - Ngày xưa mẹ cháu cũng hay uống trà lắm - Bé gái nhìn vẻ mặt ngây độn của anh chăm chú - Nhưng mẹ cháu không uống như chú đâu.
 - Mẹ cháu đâu rồi?
 Bé gái lắc đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.
 - Cháu không biết!
 - Thế nhà bé con ở đâu cũng không biết à?
 Bé con bật cười. Nụ cười cứ tươi rói như không thể cười khác được.
 - Chú hỏi buồn cười thật đấy. Nếu biết thì cháu phải về nhà chứ.
 Cháu chỉ nhớ hồi còn bé mẹ hay đưa cháu ra công viên chơi buổi tối. Mẹ để cháu chơi ở chỗ các bà bán trà có cái đèn dầu ấy, còn mẹ vào công viên một mình. Mẹ không cho cháu vào đấy vì trong ấy toàn các bác ma thôi. Lâu lắm, phải đến lúc cháu sắp ngủ gật mẹ mới ra và cho cháu về nhà. Cái bà chủ nhà chỗ cháu ở ác lắm, không bao giờ cho cháu chơi với con bà ấy. Mấy lần mẹ cháu đánh nhau với bà ấy vì bà ấy đánh cháu. Mẹ cháu còn bảo không bao giờ cho cháu vào... vào... cái gì ý nhỉ - Bé con gãi gãi mái tóc rối vì không nghĩ ra điều cần nói. Nó bỗng nổi cáu với chính mình, đập vào đùi bồm bộp - Cái chỗ tuyên trẻ con ý, nhưng ở đó không có bố mẹ đi theo đâu.
 - A, chú hiểu rồi, có phải trại trẻ mồ côi không?
 - Đúng rồi, đúng rồi. Thế mà cháu không nghĩ ra... Chú uống trà nữa không?
 - Có cho chú chén nữa... Thế rồi sao nữa, bé con có nhớ không?
 Bé con rót thêm nước ở trong phích vào ấm trà, thủng thẳng nói tiếp:
 - Có một buổi tối, tự nhiên cháu thấy các chú công an đi xe ô-tô đến công viên đông ơ là đông. Tất cả mọi người chạy tứ tung...
 Bé con bỗng cười sảng sặc làm anh cũng phải cười theo. Nó ngửa cổ nhìn lên trần nhà như sợ cái cười ở trong miệng rơi ra mất. Mãi lúc sau mới kể tiếp.
 - Có một cô đang ngồi đá bên cạnh gốc cây, không kịp kéo quần cũng đứng lên chạy nên bị ngã, bị chú công an bắt được. Cháu thấy cô ấy khóc nhưng chú công an vẫn đưa ra xe ô-tô. Đêm ấy cháu đợi mẹ mãi mà không thấy đâu. Cháu đi khắp công viên nhưng chả còn ai. Đến sáng có mấy đứa ăn xin đi ngang qua rủ cháu đi theo chúng, thế là cháu ra ở gầm cầu.

Rồi bé con lại cười khinh khích, khinh khích. Anh cũng khùng khục cười trong cổ họng. Nhìn con bé râm rân thế kia không thể không rợn lên theo nó được.

- Ở gầm cầu có một thằng rất buồn cười. Đầu nó ngoẹo sang một bên nên người ta toàn gọi nó là Ngoẹo. Ngày xưa nó bị bố nó say rượu cầm chân dốc ngược người đập đầu vào tường nên cái đầu bị vẹo sang một bên. Nhưng mà nó chạy nhanh lắm chú ạ. Nhìn nó chạy ai cũng phải buồn cười. Người ta bắt nó chạy rồi mới cho cái ăn hay cho tiền. Nó bao giờ cũng xin được nhiều nhất và chia cho bọn cháu.

- Thế bọn nó bây giờ ở đâu?

- Cháu làm sao biết được? Có khi chúng nó vẫn ở chỗ gầm cầu ấy.

- Bé con có muốn ra chỗ đó tìm chúng nó không?

Bé con lại cười tít mắt, lắc đầu.

- Chắc là xa lắm? Mới lại chúng nó cũng còn phải đi xin ăn như cháu ấy. Cháu bây giờ chỉ đi tìm mẹ thôi. Chắc là đi mãi thế nào cũng gặp. Tiền bán báo là để dành đi tìm mẹ đấy, cháu không ăn vào đó đâu.

- Thật à?

- Thật chứ! Mẹ yêu cháu lắm.

Bé con đứng dậy vươn vai, chép miệng kiểu bà già, thờ ắt ra một cái.

- Cháu lại phải về đi làm đây. Trưa không kiếm được cái gì ăn bà ấy lại chửi cho điếc cả tai.

- Bà ấy có họ với bé con à?

- Họ gì mà họ với cái bà điên ấy. Bà ấy ăn khỏe lắm chú ạ. Có hôm bà ấy ăn hết cả hai cái bánh mì. Ăn thế kiếm sao cho đủ?

Anh bật cười nghe cái giọng cụt non của nó. Bé con trợn mắt nhìn anh.

- Cháu nói thật đấy!

- Thế sao bé con lại ở với bà ấy?

Bé con ghé sát tai anh thầm thì.

- Cháu chỉ nói cho chú biết thôi đấy. Bà ấy biết chỗ mẹ cháu, nhưng bây giờ chưa nói được. Phải đợi đã. Chứ không cháu theo bà ấy làm gì! Chú không được nói cho ai đâu đấy. Nếu mà lộ ra thì người ta không cho cháu gặp mẹ nữa. Bà ấy bảo thế!

- Được, chú hứa!

- Cháu ra ga đây!

Bé con chạy vụt đi.

Ngồi mãi ở trong nhà bức bí nhưng lại chả biết đi đâu đành phi xe đến nơi làm việc vào buổi chiều. Lúc ấy mọi người đang tụ tập đông đủ quanh bàn nước, hình như bàn luận chuyện gì đó. Tất cả quay lại nhìn anh, những cặp mắt dò tìm háo hức. Bất giác anh đưa tay lên sờ da mặt mình mà anh biết chắc chắn đã bị ngót nước quắt lại, lộ rõ những lỗ chân lông thẫm màu hõm xuống thường thấy sau khi rượu đã theo hệ thống kênh rạch chằng chịt tưới đẫm cho từng tế bào của cơ thể để khi cạn đi làm nước bốc hơi theo. Một cảm giác tội lỗi chợt như một bóng đen chạy vụt qua khung cửa khi anh nghĩ rằng mọi người đã biết cuộc rượu tung giời nổ đất chiều qua. Câu chuyện bị dừng lại đột ngột vì sự có mặt của anh còn hiện rõ trong cái vẻ ngây ngây trên từng gương mặt và những cái nhìn toan tính. Anh cảm thấy mình khiếm nhã vì đã xuất hiện không đúng lúc. Anh giả vờ cầm mặt ngay xuống quyển sách để trên bàn nhưng phải nhắm ngay mắt lại vì cảm giác nôn nao bỗng từ ruột gan cuộn lên. Máu dồn ứ lên hai thái dương thất nở như theo nhịp đập của quả tim, có lúc tưởng sắp bực ra. Anh ngồi lặng đi...

Một người ngáp dài rồi vươn vai đứng dậy ra ngoài. Người thứ hai nói to lên là quên cái gì đó cần đi lấy về. Người thứ ba kêu mệt mà không khí trong phòng sao lại ngột ngạt đến thế... Lát sau trong phòng chỉ còn lại mình anh. Anh khẽ nhếch mép cười một mình. Như vậy là đài phát thanh tự do đã tìm được địa điểm mới thích hợp hơn để phát đi bản tin chiều. Từ lâu anh không được coi là cái trạm tiếp sóng đáng tin cậy vì cái vẻ lơ đãng ba phải, hết mọi sự quan tâm đến công việc cơ quan, hơn nữa lại thỉnh thoảng có những cuộc rượu khá mờ ám với tay trưởng phòng chính là đồng môn đạo tửu hôm qua Kệ! Đỡ điếc tai! Anh thấy lòng thành thoi.

Một lúc sau thằng cha quắt queo, còn nhỏ hơn cả gã trưởng phòng đi vào, đến bên nhìn vào

quyền sách anh để trước mặt, liếc nhau một cái.

- Giờ này ông vẫn còn quan tâm đến vấn đề nội bộ sinh thái à? - Y hỏi và châm thuốc hút, chìa bao thuốc có một điếu rút sẵn về phía anh - Ông hút thuốc? Đọc làm gì. Nếu ông cần biết, tôi nói qua cho mà nghe là ông nắm được ngay. Đây, cái thuyết sinh thái bề sâu bây giờ xem ra phần nào có lý ông ạ. Loài người hư hỏng đến mức cần phải đảo ngược trật tự ưu tiên thừa hưởng truyền thống của họ, thậm chí phải hạn chế quyền lợi của họ, ông ạ. Có đúng thuyết ưu sinh nói thế không?

Đề gã không phiền nhiều mình, anh nhũn nhận.

- Ông đọc rồi thì chắc ông nói là phải.

Gã cười khùng khục.

- Bỏ cái vẻ khiêm tốn đều cáng ấy đi!

Anh cười khẩy chẳng phản đối cũng chẳng ra thừa nhận.

- Nhưng tôi khoái cái đều của ông vì thực ra do ông chán bản thân mình, ông thấy mình vô dụng. Tay trưởng phòng bạn ông cơ, mới đáng tởm. Hắn ta đều vì sợ người khác coi thường và rời bỏ mình. Tôi nói thế có đúng không?

Anh nhìn gã tuồng như từ nãy không nghe thấy gì, vẻ bình thản dửng dưng.

- Tôi muốn được đọc sách vì tôi sắp phải trả quyển sách này.

Đến lượt gã dường như không nghe thấy anh nói gì, nhìn khói thuốc về suy tư. Lát sau gã thủng thẳng nói tiếp như kiểu nói chuyện tâm tình.

- Ông bạn đồng niên trưởng phòng của ông xem ra khó đấy nhỉ? Bao công chạy chọt phần đấu, tội nghiệp!

Anh cau mặt khó chịu.

- Ông nói gì, tôi không hiểu?

- Đấy, hứng khởi lên như thế có phải hay hơn không? - Gã lại cười khùng khục - Cái khuyết điểm lớn nhất của ông là ít chịu hứng khởi.

Đến nước này thì tét nhất là im lặng. Gã khế thờ dài có vẻ căm cảnh.

- Xem ra đợt này bạn ông vẫn chưa được kết nạp, thấy bảo còn để phần đấu tiếp. Lúc này họ vừa bàn tán như vậy đấy. Nếu thế thì cái chức phó giám đốc không đến lượt đâu vì nếu đợt thêm năm nữa thì quá mẹ nó tuổi rồi. Khổ chưa?

Anh xoay hẳn người về phía y, nhìn rõ gương mặt như vừa được bơm hơi căng lên phồng phờ.

- Các ông vừa ý rồi chứ?

Gã không nhìn anh, vẫn cứ kiểu cười khùng khục.

- Thế ông, nói thật đi, ông thấy bạn ông có xứng đáng chức phó giám đốc không?

Anh lúng túng cúi mặt xuống quyền sách khi bắt chợt gã ngẩng phắt lên, rọi ánh mắt sắc lạnh soi người anh.

- Thực lòng tôi không quan tâm đâu, chỉ hỏi ông nghĩ sao về việc đó thôi cơ mà? Ông thấy chưa, nói thẳng lòng mình là một công việc nhọc nhằn nhất và chứa đựng khả năng đau đớn đấy.

Gã cười rồi đứng dậy bỏ đi.

- Anh bỗng bực bội gấp quyển sách lại rồi đứng lên. Không thể đọc được nữa. Cũng không thể ngồi lại chỗ này. Cho qua luôn ngày hôm nay đi.

Anh ra quán trà cóc gần đó. Bà chủ quán vốn yêu quý anh, vui vẻ khoe ngay là có mười lít bản sắc dân tộc thẳng cháu mới mang từ quê ra. Loại cất từ gạo nếp cái hoa vàng có thể xắt ra miếng được chỉ để dùng tại gia nhà, nhưng vì chú cũng là người nhà nên mời dùng thử. Thì làm một chén. Đẳng nào anh cũng không định trở lại phòng làm việc nữa.

Vừa nhấp đầu lưỡi, anh có cảm giác là một dòng lửa rừng rực làm phồng rộp khoang miệng rồi từ từ trườn theo cổ họng, rơi tự do xuống tận thẳm thẳm đáy lòng nguội lạnh. Lập tức khắp người xốn xang, rạo rực, mọi ý nghĩ cựa mình tỉnh dậy. "Chú cứ tự nhiên. Hết nó lại mang ra chọ Cừ mười lít một lần. Gọi là say đến cả trứng chấy... ". Khi anh uống xong cái tự nhiên theo lời mời của bà chủ quán hào phóng thì đôi tay trở nên yếu ớt như tay đứa trẻ, dắt xe máy chẳng khác dắt voi.

Về được đến nhà thì trời vừa nhập nhoạng. Nhớ con gái còn cào nhưng không dám đến với cái

mùi không thể phong kín được này. Gọi điện sợ nó căn vặn vì sao không đến thăm. Mai vậy. Ngày mai nhất quyết không lội vào dòng sông chênh choáng ấy. Anh bỗng ngồi thừ ra. Cối chiều muện tựa một lỗ đen xoay xoay, càng xuống sâu càng thấy thăm thẳm. Anh để mình dập dềnh trong khoảng không vô trọng lượng của nó. Căn phòng bừa bộn bỗng như khơi rộng, bốn bề trống trải gió lùa. Khối tĩnh lặng đặc quánh trĩu nặng đến tiếng tích tắc của đồng hồ cũng gõ thủng một lỗ hổng thật rộng. Nước mắt bỗng đâu rưng rưng thấm vào da thịt ứa ra ngoài. Cơ hồ mọi nỗi niềm cũng sắp tan thành nước chảy đi. Cuộc đời anh bỗng trải ra trước mắt như một lâu đài hoang phế. Những ngôi đèn tình yêu đổ nát dang dở rêu phủ đang chen chúc cùng với đám cỏ hoang dại căn cỗi của đời sống hiện tại. Những cội đá của mọi cố gắng bất thành sứt sẹo giống vết thương lở loét ngơ ngáo đứng nhìn trời. Những cánh cổng sắt hoen gỉ đổ xiêu vẹo đóng lại một tâm hồn mệt mỏi rã rời... Anh bỗng thềm một hơi thở nhẹ bên tai! Chỉ một hơi thở nhẹ thôi. Hơi thở nhẹ còn mơ hồ hơn cả một ý nghĩ chợt lóe bay qua tâm trí. Thế cũng được mà...

Bất giác anh đứng lên đi ra ngoài không buồn khóa cửa.

Anh đến gầm cầu thang gần đó.

Bóng người đàn bà ngồi bó gối dưới gầm cầu thang hiện ra lờ mờ. Anh ngồi xuống bên cạnh thản nhiên như sắp vào cuộc trò chuyện. Bà ta cũng ngồi im không nói gì.

- Bé con chưa về à? - Anh hỏi sau giây phút im lặng.

Nó đi đón chuyến tàu chiều!

Cái giọng the thé dính nhớm nhớp đờm trong cổ họng cất lên.

Anh im lặng châm thuốc hút. Một cánh tay khăng khiu giơ về phía anh.

- Cho tôi hút mấy.

Anh châm thuốc rồi đưa cho bà tạ Bà ta rít mạnh những hơi thuốc ngắn và ho sặc sụa. Giận dữ bà ta văng một câu chửi tục.

-Sao bà không đi với bé con?

- Khớp sưng tưng lết chả xong còn đi đâu? - Bà ta gãi sồn sột - Con ranh ấy còn bé gì nữa. Ở quê được khỏi việc.

Có vài người đi lên cầu thang. Thấy anh ngồi ở đó họ đi chậm lại tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh quay mặt ra chỗ khác không có ý bắt chuyện nên họ tiếp tục đi nhưng ánh mắt vẫn còn quay lại phía anh.

- Tôi có một đề nghị này muốn nói với bà...

Bà ta nghe xong sững đi một lúc rồi dịch người về phía anh.

- Cái gì? - Giọng bà ta đầy vẻ tò mò không giấu nổi.

- Tôi hứa là nếu bà làm theo yêu cầu của tôi thì tôi sẽ cho bà một khoản tiền - Anh cố nhấn từng từ để tăng thêm phần quan trọng cho điều sắp nói ra.

- Tiền à? Nhiều không? - Giọng bà ta háo hức.

- Với bà tôi nghĩ là không ít.

- Ông nói đi.

Anh rít hơi thuốc cuối cùng rồi quẳng đầu mẩu ra ngoài xa, cố tình kéo dài thời gian để bà ta phải chờ đợi.

- Bà hãy nói cho bé con biết là mẹ nó ở đâu nếu quả thực bà biết điều đó.

Anh im lặng để lắng nghe phản ứng của bà tạ Bà ta ngồi im, húng hắng họ Anh nhìn thẳng về phía bà ta chờ đợi. Họ như trong một cuộc bắt trò chơi. Anh dứt khoát không nói gì để buộc bà ta phải lên tiếng trước.

- Nếu tôi nói điều này ông phải cho tôi tiền cơ... - Bà ta rụt rè nói nhưng không có vẻ gì sợ hãi.

- Tôi đã hứa rồi mà.

- Ông đưa trước tiền cho tôi.

Anh lục túi lôi mấy đồng tiền nhàu nát ra vuốt cho phẳng và nhắm đếm.

- Tôi chỉ còn hai trăm, bà cầm lấy. Nếu bà nói sự thật thì ngày mai tôi sẽ cho thêm một trăm nữa.

Tiếng cười nhỏ nhưng lỏn nhồn trong cái giọng sừng tấy của bà ta.

- Thật đấy nhá!... Ông biết không, tôi nói dối nó đấy. Tôi có biết mẹ nó ở đâu đâu. Chỉ nghe người ta kháo là con bé bị lạc mẹ Ở công viên khi ở đấy người ta quây bắt gái làm tiền. Nó đang đi tìm mẹ... Ông tính tôi ốm yếu bệnh tật thế này không dựa vào nó thì khéo chả qua được mùa đông

này...

- Khốn nạn!

Anh bỗng chồm lên xiết hai bàn tay quanh cổ bà tạ Người bà ta mềm nhũn đổ xuống đất và không kêu nổi một tiếng.

- Khốn nạn đến thế là cùng!

Anh rít lên, răng nghiến vào nhau treo treo. Bỗng một sự tê dại chạy dọc cánh tay làm nó rã rời đau nhức khiến anh phải buông bà ta ra. Bà ta lồm cồm bò vào tận góc trong cùng gầm cầu thang như một con chó bị xua đuổi gầm gừ tự vệ. Anh thấy chạnh lòng, ngồi rũ ra thờ hồng hộc. Chất men trong từng lớp màng mỏng tế bào vừa lắng dịu khi nãy giờ như được đổ thêm chất xúc tác bỗng vọt tăng nồng độ. Loạng choạng đứng dậy vịn tường, chưa lúc nào anh chột căm ghét bản thân mình như lúc này.

- Đêm nay bằng giá nào bà cũng phải nói sự thật cho bé con biết, nhớ chưa! - Anh bỗng chuyển giọng dỗ dành đầy vẻ dịu dàng nhưng hết sức rành rẽ. Cái rành rẽ chứa đựng sự kiên quyết tàn nhẫn - Nếu bà không nói tôi sẽ giết bà.

- Vâng... vâng... - Giọng người đàn bà run lập cập - Nhưng... liệu nói ra sự thật có tốt cho con bé không đây?

Anh xiêu vẹo bước đi.

Có lẽ lâu lắm, không nhớ cách đây đã bao nhiêu năm, giờ anh mới ngồi lặng lẽ một mình suốt đêm dài mà không cần nhẩn chìm trong cái thứ nước đắng ngắt đê mê kia. Lặng lẽ. Không khổ sở. Không căm cảnh. Không quằn quại. Chỉ lắng dịu sự chờ đợi. Anh dễ dàng hình dung về khổ sở của bé con khi nó chạy đến với anh, nức nở với anh hết như con gái mỗi khi gặp chuyện gì đó tủi thân... Anh sẽ bắt đầu cùng nó. Bắt đầu cái gì anh không biết? Bắt đầu từ đâu anh không biết? Nhưng phải bắt đầu. Dứt khoát là thế. Một bắt đầu là sự thật.

Khoảng canh ba lòng anh bồn chồn không yên nên phải bước ra ngoài.

Khu nhà yên ắng chìm trong gió lạnh đang nhả những hạt mưa lầy nhầy xuống mặt đất. Anh vươn vai một cái rồi đi về phía gầm cầu thang.

Anh rón rén đi vào. Bỗng giật ngược người sửng lại khi nghe tiếng rít lên the thé.

- Đấy nhá, tôi nói rồi... Nhưng nó bỏ đi... Không phải tại tôi nhá...

Anh quỳ hẳn xuống nền đất ẩm ướt để ngó vào gầm cầu thang. Người đàn bà ngồi thu lu trong góc, xo ro người để che lạnh.

- Bà bảo sao? Bé con đi đâu?

- Ngoài đường ngoài chợ ấy, còn đi đâu được nữa...

- Bà kể lại đầu đuôi xem nào - Anh cố giữ lại không để giọng mình run lên.

- Đêm qua nó về tôi nói hết cả ra. Nó khóc chửi tôi rồi nó ôm quần áo chạy biến đi... Thấy chưa, rõ dờ hơi chưa?

Anh cúi đầu nghe bà ta rửa xả những lời tục tĩu chập nữa. Cũng chẳng biết bà ta rửa xả ai, anh, bé con, hay chửi chính bà ta?

Anh bỏ về phòng.

Có lẽ lâu lắm rồi, bao nhiêu năm cũng không nhớ nữa, đêm nay anh mới thấy mình tỉnh táo như có ngọn đèn tỏa rạng từ bên trong đến độ cả người như cục lân tinh đang phát sáng. Sự thật khi lộn trái ra cũng xấu xí và độc ác như sự giả dối vậy. Anh tê cứng như bị ngâm trong bể phước môn của một quyết định sai lầm. Sao bây giờ anh mới nghĩ ra điều này cơ chứ?

Không chịu nổi bóng tối lem nhem trong gương mặt đen đúa phết quệt đầy tuyệt vọng lướt phần mỏng, anh đứng dậy bật đèn. ánh sáng chớp lên tựa cái nháy mắt tinh nghịch rồi tắt ngấm. Bóng đèn đã bị cháy. Anh quờ tay trên mặt tủ buyp phê tìm kiếm thì vợ phải bó báo mà bé con cất vào đấy. Anh rút một tờ, xé một vạt bật diêm châm để tìm đoạn nền để đầu đó.

ánh lửa nhỏ như búp hoa sen nghiêng nghiêng trên đầu cây nến có những vệt kéo đen sì giống nước mắt của cô gái tân thời ngày nay bị dính đầy massca Anh ngồi tựa lưng vào cánh tủ, ngay dưới bông hoa lửa. Tờ báo cháy mất một đoạn vút bên cạnh. Bất giác anh cầm lên và giơ ra trước mặt. Có ba chữ to tướng đen sì chập choạng trong ánh lửa nhỏ hút lấy cái nhìn của anh: "Tìm TRỀ LẠC". Định quẳng đi nhưng chút mơ hồ níu kéo nên anh đọc tiếp những dòng chữ nhỏ

ngay sau đấy. "Mẹ là Hoàng Thị Hằng tìm con gái là Hoàng Thị Nga Con đã bị lạc mẹ Ở công viên Bách Thảo năm con lên bảy tuổi. Bây giờ con mười hai tuổi. Con có cái sẹo ở đầu gối do bị ngã lúc còn nhỏ. Ai có lòng từ bi đang nuôi nấng cháu thì xin báo cho mẹ cháu biết. Tôi xin hậu tạ!"

Anh buông vạt áo xuống thẩn thờ nhìn qua song cửa sổ.

Ngoài kia là đêm, là ngày, là gió bắc mưa phùn, là những điều anh đã biết, đã trải nghiệm, đã yêu thương, đã thất vọng, chán chường, là cả những điều anh chưa từng biết, là cả một thiên hà yêu ghét, giận hờn xa lác mà sao vẫn thấy tù túng, ngọt ngào nhưng để gì rời bỏ...

Có lẽ lâu lắm rồi, đã bao nhiêu năm không nhớ nữa, anh mới thấy mình lại phồng rộp trong nỗi đau khổ cuồng dại, nỗi phấp phỏng bất an cào xé, cảm giác được bút phá từ đâu đó âm thầm lờ lợc giã dần bước lên đường.

Chuyện của Thu

Thu cong người đạp con xe cà tàng về nhà. Đường xa quá, nắng trên trời giội xuống, nắng dưới đất bốc lên khiến Thu nhiều lúc nhìn đường như có khói, có hoa vậy.

Qua khỏi đường quốc lộ ồn ào xe cộ là tới con đường đất ngoằn ngoèo nhấp nhô đầy ổ gà, ổ vịt. Thu ngắm những thửa ruộng xanh non mơn mớn hai bên đường mà quên cả mệt nhọc. "Sắp về tới nhà rồi!" - lòng cô thăm reo lên. 20 ki-lô-mét quả là quá xa với sức vóc yếu ớt của Thu.

- Phải Thu không?

Có tiếng hỏi bay vèo trong gió lẫn trong tiếng xe gắn máy vụt qua. Thu ngoái đầu lại ngoảnh nhìn, lòng tự hỏi: "Ai vậy không biết?". Vừa lúc người thanh niên quay xe chạy lại phía cô. Thu đỗ xe lại, người thanh niên dừng xe bỏ mũ bảo hiểm ra, cô bối rối chào.

Thì Thanh đó chứ ai, Thu tránh ánh nhìn xót xa của anh, lòng cô rối bời. Cô trả lời mọi câu hỏi của Thanh một cách vô hồn, lạnh nhạt. Thanh phóng xe đi rồi, Thu còn đứng tần ngần một hồi rồi mới lên xe nặng nhọc đạp từng vòng.

Thu không nghĩ khi gặp lại Thanh lòng cô lại lạnh lẽo vậy. Những đêm mất ngủ, Thu thường mơ màng tượng cảnh gặp lại Thanh: Cô sẽ khóc thôi là khóc, sẽ ôm chặt lấy anh, vục mặt vào vàng ngực nóng ấm của anh mà nói rằng cô không thể sống thiếu anh được. Vậy mà...

Hai đứa học cùng nhau cả 12 năm trời, thân nhau tới độ đứa này nói nửa câu, đứa kia đã hiểu hết ý. Rồi cảm mến nhau, rồi yêu nhau lúc nào chẳng biết. Chỉ biết cuối năm lớp 11, sau buổi học cuối năm, hai đứa giơng xe trên triền đê ngăn ngắt cỏ may tím. Thanh bảo:

- Giá hai đứa suốt đời ở bên nhau thế này thì hạnh phúc biết bao!

Thu cười như nắc nẻ:

- Ôi, sao mà giống Chí Phèo tỏ tình với Thị Nở thế!

Thanh buông xe đuổi, Thu bỏ xe chạy, tiếng cười của hai đứa ngân vọng lên không trung mới trong trẻo và ngọt ngào làm sao. Rồi Thanh bắt được Thu, rồi hai đứa run rẩy nắm tay nhau thờ hờn hờn, mặt đỏ lựng, mắt long lanh. Thanh kéo Thu ngồi xuống vạt cỏ xanh mượt và thì thầm:

- Gọi Thanh là anh nhé!

Thu lắc lắc đầu:

- Không. Còn lâu...

Chưa dứt lời, thì đã bị Thanh ôm ghì lấy và hôn tới tấp lên khắp mặt. Thu bối rối đẩy Thanh ra và khẽ kêu lên:

- Buông ra, có người tới kia.

Thanh biết Thu lừa mình, cậu chàng cười hạnh phúc:

- Kệ cho người ta nhìn, cho người ta biết chúng mình yêu nhau.

- Thu, tối qua tao nhé!

Thu giật thót mình, thì ra cô đã về tới nhà. Đỗ xe lại trước hàng may của Loan, Thu bỏ mũ ra quạt lấy quạt để:

- Tối mày qua tao đi, chẳng thương nhau gì cả, người ta đang mệt bỏ xừ.

- Xừ cái bờ lừ từ từ, tối nay tao phải làm cho kịp hàng cho cái Mơ, nó sắp cưới rồi.

Thu ngỡ ngác:

- Thế à, lấy ai?

Loan chỉ cái thước may vào trán bạn:

- Tiếp cận thông tin kém thế. Lấy Thanh của mày chứ lấy ai.

Thu chột nghe như có mưa gió trong lòng, cô vịn tay vào bạn gắng nhếch miệng cười:

- Ở... vui nhỉ?

Loan dài giọng:

- Vui. Mà sao lại muốn khóc thế kia?

Thu nuốt nước mắt đắng ngắt vào trong lòng:

- Mừng cho người ta quá đấy thôi... Mà Thanh đã tốt nghiệp đâu.

Loan hạ giọng thì thào:

- Lỡ đại rồi, nhìn rõ bụng rồi, không cưới có được không?

Rời hàng may của Loan, Thu không về nhà mà quay xe trở ra cánh đồng làng. Triền đê buổi chiều vui thật là vui, gió ù òa làm nát những bông cỏ may tím ngấn ngát.

Bọn trẻ trâu chia làm hai phe núp bên sườn đê đối áo cho nhau chơi đánh trận giả. Những tiếng “tằng tằng... chiu chiu...” (miệng kêu thay tiếng súng) vang vọng lên trời. Thi thoảng có tiếng “ợ” thật to, rồi có đứa ngã lăn ra giãy đành đạch giả bị thương, giả chết. Rồi lại lồm cồm bò dậy lại bắn, lại hét, lại chạy huỳnh huých.

Những tấm lưng trần đen trũi, những bộ váy gầy tong teo mà nhanh thoăn thoắt... Trận chiến đấu chỉ kết thúc khi trời sụp tối hoặc giả có tiếng người lớn chao quát:

- Tiên sư cha đứa nào để trâu ăn lúa nhà bà...

Thu đứng tần ngần ngó bọn trẻ chơi mà tưởng như trong đám trẻ ấy có Thu, có Thanh. Cũng trò chơi ấy, cũng những buổi chiều như buổi chiều nay, ngày xưa...

Mà Thu nghĩ tới Thanh làm gì không biết? Sao không nghĩ đến Loan, Huệ, Nam, Kha... những đứa bạn cùng xóm thân thiết với Thu như ruột thịt. Thu hít hà cho mùi rạ mục thơm lạ, thơm lừng ngấm sâu vào lồng ngực.

Cô xắn quần lội bì bõm xuống ruộng. Mà lội làm gì? Thì Thu thèm người hơi bùn, thế thôi! Thu nghe đau nhói trong ngực: Vậy là người ta sẽ lấy vợ nay mai còn mình thì...

Bữa Thu và Thanh chuẩn bị nhập trường, hai đứa cầm tay nhau lội bì bõm mà khen mùi bùn hoai thơm thật là thơm, mà hứa hẹn học xong sẽ cùng về quê xây dựng cuộc sống ấm no, hạnh phúc.

Cuộc đời đối với hai đứa thật đẹp và đáng yêu biết bao nhiêu. Tình yêu của hai đứa tưởng như không có gì có thể chia cắt được. Thứ Bảy, Thanh từ trường Đại học Nông nghiệp về, Thu từ trường Trung cấp Y tế cũng về, hai đứa ríu rít như đôi chim câu.

Bố mẹ Thu thấy hai đứa thương yêu nhau lại biết bảo ban nhau học hành tiến bộ thì mừng lắm. Nhưng mẹ Thanh thì không, chồng bà mất sớm, một tay bà chăm bẵm Thanh, bà muốn con bà ra trường sẽ lấy một cô vợ thành phố, ở lại thành phố làm việc, không bao giờ trở lại vùng quê mà theo bà là nghèo khó và tù túng này. Lúc đầu bà khuyên nhủ Thanh một cách nhẹ nhàng nhưng không thấy hiệu quả gì, bà quay ra mắng nhiếc, khóc lóc, kể lể:

- Một mình mẹ vất vả tay đây, tay vơi nuôi mày, nhịn thèm, nhịn nhạt lo cho mày bằng người, giờ mày không nghe lời tao, tao thà chết đi cho sướng thân...

Thanh đau khổ vô cùng, nhưng anh cố gắng không để Thu biết. Anh sợ Thu buồn, sợ ảnh hưởng tới việc học tập của cô. Nhưng rồi Thu cũng biết vì chính mẹ Thanh đã gặp cô.

Bà sụt sùi khóc lóc mong cô nể tình làng nghĩa xóm; nghĩ tới tương lai của Thanh mà buông tha cho Thanh. Mong cô thương người mẹ đã hy sinh một đời vì con trả lại Thanh cho bà...

Nghe mẹ Thanh nói, Thu nghe lòng dạ rối bời. Cô thấy thương mình, thương Thanh, thương cả người đàn bà mà có lúc ở bên Thanh cô đã từng gọi là mẹ và hy vọng được là con dâu bà.

Cô đã khóc, đã hứa và cô trở thành một kẻ bạc tình trong mắt Thanh khi một chiều thứ Bảy đẹp trời cô vui tươi, hớn hở ngồi sau con xe Dream của một chàng trai lạ chạy qua Thanh không một lời chào hỏi.

Nhìn Thu tươi roi rói, ríu rít chuyện vui như sáo mà Thanh đau quặn trong lòng. Anh bỏ lên trường ngay chiều hôm ấy. Còn Thu sau khi tha cho thằng em họ ngoại về sau một buổi bắt nó đóng vai người yêu đi khắp làng, cô chạy ào ra bờ đê nằm lăn trên cỏ mà khóc như điên.

Cô hiểu vậy là cô đã mất Thanh vĩnh viễn. Bên nhau từ nhỏ, cô biết Thanh có lòng tự ái rất cao, anh sẽ không bao giờ gặp Thu mà hỏi tại sao lại vậy. Không bao giờ cần biết người con trai đi cùng Thu là ai.

Tối thứ Bảy ấy, ở ký túc xá sinh viên, Thanh say mèm, đây là lần đầu tiên anh uống rượu nhiệt tình đến vậy. Anh ôm lấy Phong – thằng bạn thân cùng phòng vừa cười, vừa khóc khổ sở:

- Thu bỏ tao rồi. Tại tao nghèo quá phải không?

Phong tức giận quát:

- Thằng khùng, Thu mà là người như thế sao?

Thanh lảm nhảm ngậm nga:

“Lòng sông, lòng biển dễ đo

Lòng người nham hiểm ai dò cho ra...”

Sau đó Thanh không biết làm gì khác là học và học, hờ chút thời gian nào là anh lại đi phụ bán hàng với Phong ở quán sinh viên. Anh không về quê những ngày thứ Bảy và Chủ nhật nữa.

Rồi anh gặp Mơ, cô bạn đom đống cùng học chung lớp với anh và Thu, người đã rất si mê anh một thời. Mơ vui sướng mời Thanh tới nhà chú mình - chủ một shop quần áo ở Hà Nội, nơi cô đang là nhân viên bán hàng.

Rồi sau đó Mơ săn đón, chăm sóc Thanh bằng mọi cách và đã đem tới cho anh một tình yêu mới. Anh đã quên dần tất cả mọi chuyện cũ và sẽ quên tất cả nếu như không có một ngày rất tình cờ Thanh gặp lại người thanh niên chở Thu dạo nọ tại quán cơm sinh viên, cậu ta reo to:

- Phải anh Thanh bạn chị Thu không?

Thanh ngạc nhiên nhìn Tân - người thanh niên ấy như nhìn một kẻ từ trên trời rớt xuống. Tân chủ động bê phần cơm của mình lại ngồi cùng bàn với Thanh rồi tự giới thiệu về mình và kể cho Thanh nghe lý do Thu cố tình nhờ Tân đóng giả người yêu như thế nào. Cuối cùng cậu ta nói:

-Em nghĩ mấy cái trò ấy không thể làm tan vỡ một tình yêu đẹp đến thế, ai ngờ... Bây giờ chị Thu còn yêu anh lắm.

Thanh ngỡ như đất sụt dưới chân mình. Anh vô cùng đau đớn và ân hận vì sự tự ái vô lối mà anh đã đánh mất người con gái cao thượng ấy. Anh càng đau đớn hơn khi anh không thể quay về bên Thu được nữa vì cuộc đời anh lúc này đã có Mơ.

Tối, Loan tới nhà Thu thấy bạn đang hì hụi ngồi lau lá phụ giúp mẹ gói bánh chưng chuẩn bị cho

buổi chợ ngày mai. Loan bảo:

- Huệ, Nam, Kha hôm nay về cả, bọn nó cử tao vào đón mày lên cầu hóng mát. Lâu lắm rồi chúng mình không gặp nhau.

Mẹ Thu nghe vậy nhìn con gái:

- Con đi với các bạn đi, để mẹ làm nốt, chỉ còn có mấy cái thôi mà.

Thu khẽ “vâng” và đứng dậy đi rửa tay, Loan theo Thu đi ra giếng nước ở đầu hồi và bảo:

- Trăng hôm nay đẹp thật!

Thu ngẩng đầu nhìn ánh trăng bình yên, dịu mát, cô vung tay, những giọt nước bay lên đọng lại trên những tàu lá chuối non long lanh như những viên ngọc. Thu nghe lòng mình trong trẻo, nhẹ nhõm lạ thường.

Khi ra đến đầu ngõ đã thấy Huệ, Nam, Kha đứng đợi, Thu trách:

- Chúng mày ngán chân à mà không vào nhà tao chơi.

Nam gãi gãi đầu:

- Thấy mày bận, chúng tao cử Loan vào gọi rồi mới trở ra đây đợi đấy chứ.

Cả bọn vừa đi vừa ríu rần trò chuyện, đến cầu, Huệ, Loan, Nam, Kha tranh nhau chọn chỗ ngồi, cãi nhau chí chóe. Thu lặng lẽ nhìn các bạn, lòng chùng xuống, cô khe khẽ thở dài. Cúi nhìn dòng nước trôi dưới chân cầu, nhìn ánh trăng sáng loang vàng trên mặt nước lòng cô lại chợt nghĩ đến Thanh. Loan nhìn Thu rồi nói:

- Mày khóc được thì lòng sẽ nhẹ nhõm hơn.

Ba đứa kia cũng nói:

- Đứng đấy Thu ạ, hãy khóc đi! Bọn tao không cười mày yếu đuối đâu.

Thu bật cười nhìn bốn đứa bạn thân:

- Tôi đứt mất dây thần kinh đau khổ rồi mấy ông bà ơi! Mà sao phải khóc chứ? Đời vui thế này...

Ừ, đời vui vậy mà sao Thu phải khóc chứ? Thu sẽ không khóc đâu. Mà sao nước mắt lại chảy vào miệng Thu mặn thế không biết.